

ΜΠΟΛΛΕΚΕΤΟ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡ. 36 - (653)

ΕΤΟΣ 13^{ον}
ΣΕΛΙΔΕΣ 60

047 504 504
1935

1936
B

ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

THE MARIE METZ · KONING

ΣΑΝ ΑΛΛΟΤΕ

Ἡ Ἑμμη ἀνοίξε ἀπότομα τὴν πόρτα καὶ μπήκε μέσα εὐθυμῇ. Ἀχτινοβολοῦσε ὅλη ἀπὸ ὠμορφιά καὶ χάρι. Φοροῦσε καινούργια θαλασσιὰ ρόμπα μὲ πολλές νταντέλες.

— Πῶς με βρίσκεις; ρώτησε τὸν ἀντρα τῆς γέρνοντας πίσω τὸ ξανθὸ τῆς κεφαλάκι μὲ φιλαρέσκεια.

Ὁ Φράνς καθόταν μπροστὰ στὸ τραπέζι βυθισμένος στὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐφημερίδας του.

— Χοῦμ! ἔκανε χωρίς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του.

— Πῶς με βρίσκεις; ξαναρώτησε ἡ Ἑμμη μὲ λιγώτερο ἐνθουσιασμό.

Αὐτὴ τὴ φορά ὁ Φράνς κατάλαθε. Ἄφησε τὴν ἐφημερίδα στὰ γόνατά του καὶ εἶπε:

— ὦ! χαριτωμένη! Πολὺ χαριτωμένη!

Καὶ ξαναπῆρε πάλι τὴν ἐφημερίδα του καὶ συνέχισε τὸ διάβασμά του.

Σὰν λουλουδία ποὺ μαραίνονται ἀξαφνὰ, τὰ μάγουλα τῆς Ἑμμης ἔχασαν τὸ χρῶμα τους, τὰ μάτια τῆς ἔσθυσαν. Στεκόταν στὴ μέση τοῦ γραφείου ἀκίνητη.

Ὅταν ἔμπαινε εἶχε ἀφήσει τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Ὁ Φράνς τῆς εἶπε μ' ἓνα κίνημα ἀνυπομονησίας:

— Κλείσε, παιδί μου, τὴν πόρτα. Κάνει ρεῦμα!...

Ἡ Ἑμμη πῆγε μὲ ἀργὰ βήματα καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Ἐπειτὰ γύρισε καὶ ἔπεσε σὲ μιά πολυθρόνα. Μὲ τὰ κατάσπρα χέρια τῆς, ποὺ ἦσαν γυμνά ὡς τοὺς ἀγκῶνες, ἔσφιγγε τὸ ξανθὸ κεφάλι τῆς καὶ τὰ μάτια τῆς ἀπλανῆ κυττοῦσαν στὸ κενό. Δὲν ἔβλεπε τίποτε. Τὰ βλέφαρά τῆς εἶχαν βραχὴ ἀπὸ σιωπηλὰ δάκρυα ποὺ ἦταν τὸ προμήνυμα τῆς καταγίγδος. Τὰ δάκρυα αὐλακῶνανε τὰ μάγουλά τῆς, τὸ πηγούνη τῆς, καὶ ἔπεφταν ἀργὰ-ἀργὰ πάνω στὴν καινούργια θαλασσιὰ ρόμπα τῆς. Ἀξαφνὰ ἔκρυψε στὰ χέρια τῆς τὸ πρόσωπό τῆς καὶ ἔσπασε σὲ λυγμούς.

Ὁ Φράνς ἀπόρησε καὶ πέταξε τὴν ἐφημερίδα πάνω στὸ τραπέζι. Τὴν κυττοῦσε μὲ ἀνοιχτὸ στόμα ἀπὸ τὴν ἐκπλήξι καὶ τὴν ρώτησε σὰ χαμένος:

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Τί τρέχει πάλι;

Ἡ Ἑμμη δὲν ἀπαντοῦσε. Ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ μὲ παραγμὺ.

Πῆγε κοντὰ τῆς καὶ τῆς πῆρε τὰ χέρια στὰ δικά του.

— Μὰ μικρούλα μου, ἀγαπημένη μου μικρούλα, τὴν πασακαλοῦσε. Πές μου τί ἔχεις; Γιατί κλαῖς;

Ἐπὶ τέλους μέσα ἀπὸ τὰ κλάμματά τῆς ἡ Ἑμμη ψιθύρισε διακεκομμένα:

— Δέ... δέ... δέ μ' ἀγαπᾷς πειά.

— Μὰ γιὰ τὸ Θεοῦ, Ἑμμη μου! Ἐξηγήσου. Μὴ γίνεσαι παιδί, ἀγάπη μου.

— Νὰ, οὔτε μ' ἐκύτταξες.

— Μὰ πῶς; Μὰ πῶς; Σ' ἐκύτταξα, παιδί μου.

— Δὲν σήκωσες τὰ μάτια σου ἀπ' τὴν ἐφημερίδα σου. Πιὸ πολὺ σ' ἐνδιαφέρει ἡ ἐφημερίδα σου ἀπὸ μένα! Ἀφοσιώνεσαι περισσότερο στὴν ἐφημερίδα σου παρὰ στὴ γυναῖκα σου!

Καὶ τὸ κλάμμα τῆς ἔγινε τώρα δυνατώτερο. Ὅλο τὸ

κορμί τῆς ἔτρεμε.

Ὁ Φράνς ἄρχισε νὰ ἐκνευρίζεται μὲ αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν Ἑμμη καὶ ἄρχισε νὰ περπατᾷ πάνω-κάτω μέσ' στὸ γραφεῖο μασώντας τὸ ποῦρο του.

Ἐπὶ ἀπὸ λίγο ἡ Ἑμμη ἔπαψε πειὰ νὰ κλαίῃ...

— Ἀν ἤθελες τοῦλάχιστον νὰ πᾶψης αὐτὸ τὸ ἐκνευριστικὸ πῆγαινε-ἔλα, τοῦ εἶπε.

Ὁ Φράνς στάθηκε, ἔπεσε σὲ μιά πολυθρόνα καὶ ἔμεινε σullenισμένος.

— Δὲν θὰ μοῦ πῆς λοιπὸν σὲ τί ἔφταιξα; ρώτησε προσπαθώντας νὰ συγκρατηθῇ.

Ἡ Ἑμμη γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μὲ τόσο λυπημένο ὄψος ὥστε ὁ Φράνς ἐταράχθηκε. Πέταξε τὸ ποῦρο του, σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντὰ τῆς.

— Τί ἔχεις μικρούλα μου; Πές μου... τὴ ρώτησε ἀγκαλιάζοντάς τὴν μὲ πάθος.

Ἡ Ἑμμη πέρασε τὰ χέρια τῆς γύρω στὸ λαιμό του καὶ τὸν φίλησε πολλές φορές.

— Μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν ἀκόμη; Ἀκόμη... τὸν ρώτησε.

— Μὰ ἀμφισβᾷλλεις, ἀγάπη μου;

— Γιατί λοιπὸν δὲν με προσέξες πρὶν;

— Πῶς δὲν σὲ προσέξα;

— Ὅχι, ὄχι! Καθόλου! εἶπε μὲ παράπονο ἡ Ἑμμη.

— Γιατὶ τὴ ρόμπα σου λές;

— Ναι! τὴν ἔφταιξα μόνη μου!

— Εἶνε ἐξοχή.

— Δὲ λές ὅτι σκέπτεσαι. Οὔτε τὴν εἶδες καν!

Ἡ μούνα λιγάκι ἀφηρημένος. Ἐδιάβαζε...

— Βλέπεις; Ἀλλοτε ὅμως δὲν σ' ἐνδιέφερε ἡ ἐφημερίδα σου περισσότερο ἀπὸ μένα.

— Ἀχ! Θεέ μου, θανάτωσε πάλι τὸ τοιοτρόπιστο. Ἀλλοτε ἔκανες ἔτσι σήμερὰ κανεὶς ἀλλοιῶς! Μὰ ἐπὶ τέλους! Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ καταλάβῃ πειὰ ἡ Ἑμμη ὅτι τώρα εἶνε παντρεμένη;

— Μὰ, παιδί μου, διαρκῶς μοῦ κοπανᾷς αὐτὸ τὸ ἄλλοτε. Δὲν πρέπει νάχης πάντα στὸ στόμα σου αὐτὴ τὴ λέξι. Τώρα ζοῦμε στὸ παρόν, δὲν ζοῦμε στὸ παρελθόν.

— Δὲν καταλαβαίνει! Φράνς, πῶς εἶνε τραγικὸ γιὰ μένα! Ἐργάζομαι ὀλόκληρη βδομάδα νὰ ράψω αὐτὴ τὴ ρόμπα, ἐπὶ τέλους τὴν τελειώνω, τὴ φορά, μπαίνω νὰ με καμαρώσῃς καὶ σὺ...

— Μὰ τί ἤθελες νὰ κάνω; Νὰ πῶσαι στὰ πόδια σου μὲ ἔκστασι;

— Καὶ ὅμως θὰ τὸ ἔκανες καὶ αὐτὸ ἄλλοτε.

— Πάλι τὰ ἴδια; Μὰ φτάνει πειά! Ἄφησε αὐτὸ τὸ ἄλλοτε. Ἀλλοτε, μόλις σ' ἔβλεπα κάθε τόσο. Ὅτι ἔκανες τότε ἦταν κάτι νέο καὶ ἀγνωστὸ γιὰ μένα...

— Ναι! Καὶ τώρα σὲ κουράζω, τὸ ξέρω!

— Δὲν εἶπα τέτοιο πράγμα. Εἶσαι ἡ μικρή, ἡ χαρὴ μου γυναῖκα, ποὺ ἀγαπᾷς, ποὺ λατρεύω, μὰ δὲν μπορῶ νὰ με ἀγωνίως μπροστὰ σου μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα!

Ὁ Φράνς προσπαθοῦσε νὰ τὸ ριπῇ στὸ ράφιο:

— «Άλλωστε χθές πάλι είχες μια άλλη ρόμπα που σου πήγαινε περίφημα. Προχθές εκείνη την πράσινη που ήταν τρέλλα. Είσαι πάντα ωραία, αγάπη μου, κι' όλες σου η ρόμπες σου πάνε έξοχα. Μήπως εκείνη ή άσπρη με το κίτρινο βελούδο που έβαψες μονάχη σου;

— Δεν είναι το ίδιο πράγμα, αυτή εδώ...
— Αφού με νά σε καμαρώσω. Είσαι θεσπεσία! Υπέροχη! Αν δεν είχες αυτά τὰ κλαμμένα μάτια και την κα-
τακόκκινη μύτη...

— Ωστε σ' άρέσει;
— Πάρα πολύ.
— Μου πάει;
— Θεία!

— Και δεν μου κόστισε πολυ.
Τρακόσια φράγκα. Με τις νταν-
τέλλες!

— Μπαράθο.
— Το χρώμα πώς σου φαίνεται;
— Ωραίο!

— Ποιά σ' άρέσει καλύτερα, έ-
τούτη ή η πράσινη;

— Κ' η δυο!

— Μά πιο πολύ;

— Αυτή που φορείς τώρα!

— Ναί. Μά κ' η πράσινη δεν
σ' άρέσει;

— Πάρα πολύ!

— Με κοροϊδεύεις!

— Όχι, δεν σε κοροϊδεύω.

— Ωστε σ' άρέσει καλύτερα
αυτή;

— Ναί!

— Γιατί λοιπόν δεν την έπρό-
σεξες όταν μπήκα;

— Και δός του απ' την αρχή. Ό
Φράνς πήγε να τρελλαθώ.

— Έμμη άρχισε πάλι να κάνει σύγ-
κρισι με το άλλοτε, ν' άναστε-
νάξη, να πνίγεται στα παράπονα.

— Ήταν άπαρηγόρητη! Ό Φράνς
δεν κρατιόταν πειά. Της είπε
βαρειά λόγια, πώς είχε κανταν-
τήσει άνυπόφορη, πώς έκανε τη
ζωή του μαρτύριο! Και στο τέ-
λος πήρε το καπέλλο του και
βγήκε άπότομα, κλείνοντας πί-
σω του με δυνατό χτύπο την πόρ-
τα...

— Όταν βρέθηκε στο δρόμο ό
Φράνς είχε τύψεις. Γιατί την ά-
γαπούσε την Έμμη. Την άγα-
πούσε πολύ. Και στο κάτω-κά-
τω ή γυναίκούλα του είχε δική
— Ήταν ένας μεγάλος γαϊδαρός.
Φόρεσε την καινούργια της ρόμ-
πα που είχε παιδευτή μια δλο-
κληρη βδομάδα να την ράψη γι'
αυτόν, για ν' άρέσει στον άντρα της, κι' αυτός δεν βρήκε
ένα καλό λόγο να της πη. Η Έμμη είχε δική.

— Τον άπορροφούσε τόσο πολύ ή έφημερίδα του που δεν
την πρόσεξε. Πώς την πλήγωσε! Τι άπαίσιος που ήταν!

— Έκανε λίγα βήματα και γύρισε πάλι στο σπίτι. Άνοιξε
την πόρτα του γραφείου. Βρήκε τη γυναίκα του στην έ-
δια θέσι που την είχε αφήσει. Άπό τὰ πολλά κλάμματα
είχε πέσει σε βαθύν ύπνο. Πλησίασε, γονάτισε μπροστά
της κι' άρχισε να της ψιθυρίζει συγκινημένος χαϊδεύοντας
τα κι' μαλλιά της:

— Έμμη! Χρυσή μου γυναικούλα! Άγαπημένη μου, συ-
χώρεσέ με. Είμαι άπαίσιος. Δεν θα το ξανακάνω! Συχώ-
ρεσέ με. Άνοιξε να δω τὰ γλυκά σου ματάκια.

— Το πρόσωπο της Έμμης σιγά-
σιγά φαιζόταν. Ένα εύχαριστημέ-
νο χαμόγελο άνθισε στα χείλη της
και άνοιγόντας άργά τὰ μάτια της
σηκώθηκε όρθη και του είπε ξαφνια-
σμένη:

— Αυτή ή ρόμπα μου έφερε ευτυ-
χία. Τώρα κατάλαβα πώς μ' άγα-
πάς ακόμα σαν άλλοτε!

— Και του άνοιξε την άγκαλιά της,
τη γλυκειά, θερμή της άγκαλιά.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

Περνώοντας από το θέατρο του Ρουέν, ό περίφημος ήθο-
ποιός Πρεβίλ έκανε παρατηρήσεις σε μια ήθοποιό που έ-
παιζε το ρόλο έγκαταλειφθείσης έρωμένης. Η ήθοποιός
δεν έδειχνε αρκετό πάθος και λύπη στο παίξιμό της.

— Έν τούτοις δεν είναι δύσκολο να παίξετε αυτό το ρόλο,
είπε ό Πρεβίλ. Φαντασθήτε ότι αγαπάτε τρελλά έναν άν-
θρωπο και αυτός σας έγκαταλείπει... Τι θα έκανατε;

— Εγώ;... απήντησεν εκείνη. Θα ζητούσα να βρω έναν
άλλο!

— Ένας νέος που έπεσκέφθη μια
διάσημη χορεύτρια της "Όπερας
στο πλούσιο σπίτι της, της πα-
ρεπονέθη για μια προστυχιά του
θυρωρού της και της είπε:

— Πρέπει να τον διώξετε αυ-
τόν το παληόγερο. Δεν πηγαίνει
πες σας να έχετε τέτοιον πορτιέρη.

— Το σκέφθηκα κι' εγώ, είπ'
έκείνη, αλλά τί να κάμω; Είπ' ε'
...πατέρας μου!

— Η μεγάλη τραγωδός Ραχήλ
προσκάλεσε κάποτε τον Άλέξαν-
δρο Δουμά σε γεύμα με το άκό-
λουθο χαριτωμένο γράμμα:

«Άγαπητέ μου φίλε,

Έλάτε αύριο να γευματίσετε μαζί
μου. Δεν θα διασκεδάσετε βέβαια πάρα
πολύ, γιατί δεν έχω πνεύμα. Άλλά ή
έπιστολή σας θα μου επιτρέψει να έχω
πνεύμα την επάύριον, γιατί έχω καλή
νήμη...»

— Ένας πελάτης έστιατορίου
στο γκαρσόνι:

— Γκαρσόν, άλλαξε εδώ ό δι-
ευθυντής;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ό παλαιός έπαυθη;

— Όχι, κύριε. Είναι άρρωστος
και θέλει να κάνει κούρα.

— Και τί άρρώστεια έχει;

— Δεν ξέρω, κύριε, αλλά ό
γιατρός του παρήγγειλε... να μη
τρώη τίποτε απ' αυτά που φτιά-
νουν εδώ!...

— Στο ρεστωράν. Ένας νέος
Άγγλος που τελείωσε το γεύμα
του, στο γκαρσόνι:

— Λυπούμαι πάρα πολύ, φίλε
μου, αλλά δεν έχω νομίσματα
του τόπου σας για να σας πλη-

ρώσω το λογαριασμό.

— Δεν πειράζει, κύριε. Δεχόμαστε και ξένα.

— Άλλάξτε και ξένα; Πού να το ξέρω! Δεν έπληρα μα-
ζύ μου...

— Στο ξενοδοχείο ύπνου, ένας μποέμ ρωτάει τον υπάλληλο:

— Πόσο νοικιάζετε τὰ δωμάτιά σας, κύριε;

— Έκατόν είκοσι φράγκα στο πρώτο πάτωμα, έκατό στο
δεύτερο, όγδόντα στο τρίτο και πενήντα στο τέταρτο.

— Γιατί σταματήσατε; Έξακολουθήστε.

— Δεν έχουμε άλλο πάτωμα, κύριε.

— Λυπούμαι πολύ, φίλε μου, αλλά το ξενοδοχείο σας δεν
είναι... αρκετά ψηλό για μένα.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ
ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

άγοράζει, εις άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές,
παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, από
του 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτο-
γραφίες, εικόνες, έγγραφα κτλ. κτλ. Πληρο-
φορία: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανού Πα-
λατών Πατρών 5, Κήπος Κλαυθμώνος, 3—9
μ. μ. καθ' έκάστην και τὰς Κυριακάς.

Τὰ μαθήματα εις την Μαγειρικήν

Σχολήν του έκλεκτου συνεργάτου

μας κ. Ν. Τσελεμεντή, θα έπαναλη-

φθούν κατά τὰ τέλη Σεπτεμβρίου.

Έγγραφα γίνονται άπό τώρα. Πλη-
ροφορία εις τὰ γραφεία μας και
Βησσαρίωνος 8 — Τηλ. 31332.

— Τώρα κατάλαβα πώς μ' αγαπάς σαν άλλοτε...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΜΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

— Η ζωή του κ. Όρέστη Μακρή. Πώς έγινε... μπεκρής. Μαθητής της χορωδίας και μαραγκός στο Κολωνακί. Ό κ. Μακρής έμπροσ «κατασχεμένων του τελωνείου». Πώς έγινε χαρτέμπορος. Η κ. Κούλα Γκιουζέππε. Ταμίας στο φαρμακείο «Ίπποκράτειον και στα «Ηνωμένα Βουστάσια»
— Η περιπέτειες του κ. Β. Μεσολογγίτη: Φοιτητής, ποιητής, δημοσιογράφος και «Μωρίς... Τσουβαλιέ»

Γ'

Ο κ. ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

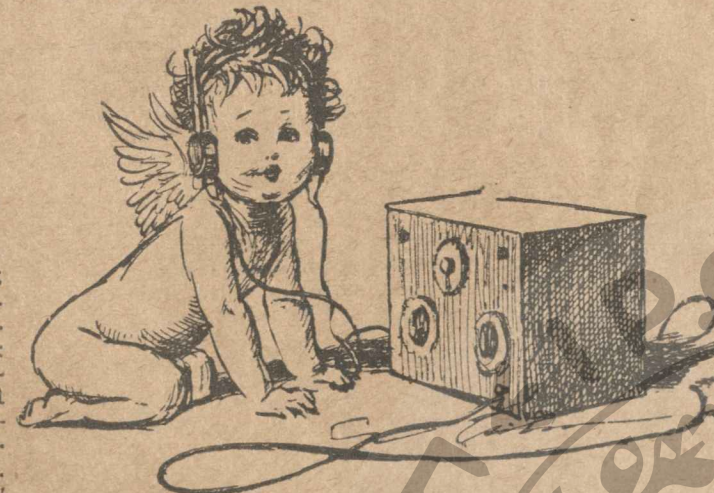
Υπάρχουν ήθοποιοί στο έλαφρό μουσικό θέατρο που λα-
τρεύονται κυριολεκτικώς από το κοινό τους γιατί έτυχε να
του κάμουν έντυπωσι σ' ένα νούμερο, σε μια σκηνή. Το
«σουζέ» του Κυριακού παραδείγματος χάριν είναι ό θλάμης
της παλιάς Αθήνας. Του Αύλωνιτή ό συνταξιούχος δημό-
σιος υπάλληλος. Του Ίατρού ό άριστοκράτης μάγκας, του
Μεσολογγίτη ό «ζόρικος» φίλος της καρδιάς και του Μαυ-
ρέα ή «Σμυρνιά» του τρίτου φύλου.

Για τον Όρέστη Μακρή τὰ πράγματα όμως διαφέρουν.
Αυτός είναι το μεράκι του μεθυσμένου Έλληνα που «έγινε
μπεκρής για τὰ δυο ματάκια μιας
μικρής» και που θασανίζεται πάλιν «για τὰ μά-
τια αυτής της τσαχπίνας». Αυτός είναι ό
Μακρής. Μόλις θα κάνει την εμφάνισή του στη σκηνή με
τό ύφος του ανθρώπου που έχει πιη τὰ «σκονάκια» του και
πίσχη συζητήσει με το «εαδερφακί» του και «για τόν κόσμο
που γυρίζει», όλοι ξεσπούν σε ζωηρά χειροκροτήματα. Την
ίδια επιτυχία έχει ακόμη στο

νούμερο θηλυπρεπών νέων
και στη «γλωσσού τη Σμυρ-
νιά που κυνηγάει τολ άν-
τροι στα σοκάκια». Ό Ό-
ρέστης Μακρής είναι ένας ά-
πό τους πιο συμπαθείς ήθο-
ποιούς μας. Ποιά όμως ήταν
ή ζωή του πριν από την
καλλιτεχνική του καριέρα;
Έδώ τὰ πράγματα είναι λι-
γάκι μπερδεμένα. Έκείνος
υποστηρίζει ότι ήταν μαθη-
τής της Χορωδίας κι' ότι πη-
δωσε στη σκηνή όπως... ένα
αστέρι πέφτει από τόν ουρα-
νό! Οι φίλοι του όμως και
οι άνθρωποι που παρακο-
λούθησαν το δρόμο της ζω-
ής του και που τόν γνώρι-
σαν και στα καλά και στ'
«ανάποδα» χρόνια του, διη-
γούνται γι' αυτόν άνευ φόβου φυσικά και πάθους και χω-
ρίς να θέλουν να τόν πειράξουν, τὰ ακόλουθα:

Ό Όρέστης Μακρής ως να γίνη γνωστός και συμπαθής
καλλιτέχνης πέρασε μια τραγική ζωή άπογοητεύσεων. Γεν-
νήθηκε το 1908 στη Χαλκίδα και στους δρόμους αυτής της
πόλεως έδιδάχθη τὰ πρώτα μαθήματα της ελληνικής καν-
τάδας. Και φυσικά δεν άργησε να βρη το... δρόμο του. Γύ-
ριζε στις διάφορες ταβέρνες και τραγουδούσε, έπινε τὰ
«σκονάκια» του, γινόταν «έν τάξει» και ξεμέταγε μ' ένα
γενναίο ευλοφόρτωμα του πατέρα του, ό όποιος τόν κατε-
δίωκε κι' ήταν ό κακός δαίμων αυτών τών νεανικών διασκε-
δάσεων του. Οι τύποι τών μπεκρήδων εκείνης της εποχής
άγαπούσαν τον Μακρή για δυο λόγους: Πρώτον γιατί τρα-
γουδούσε όμορφα και δεύτερον γιατί έμιμείτο τη «Σμυρ-
νιά», με την τόσο παράδοση και χαρακτηριστική προφορά
της.

Ξαφνικά τόν Όρέστη τόν έπιασε ό πόθος τών μεγάλων
ταξιδιών! Όνειρευόταν πολιτείες, μέγαρα, όμορφες γυναί-
κες και δόξα. Κ' ήρθε στην Αθήνα και γράφτηκε στην Έλ-
ληνική Χορωδία. Μά τὰ πράγματα δεν ήσαν τόσο ρόδινα.
Έπειτα από λίγο κατάλαβε ότι έπρεπε να εργασθώ για να
μπαρδέω να ζήση. Κι' έγινε μαραγκός σ' ένα μαραγκούδικο

του Κολωνακίου. Έθραζε την ψαρόκολλα, μάζεψε τὰ ρο-
κανίδια, πλάνιζε τὰ σανίδια κι' είχε πάντα ένα μολύβι στ'
αυτί κι' ένα μέτρο στην πίσω τσέπη του πανταλονιού του.
Κι' αυτά ήσαν τὰ μόνα που του μέιναν όταν ναύαρχος ή
έπιχειρήσεις και ό Όρέστης θρέθηκε στο δρόμο.

Τότε πράγματι πέρασε την πιο κρίσιμη εποχή της ζωής
του. Για να ζήσει αναγκάστηκε να κάνει δουλειές του ποδα-
ριού. Πήρε ένα κοφίνι, έβαλε μέσα ένα σωρό ζευγάρια
κάλτσες από τις κατασχεμένες του Τελωνείου, στάθηκε
μπρός στην Έθνική Τράπεζα επί της όδου Αιόλου και άρ-
χισε να διαλαλή το εμπόρευσμά του. Τότε έγνωρισε τόν ση-
μερινό έπιχειρηματία του «Καζινό» κ. Ν. Κόντο και μαζί
του έκανε μια νέα έπιχείρησι. Έπαρναν τις έπιστροφές τών
εφημερίδων μ' ένα καρροτσάκι και τις πουλούσαν με την
όκα. Κι' έτσι ό Μακρής έγινε και χαρτέμπορος. Μά δεν
είχε λησμονήσει την τέχνη. Έξακολουθούσε να φοιτά στην
Έλληνική Χορωδία και να καλλιεργώ τη φωνή του. Κ' ή
πρώτη του θριαμβευτική εμφάνισις έγινε στο θέατρο «Πα-
παγιάννη». Άπό τότε ό Όρέστης Μακρής κατέκτησε το
κοινό τών θεάτρων. Και εξακολουθεί να χειροκροτείται αυ-
θόρμητα από τη γαλαρία και την πλατεία, ενώ όλοι δεν
μπορούν να «πάρουν ούτε καφέ», ούτε ένα δηλαδή χειρο-
κροτήμα!

Αυτή είναι ή Ιστορία του
«μπεκρή» τών θεάτρων μας,
ό όποιος σήμερα έρσκειται
στο συγκρότημα του Μακέ-
δου.

Η κ. ΚΟΥΛΑ ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ

Αυτή ή τόσο συμπαθής
καλλιτέχνις μας είναι ένα ά-
ληθινό χορευτικό ταλέντο
και πολύ δίκαια οι θαυμα-
στά της την παρουσιάζουν
με την Ζοζεφίνα Μπαϊκερ. Η
Γκιουζέππε πράγματι είναι κι'
αυτή σαν την «Φιφίνα». Έι-
χει φανατικούς θαυμαστές
και ένθουσιάζει τόν κόσμο
με το χορό της και το τρα-
γουδί της. Έχει ακόμη το
χάρισμα να καταλαβαίνει τι
θέλει το κοινό της και να του το προσφέρει την ώρα που το
χρειάζεται. Το «Κατάνκι», όπως ή διεθνούς φήμης «Μαυρή
Αφροδίτη», είχε κι' αυτό τὰ νεανικά θάσανα του και τὰ
μεράκια του. Η χορευτριά από το Χάρλεμ άρχισε το χορευ-
τικό σπιντρί της ως γκουβερνάντα και χορεύε για να δια-
σκεδάση τὰ μικρά που μαζεύνοντουσαν τις ήλιόλουστες με-
σεδάς στο κήπο του Λουξεμβούργου, στο Παρίσι. Η Κούλα
ρες στον κήπο του Λουξεμβούργου, στο Παρίσι. Η Κούλα
Γκιουζέππε είναι... Ιταλκή καταγωγή. Γεννήθηκε στη
Νεάπολι τών... Αθηνών. Ό πατέρας της ήταν υπάλληλος του
ζυθοειαστηρίου «Ηδών» και μόλις κατάφερε να συντηρή το
σπίτι του. Έτσι τὰ παιδιά του από νεαρής ηλικίας αντιμε-
τώπιζαν το σκληρό πρόβλημα της ζωής και υποχρεώθηκαν
να σταματήσουν το σχολείο και να εργασθούν. Έτσι ή
Γκιουζέππε με χιλιά θάσανα κατάφερε να προσληφθώ ως
τάμιας στο φαρμακείο «Ίπποκράτειον». Σ' αυτό έμεινε άρ-
κετό καιρό εισπράττοντας το αντίτιμο τών διαφόρων φαρ-
μάκων. Έγχε άποχήσει μάλιστα και αρκετή πείρα και κον-
τεύε να γίνη φαρμακοποιός. Μά κόντευε κιόλας ν' άρρωστή-
ση μέσα σ' αυτό το περιβάλλον. Γι' αυτό προτίμησε να γίνη
σημεία τών «Ηνωμένων Βουστάσιων» του γνωστού Λαχα-
ταμιάς της όδου Πανεπιστημίου. Έκει πειά είχε να κάνει
(Συνέχεια στη σελίδα 55)

έντυπωσι όχι μόνο η άπαισιες πληγές της Τερέζας, αλλά κ' η άγριαδα, το μίσος και η όργη που είχαν άποτυπωθή στο πρόσωπό της. Τό προς τ' άπάνω μισάνοιχτο στόμα της, τὰ μαζεμένα φρύδια της, τὰ χαρακτηριστικά της που είχαν διατηρήσει την έκφρασι της αγωνίας, φανέρωναν ότι η δυστυχισμένη γυναίκα είχε ύποκύψει έπειτ' από μιὰ άπεγνωσμένη πάλη. Αυτό άλλωστε έδειχναν ο καθρέφτης και τάλλα έπιπλα που ήσαν σπασμένα κι' άναποδογυρισμένα κοντά της. Τά παραπετάσματα του κρεβάτιου κρεμόντουσαν ξεσκισμένα. Τά πάντα, ως κι' αυτή η τσιμπίδα της φωτιάς που θρισκόταν στη μέση του δωματίου, έδειχναν ότι ο δολοφόνος ή το θύμα είχαν χρησιμοποιήσει για όπλο κάθε τί που θρέθηκε μπροστά τους.

Ο γιατρός, βοηθούμενος από τόν άστυνόμο Λαρόζ, άνασήκωσε την Τερέζα και την μετέφεραν στο κρεβάτι της.

— Κυττάχτε, είπε ο γιατρός δείχνοντας ένα θαυόύλωμα στη μέση του κρεβάτιου. Είπε φανερό ότι το θύμα είχε πλαγιάσει όταν παρουσιάστηκε ο δολοφόνος. Πιθανόν και νά είχε άποκοιμηθή...

— Ναι, άπάντησε ο άστυνόμος, κι' έγω το πρόσεξα αυτό.

Άφου τοποθέτησαν την Τερέζα στο κρεβάτι, ο γιατρός άρχισε νά την έξετάζει προσεκτικά με την έλπίδα ν' άνακαλύψη και το έλαχιστο ίχνος ζωής. Άλλά φαινόταν ότι κοπίαζε του κάκου. Τά μπράτσα της και το χέρια της είχαν πολλά σημάδια από χτυπήματα. Μιά πληγή πλάτους πέντε εκατοστών του μέτρου έχαινε στο άπάνω μέρος του στήθους, προς τόν άριστερό ώμο. Άπ' αυτή την πληγή κι' από μιάν άλλη επίσης μεγάλη, στο άριστερό μπράτσο, είχε χυθή όλο το αίμα που πλημμύριζε το πάτωμα.

— Την έχτύπησαν μ' ένα μαχαίρι πολύ όγκώδες, είπεν ο γιατρός.

Έπειτα, άφου έπλυνε τίς πληγές, έξέτασε το θάθος τους.

— Και όμως, είπε, καμιά από τίς πληγές αυτές δεν είναι θανατηφόρες. Καμιά άρτηρία δεν προσεδλήθη.

Κι' έξακολούθησε την εξέταση.

— Ω! Ω! είπεν έξαφνα. Αυτό έδω είναι το σοβαρώτερο άπ' όλα.

Είχε άνακαλύψει κάτω άπ' τόν όγκο τών χρυσών μαλλιών της Τερέζας ένα μεγάλο έξόγκωμα. Βρισκόταν άκριβώς πάνω από το αυτό και κοντά στα μηνίγγια.

— Αυτό προέρχεται από ένα τρομερό χτύπημα, είπε. Σ' αυτό κυρίως οφείλεται ο θάνατος.

Ο κ. Πρεβό άνατρίχιασε και ρώτησε:

— Ωστε είναι νεκρή;

— Έτοι μου φαίνεται, άπάντησε ο δόκτωρ Πρινιέ. Τούλάχιστον παρουσιάζει όλα τὰ φαινόμενα του θανάτου.

— Τότε, γιατρέ, είπεν ο άστυνόμος, είναι περιττόν νά καταβάλετε προσπάθειες για νά την άναστήσετε. Πρέπει ν' άρχισω τίς έρευνές μου ως ότου νά φθάσουν οι δικαστικοί.

Έπρεπε νά έξετασθούν, πλην του δωματίου όπου είχε διαπραχθή το έγκλημα, τόν σαλόνι και η τραπεζαρία της δολοφονημένης. Στην τελευταία, υπήρχαν λείψανα από το δείπνο της Τερέζας.

— Δείπνησε μόνη της με όλη της την ήσυχία, είπεν ο άστυνόμος. Αυτό φαίνεται και από τόν τρόπο με τόν όποιο καθάρισε και τ' άχλάδια της, έπρόσθεσε, δείχνοντας μερικές λουρίδες φλούδας άχλαδών που ήσαν λεπτότατα κομμένες.

— Έδώ όμως, είπε ο γιατρός όταν μπήκαν στο σαλόνι, φαίνεται ότι δέχτηκε κάποια έπίσκεψι. Τό συμπεριανώ αυτό άπ' τὰ δυο αυτά καθίσματα.

Υπήρχαν πράγματι ακόμα κοντά στον έξώστη και πολύ κοντά το ένα στο άλλο

— "Αμ" αυτά τάχουνε κανονίσει μόνοι τους, είπε η θυρωρός με κακεντρέχεια.

λο τὰ δυο καθίσματα, στα όποια είχαν καθήσει από θραδύς η Τερέζα κι' ο Πέτρος.

— Θα ήρθε, φαίνεται, νά της κρατήσει συντροφιά ο γλύπτης, είπεν ο κ. Πρεβό, γιατί είχαν μεγάλη φίλια. Τελευταία μάλιστα ο γλύπτης νοίκιασε τό διπλανό διαμέρισμα και μοζ ζήτησε ν' άνοίξω πόρτα για νά έπικοινωνή με τό διαμέρισμα της κ. Τερέζας.

Ο άστυνόμος, μόλις άκουσε τὰ λόγια αυτά, σήκωσε ζωηρά τό κεφάλι του και ρώτησε:

— Ποιός είναι αυτός ο γλύπτης;

— Ονομάζεται Ροβέρτος, άπάντησε ο Ιδιοκτήτης. Δεν έέρω τίποτε άλλο γι' αυτόν. Άλλά έπειδή κατοικεί πολλά χρόνια σ' αυτό τό σπίτι, δεν είναι δύσκολο νά λάβετε πληροφορίες γι' αυτόν.

— Ροβέρτος; είπε κι' ο γιατρός Πρινιέ. Μιά στιγμή, σάς παρακαλώ. Κάθεται στο έκτο πάτωμα;

— Ναι.

— Τότε τό πιστεύω πώς συνδεόνησαν με μεγάλη φίλια, είπεν ο γιατρός.

— Τί έννοείται μ' αυτό; ρώτησε με κάποια έπιμονή ο άστυνόμος.

Τότε ο γιατρός μίλησε για την άφοσίωσι με την όποια ο Ροβέρτος είχε περιποιηθή την Τερέζα κατά την άρρώστειά της.

— Όταν τελείωσε, ο άστυνόμος ρώτησε τόν κ. Πρεβό:

— Ξέρετε άν δεχόταν ή νέα αυτή γυναίκα και άλλες έπισκέψεις;

— Άγνοώ, άπάντησε ο Ιδιοκτήτης. Γι' αυτό, μπορεί νά σάς πληροφορήση έντελώς ή θυρωρός.

Φώναξαν τότε την κυρά Ρενιέρι, η όποια έν τώ μεταξύ είχε συνέλθει έντελώς και τη δέχτηκαν στην τραπεζαρία.

Η θυρωρός λίγες μόνο πληροφορίες μπόρεσε νά δώσει, γιατί βρισκόταν πρό ενός χρόνου στο σπίτι αυτό και δεν γνώριζε αρκετές πληροφορίες για τὰ πρόσωπα που τη ρωτούσαν.

— Από τότε που είμ' έδω, είπε, δεν έβλεπα νά την έπισκέπτεται κανείς άλλος εκτός άπ' τό γλύπτη. Έπειτα

έκείνη τού έφτιανε και τούφερνε, για νά τόν περιποιηθή, καφέ.

— Λιούμπαμ! Λιούμπαμ, Νεντέλα!... Ζνάς;

— Άφου σ' άρέσει, τού άπαντοδσε εκείνη, στη γλώσσα της, καπετάνιο μου, νά σου φτιάσω κι' άλλον!...

Κι' έρχότανε στο δίσκο και δεύτερος καφές.

— Άχ, μαρή Νεντέλα, λιούμπαμ!... είπα.

— Τόσο σ' άρέσει, καπετάνιο μου;

— Κι ή λιούμπαμ, κι ή πεθαίνω!...

Και για νά μην πεθάνη έρχότανε και τρίτος και τέταρτος και πέμπτος και έβδομος καφές!

Καφέδες, μέχρις έξαντλήσεως του καφεκουτιού, συνεχώνοις όμως... μηδέν!

— Άφου τού άρέσει τόσο ο καφές, έσκέφθηκε ή Νεντέλα, δεν θα τού τόν δίνω με τό φλυτζανάκι πειά, παρό με τη γαθάθα!...

— Ουρέ καφές είν' αυτός ή κουλασιό; είπεν ο λοχαγός σάν είδε γεμάτη τη γαθάθα με καφέ μπροστά του, με μισό καρβέλι μαύρου ψωμιού για θούτημα.

Και κολάτισε.

— Λιούμπαμ, Νεντέλα, λιούμπαμ! είπα δεν άκούεις!

— Βρέ τί κακή κοιλιά είν' αυτή! είπε και

Μήτρος Καραμήτρος, έρωτοβληθείς δεινώς από μιάν άφράτην χωρικήν, σ' ένα χωριό όλίγον κάτω της Στρωμνίτης, κοντά στο Βαλάντοβο, όπου ο λόχος του είχε στρατωνισθή από δύο ήμερών κ' είχε μετονομασθή εις «λόχον κατοχής».

Ήταν μιὰ παχειά και γεμάτη χωρική βουλγαρόφωνος, ή Νεντέλα, με φουντωμένα μάγουλα, σάν παπαροβνες τών άγρών, με μαλλιά ξανθά σάν σάχουα που χρυσίζουν, με μπράτσα δυνατά, με γάμπες στρογγυλές και κνήμες σάν φορβάδος.

— Ένα κορμί λευκό, ροδοκοκκινισμένο άπ' τόν ήλιο, και μοσχοβολιστό σάν φραντζόλα από λευκό ψωμί σιμυδαλένιο, που μόλις ξεφουρνίζεται ζεστή και άχνιστή.

Τού είχε φουντώσει τὰ μυαλά, τού είχε άνάψει την καρδιά, τόν είχε κατακάψει.

— Πώς τού λέν, ουρέ Γαρούφαλλε, τού «άγαπώ» σ' αυτήν την παληόγλωσσα τη βουλγαρική; ρωτούσε.

— Λιούμπαμ, άπαντοδσε ο Γαρούφαλλος.

Τη λέξι αυτή τη σερβίριζε κάθε στιγμή στην τροφαντή Βουλγαροπούλα, όσάκις πήγαινε τάχα για νά έπισκεφθή τόν άνδυπασπιστή Γαρούφαλλο, που έμενε κατάλυμα στο σπίτι της Νεντέλας, πάντοτε δε και κατά... σύμπτωσιν, όσάκις έλειπεν εκείνος.

Έκείνη τού έφτιανε και τούφερνε, για νά τόν περιποιηθή, καφέ.

— Λιούμπαμ! Λιούμπαμ, Νεντέλα!... Ζνάς;

— Άφου σ' άρέσει, τού άπαντοδσε εκείνη, στη γλώσσα της, καπετάνιο μου, νά σου φτιάσω κι' άλλον!...

Κι' έρχότανε στο δίσκο και δεύτερος καφές.

— Άχ, μαρή Νεντέλα, λιούμπαμ!... είπα.

— Τόσο σ' άρέσει, καπετάνιο μου;

— Κι ή λιούμπαμ, κι ή πεθαίνω!...

Και για νά μην πεθάνη έρχότανε και τρίτος και τέταρτος και πέμπτος και έβδομος καφές!

Καφέδες, μέχρις έξαντλήσεως του καφεκουτιού, συνεχώνοις όμως... μηδέν!

— Άφου τού άρέσει τόσο ο καφές, έσκέφθηκε ή Νεντέλα, δεν θα τού τόν δίνω με τό φλυτζανάκι πειά, παρό με τη γαθάθα!...

— Ουρέ καφές είν' αυτός ή κουλασιό; είπεν ο λοχαγός σάν είδε γεμάτη τη γαθάθα με καφέ μπροστά του, με μισό καρβέλι μαύρου ψωμιού για θούτημα.

Και κολάτισε.

— Λιούμπαμ, Νεντέλα, λιούμπαμ! είπα δεν άκούεις!

— Βρέ τί κακή κοιλιά είν' αυτή! είπε και

(Άκολουθεί)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΝΥΜΦΙΟΣ

— Αυτή, περί Ιμοϋ, γέγραπτι! Ξεφώνιζε διαρκώς ο λοχαγός κ.

— Πώς τού λέν, ουρέ Γαρούφαλλε, τού άγαπώ;

— Πώς τού λέν, ουρέ Γαρούφαλλε, τού «άγαπώ» σ' αυτήν την παληόγλωσσα τη βουλγαρική; ρωτούσε.

— Λιούμπαμ, άπαντοδσε ο Γαρούφαλλος.

Τη λέξι αυτή τη σερβίριζε κάθε στιγμή στην τροφαντή Βουλγαροπούλα, όσάκις πήγαινε τάχα για νά έπισκεφθή τόν άνδυπασπιστή Γαρούφαλλο, που έμενε κατάλυμα στο σπίτι της Νεντέλας, πάντοτε δε και κατά... σύμπτωσιν, όσάκις έλειπεν εκείνος.

Έκείνη τού έφτιανε και τούφερνε, για νά τόν περιποιηθή, καφέ.

— Λιούμπαμ! Λιούμπαμ, Νεντέλα!... Ζνάς;

— Άφου σ' άρέσει, τού άπαντοδσε εκείνη, στη γλώσσα της, καπετάνιο μου, νά σου φτιάσω κι' άλλον!...

Κι' έρχότανε στο δίσκο και δεύτερος καφές.

— Άχ, μαρή Νεντέλα, λιούμπαμ!... είπα.

— Τόσο σ' άρέσει, καπετάνιο μου;

— Κι ή λιούμπαμ, κι ή πεθαίνω!...

Και για νά μην πεθάνη έρχότανε και τρίτος και τέταρτος και πέμπτος και έβδομος καφές!

Καφέδες, μέχρις έξαντλήσεως του καφεκουτιού, συνεχώνοις όμως... μηδέν!

— Άφου τού άρέσει τόσο ο καφές, έσκέφθηκε ή Νεντέλα, δεν θα τού τόν δίνω με τό φλυτζανάκι πειά, παρό με τη γαθάθα!...

— Ουρέ καφές είν' αυτός ή κουλασιό; είπεν ο λοχαγός σάν είδε γεμάτη τη γαθάθα με καφέ μπροστά του, με μισό καρβέλι μαύρου ψωμιού για θούτημα.

Και κολάτισε.

— Λιούμπαμ, Νεντέλα, λιούμπαμ! είπα δεν άκούεις!

— Βρέ τί κακή κοιλιά είν' αυτή! είπε και

Μήτρος Καραμήτρος, έρωτοβληθείς δεινώς από μιάν άφράτην χωρικήν, σ' ένα χωριό όλίγον κάτω της Στρωμνίτης, κοντά στο Βαλάντοβο, όπου ο λόχος του είχε στρατωνισθή από δύο ήμερών κ' είχε μετονομασθή εις «λόχον κατοχής».

Ήταν μιὰ παχειά και γεμάτη χωρική βουλγαρόφωνος, ή Νεντέλα, με φουντωμένα μάγουλα, σάν παπαροβνες τών άγρών, με μαλλιά ξανθά σάν σάχουα που χρυσίζουν, με μπράτσα δυνατά, με γάμπες στρογγυλές και κνήμες σάν φορβάδος.

— Ένα κορμί λευκό, ροδοκοκκινισμένο άπ' τόν ήλιο, και μοσχοβολιστό σάν φραντζόλα από λευκό ψωμί σιμυδαλένιο, που μόλις ξεφουρνίζεται ζεστή και άχνιστή.

Τού είχε φουντώσει τὰ μυαλά, τού είχε άνάψει την καρδιά, τόν είχε κατακάψει.

— Πώς τού λέν, ουρέ Γαρούφαλλε, τού «άγαπώ» σ' αυτήν την παληόγλωσσα τη βουλγαρική; ρωτούσε.

— Λιούμπαμ, άπαντοδσε ο Γαρούφαλλος.

Τη λέξι αυτή τη σερβίριζε κάθε στιγμή στην τροφαντή Βουλγαροπούλα, όσάκις πήγαινε τάχα για νά έπισκεφθή τόν άνδυπασπιστή Γαρούφαλλο, που έμενε κατάλυμα στο σπίτι της Νεντέλας, πάντοτε δε και κατά... σύμπτωσιν, όσάκις έλειπεν εκείνος.

Έκείνη τού έφτιανε και τούφερνε, για νά τόν περιποιηθή, καφέ.

— Λιούμπαμ! Λιούμπαμ, Νεντέλα!... Ζνάς;

— Άφου σ' άρέσει, τού άπαντοδσε εκείνη, στη γλώσσα της, καπετάνιο μου, νά σου φτιάσω κι' άλλον!...

Κι' έρχότανε στο δίσκο και δεύτερος καφές.

— Άχ, μαρή Νεντέλα, λιούμπαμ!... είπα.

— Τόσο σ' άρέσει, καπετάνιο μου;

— Κι ή λιούμπαμ, κι ή πεθαίνω!...

Και για νά μην πεθάνη έρχότανε και τρίτος και τέταρτος και πέμπτος και έβδομος καφές!

Καφέδες, μέχρις έξαντλήσεως του καφεκουτιού, συνεχώνοις όμως... μηδέν!

— Άφου τού άρέσει τόσο ο καφές, έσκέφθηκε ή Νεντέλα, δεν θα τού τόν δίνω με τό φλυτζανάκι πειά, παρό με τη γαθάθα!...

— Ουρέ καφές είν' αυτός ή κουλασιό; είπεν ο λοχαγός σάν είδε γεμάτη τη γαθάθα με καφέ μπροστά του, με μισό καρβέλι μαύρου ψωμιού για θούτημα.

Και κολάτισε.

— Λιούμπαμ, Νεντέλα, λιούμπαμ! είπα δεν άκούεις!

— Βρέ τί κακή κοιλιά είν' αυτή! είπε και

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ή Νεντέλα, και τού παρουσίασε και δεύτερη γαθάθα με καφέ και με ψωμί!...

— Θα την πάρω, είπε μιὰ ήμερα ο Καραμήτρος στόν Γαρούφαλλο. Αυτή είναι για μένα!...

— Τι λές αυτού, κύρ λοχαγέ, μιὰ παληαβουλγάρα!...

— Αυτή γέγραπτι περί έμοϋ!... είπα. Μιά γυναίκα δεν μου άναλογει νά πάρω; Μιά κι' ίγω θέλου; αυτή!...

— Μά, λοχαγέ μου, μιὰ σερπετή και... ξέρω γώ!

— Σιουπή, Γαρούφαλλε, παρακαλώ!... Μην ύβρίζης τού κουρίτσο!...

Μην ύβρίζης την κυρία λοχαγού, γιατί θα μοϋ τό πληρώσης και νά τού ξέρς!...

— Μά δεν ρωτάς, κύρ λοχαγέ, και τόν Άντώνη τόν Τσιρόττο...

— Ποιός είν' αυτός;

— Ένας νοσοκόμος τών μετόπισθεν από τόν Πειραιά, που είναι από την άρχή έδω. Αυτός την πρωτογνώρισε και μοϋ την σύστησε κι' έμένα, κι' έμεινα κατάλυμα στο σπίτι της... Ένας μάγκας τού διαόλου από τόν Πειραιά!... Κάλτσα τού Σατανά!...

Άφου έμαθε και τὰ βουλγάρικα και τὰ θιζιγάντια τών γιατρών. Ίγω θέλου μιὰ γυναίκα νοικοκυρά και δυνατή. Τη θέλου με στεφάνι. Τιμια πράματα θέλου ίγω!... Με την εύχή της Έκκλησίας, Νά, ιδώ πάρα πάν' είναι ένα μουναστηράκι, ή Άγία Έλεοδσα, μούπανε. Ίκει θα τελεσθούν οι γάμοι μας!...

Μιά μέρα, τέλος πάντων, αποφάσισε νά της μιλήση και για γάμο.

Και καθώς αυτή τού έφερνε και πάλι τη γαθάθα τού καφέ είπε:

— Μουρέ για τραγί με πέρασε και έρχεται νά με ποιήση!... και άρχισε νά της κάνει σχήματα με τὰ χέρια του άπάνω από τό κεφάλι, θέλοντας νά παραστήση πως θα την στεφανωθή και πως θα μπουνε τὰ στεφάνια.

Αυτή όμως, παρεξηγήσασα όλα αυτά και νομίσασα ότι της λέει πως θέλει νά έξη γέρατα και μεγάλα αυτά, έσκάσε στα γέλια.

Χαριτωμένη είναι κι γαργαλάρα, σκέφθηκε ο λοχαγός.

Κι' έπειδή από τὰ γέλια τὰ πολλά άνακουνότανε τό στήθος της, στήθος γεμάτο, στήθος πλούσιο, έσπασε τής πουκαμισας της ή θηλειά και φάνταζε έαπρός τό κορμί της κατάλευκο σάν χιόνι, άσπρο σάν ήμερα, λαμπερό.

Μόνον που δεν έπαθε... ήλίας ο Καραμήτρος. Μά έπαθ' άφασία. Βγήκε, χωρίς νά μπουρή ούτε λέξι νά άρθρώση και πήγε άμέσως στόν Γαρούφαλλο:

— Ποϋ είναι, μουρέ, ή

Έκείνος ο μάγκας ο Τσιρόττος

Διαταγή από τόν μέραρχο!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

Καφέ με την γαθάθα!

πτῶσι. Τῇ λένε ἀκόμα καὶ «Ζούρπαπα» ἢ «Ζουρλόπαπα»...

Πασάδες καὶ δεσποτάδες δοκίμασαν νὰ θυγομετρήσουν τὸ μαῦρο τέλμα, μὲ μεγάλα, στερεὰ σκουινιά, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάρθωσαν, κι' αὐτὸ ἐνισχύει τὸ θρόλο τῶν μαύρων κι' ἀπὸ τῶν μενῶν νερῶν. Μέσ' στὰ νερά αὐτά, ὅπως μὰς ἐξηγεῖ ὁ Θεομενῶν, ὑπάρχουν «ψάρια τριχῶτά, μὲ κᾶτι τρίχες μεγάλες, νὰ τέτοιες!» καὶ μὰς δείχνει τὶς τρίχες τῶν χειρῶν του, προσθέτοντας: «μὲ τὸ συμπάθειο»... Σ' ὅλ' αὐτὰ μυρίζομαι κάποιον θρόλο. Ἀλλὰ μονάχα ἀργότερα, ὅταν ξανακατεβήκαμε στὸν κάμπο, καὶ φτάσαμε στὸ Κλοκοτὸ, ἄκουσα ἀπ' τὸ στόμα τοῦ παπᾶ τοῦ χωριοῦ τὸν τραγικὸ θρόλο τοῦ Γαρδικιοῦ...

Ἀλλοτε τὸ Γαρδίκι — κατὰ τὸ θρόλο πάντα — ἦταν μιὰ πόλις σημαντική, ἔδρα Ἐπισκοπῆς. Στὴ θέσι πού σήμερα ἀνοίγεται ἡ ἄβυσσος, θρυσόταν ἡ δημόσια πλατεία, ἡ ἀγορά. Ἐκεῖ μαζεύονταν ὅλος ὁ πληθυσμὸς τὶς μέρες τῶν μεγάλων ἑορτῶν. Ἡ γυναίκες χόρευαν, πιασμένες σὲ μεγάλων κύκλο, καθὼς εἶνε ἡ συνήθεια τοῦ τόπου...

Ἐνας ἀπ' τοὺς παπᾶδες εἶχε μιὰ κόρη ἐξαισίας ὡμορφιάς. Καθὼς τὴν εἶδε νὰ χορεύει στὴν πλατεία μὲ τὶς ἄλλες κοπέλλες, ντυμένες στὰ φλουριά, ἀναψε μέσα του πόθος ἀμαρτωλὸς... Πάει τότε ἴσα στὸ Δεσπότη καὶ τοῦ λέει πὼς ἡθελε νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ κάποιον πρᾶγμα πού τὸν τυραννοῦσε...

Κάποιος τοῦ λέει πού ἔχει μέσ' στὸ περιθώλι του μιὰν ὠμορφὴν μηλιά, πού κάνει μῆλα νόστιμα κι' ἀφράτα, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ μαζεύῃ μόνος καὶ νὰ τ' ἀπολασθῇ πρῶτος; Ἡ πρέπει, τάχα, νὰ τ' ἀφήνῃ νὰ δοκιμάζουν τὴ γλύκα τους οἱ ξένοι;...

Ὁ δεσπότης ἀνυποψίαστος τοῦ εἶπε ὅτι ἀσφαλῶς ὁ νοικοκύρης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δοκιμάζῃ πρῶτος τὰ ὠραία μῆλα τῆς μηλιάς του...

Τότε ὁ παπᾶς δὲν ἔχασε καιρό: Μιὰ καὶ δυὸ πήγε στὴν πλατεία, πήρε τὴν κόρη του ἀπ' τὸ χορὸ, τὴν πήγε σπιτί κι' ἔκανε τὸ φοβερὸ τὸ ἔγκλημα!...

Ἀμέσως ὅμως, τὴν ἴδια στιγμή, ὅλ' ἡ πλατεία, μαζὺ μὲ τὸ χορὸ, κι' ὁλόκληρη ἡ πόλις, θούλιαξαν καὶ θάφτηκαν στὴ γῇ καὶ μιὰ μεγάλη ἄβυσσος ἀνοίξε στὴ θέσι τοῦ! Μοναχὰ ἡ ἐκκλησία ἔμεινε ἀτράνταχτη στὰ χεῖλη τοῦ τρομαχτικοῦ γκρεμοῦ...

Ὅσο γιὰ τὰ μαύρα τὰ νερά — μαύρα σὰν τὰ ράσα τοῦ ἀμαρτωλοῦ παπᾶ — πολλὲς προσπάθειες, ὅπως εἶπα, ἔγιναν, ἀπὸ μέρους τῶν κατοίκων, γιὰ νὰ τὰ θυγομετρήσουν καὶ γιὰ νὰ τὰ σκεπάσουν μὲ χώματα, ἀλλὰ ὅλες ἔγιναν τοῦ κάκου! Οἱ ντόπιοι πιστεύουν πὼς τὸ μαῦρο τέλμα εἶνε δίχως πάτο...

Ὁ θρόλος ἀναφέρει πὼς κάποτε φώναξαν ἕναν ὀνομαστὸ θυομητῆ κι' ὅτι ἐκεῖνος ἔπεσε δυὸ φορές μέσ' στὰ νερά: Ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν ἔκανε τίποτα, γιατί ἀγγίξε τὰ τριχωτά καὶ τρατῶδη ψάρια πού ἦσαν μέσα στὸ τέλμα καὶ πού πάρα λίγο νὰ τὸν φᾶνε! Κι' αὐτὰ τὰ ψάρια, μὲ τὶς φοβερὲς τὶς τρίχες εἶνε οἱ παλιὴ καὶ τοῦ Γαρδικιοῦ, — οἱ ἀφανισμένοι Γαρδικιώτες...»

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

(Τοῦ Βύρωνος)

Κόρη γλυκεῖα, τὸ φιλὶ πού μοῦδωκες σὲ μιὰ στιγμή τρέλλας, θὰ μείνῃ μέσα μου καθαρὸ κι' ἀμόλυντο, ὡς τὴν ἡμέρα πού θὰ μπορέσω νὰ σοῦ τὸ ἐπιστρέψω. Ἡ τρυφερὴ ματιά πού μοῦ ρίχνεις γιὰ χαιρετισμὸ, μπορεῖ στὰ μάτια μου μέσα νὰ διαβάσῃ πόσο ὁ ἔρωτάς μου εἶνε ἀγνός, σὰν τὸν δικό σου. Δάκρυα — στ' ὀρκίζομαι — δὲν θὰ θολώσουν ἐξ αἰτίας σου τὰ ὠραία σου μάτια.

Δὲν σοῦ ζητῶ κανένα ἐνθύμιο, πού νὰ μπορῇ μακριὰ ἀπ' τὰ βλέμματα ὧλων, νὰ τὸ βλέπω καὶ νὰ μὲ κἀνῃ εὐτυχισμένο. Τί νὰ κἀνῃ τὸ ἐνθύμιο μια καρδιά πού ὅλοι οἱ παλμοὶ τῆς εἶνε γιὰ σένα;

Τὴ νύχτα, τὴ μέρα, στὴ συμφορὰ, στὴν εὐτυχία, ἡ μαγεμένη αὐτὴ καρδιά θὰ φυλάῃ στὰ βάθη τῆς τὸν ἔρωτα πού δὲν τῆς ἀφήνεις νὰ σοῦ φανερώσῃ, καὶ γλυκὰ θ' ἀναστενάζῃ γιὰ σέ!

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΛΕΓΩ ΠΟΥ ΣΑΝ...

Λέγω πού σὰν τὰ κλώνια ἀνεμοδέρνονται ὅλη ἡ ψυχὴ τοῦ δέντρου κλαίει, θρηνεῖ... Κι' ἀπὸ τὶς ρίζες τὶς θαθεῖες, ἀκράτητα, τοῦ πόνου, ἀχάει στὸν κήπον ἡ φωνή.

Λέγω πού σὰν τὰ λούλουδα μαραίνονται πενθεῖ τὰ λυγρὰ μισχάρη ἀθρό... Μιλῶντας γιὰ τὴ θλίψι τὴν ἀθάσταχτη γέρνει κι' αὐτὸ στὸ χῶμα θλιβερό...

Κι' ὅταν ἡ μιὰ καρδιά πού ἀγάπη χάρισε στὴν ἄλλην, ἀπ' τὸ ταῖρι χωριστὴ, λέγω πὼς ὅλη ἡ πλάσι κλαίει κι' ὀδύρεται καὶ πνίγεται μέσ' στὴν καρδιὰν αὐτῇ.

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

ΤΡΕΛΛΟΙ ΠΟΘΟΙ

Βαρέθηκα νὰ λέω πὼς εἶμαι 'γώ, νὰ νοιώθω τὸ κορμί μου νὰ μὲ ζώνῃ, μὰ ἡ σάρκα ἡ θρωμερὴ, πού μὲ κυκλώνει, στὰ νύχια τῆς μὲ κλεῖ θαρὺν κι' ἀργό!...

Πὼς θάθελα μὲ κίνημα γυργὸ νὰ σπάσω μὲ τὴ δύναμί μου μόνῃ τὴ μαύρη φυλακὴ, πού μὲ στριμώνει κι' ἐλεύθερος στὸ ξέφωτο νὰ θῶ!

Νὰ τρέξω ἀλαφροφτέρουγος ἀγνάντια, τῆς λευτεριάς τὸ μῦρο νὰ χορτάσω τὴ νέα χρυσὴ ζωὴ, τὰ νέα διαμάντια.

Κι' ὅταν ἀπ' τὸ παίγνιδι θ' ἀποστάσω τοῦ σάρκινου κλουβιοῦ μου τὴν κατάντια νὰ δῶ, καὶ νὰ γελάσω, νὰ γελάσω...

Σάμος

ΚΩΣΤΑΣ Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

ΗΡΘΕΣ ΑΡΓΑ

Μοῦ εἶπες νὰ σὲ λησμονήσω δὲ θέλεις πειὰ νὰ σ' ἀγαπῶ κι' ὁ δόλιος δίχως νὰ μιλήσω δίχως παράπονο νὰ πῶ

Ἐφυγα τότ' ἀπὸ κοντά σου μὲ ραγισμένη τὴν καρδιά καὶ γύρεψα νὰ θρῶ μακριὰ σου στὸν πόνο μου παρηγοριά.

Μὲς στὶς ταβέρνες ξευχοτοῦσα μ' ἕνα ποτήρι συντροφιά νὰ θρῶ παρηγοριά ζητοῦσα μὲς στὴν ρετσίνα τὴν ξανθειά.

Ἐπῆρα ἀπὸ γαλανομάτας τὰ χεῖλη, ἀμέτρητα φιλιὰ, σὲ κασιανῆς καὶ μαυρομάτας κοιμήθηκα τὴν ἀγκαλιά.

Κι' ἔτσι περάσανε τὰ χρόνια γυρεύοντας τὴ λησμονία κ' ἦρθαν στὰ μαλλιά τὰ χιόνια καὶ στὴν καρδιά μου παγωνιά...

Τώρα τί θέλεις κ' ἦρθες πίσω καὶ πονεμένη μὲ κυττάς; Θέλεις ξανά νὰ σ' ἀγαπήσω; Νὰ σὲ σχωρέσω μοῦ ζητᾷς;

Ἦρθες ἀργά! τώρα ἔχουν σθῶσει ὅλα τὰ περασμένα πειὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξαναζήσῃ ἡ πεθαμένη μου καρδιά.

Θιάκι-Μάης

ΦΩΤΗΣ ΠΑΕΙΝΟΣ

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

σῆρκυ καὶ τὸν ἔρριξα κάτω. Καὶ μόλις δοκίμασε νὰ σηκωθῇ, τὸν ξαναπέταξα καὶ αὐτὸ τὸ παίγνιδι τὸ ἐπανελάβα τέσσερες φορές. Τὴν τετάρτη δὲν τὸν ἄφησα πειὰ νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ τὸν κράτησα χάμω καὶ μὲ τοὺς δυὸ ὤμους ἀκουμπισμένους στὴ γῇ.

Ὁ κόσμος ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ξετρελλαθῇ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν κατάλαβα πότε κατέθηκε ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος στὸ στίβο, πότε μὲ περιτριγύρισε, πότε μὲ σήκωσε στοὺς ὤμους καὶ μὲ πήγε στ' ἀποδυτήρια.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη μου πάλῃ καὶ ἡ πρώτη μου νίκη στὴν Ἑλλάδα, πού θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστη.

ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Τὸ ταξίδι μου στὴν Ἑλλάδα ἦταν γιὰ μένα ἕνα μεγάλο μάθημα. Ὁ ἐνθουσιασμός πού ἐδείχναν ὅταν μὲ ἐξέλεπαν καὶ ἡ ἀγάπη πού μοῦ ἐκδήλωναν οἱ συμπατριῶτες μου μὲ εἶχαν συγκινήσει θαύματα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐθλέπα πὼς οἱ Ἕλληνες τόχαν καυμὸ πού δὲν εἶχαν ὅγαλει ἕναν πρωταθλητὴ τοῦ κόσμου καὶ πὼς ἐστήριζαν σὲ μένα τὶς περισσότερες ἐλπίδες τους. Αὐτὸ δὲν μοῦ τὸ εἶχαν πῆ βέβαια, ἀλλὰ τὸ εἶχα καταλάβει καὶ ἐπειδὴ κι' ἐγὼ αἰσθανόμουν ἀκριβῶς τὰ ἴδια μ' αὐτοὺς καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ προπονηθῶ κατὰ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φθάσω στὸ σημεῖο ὥστε νὰ πῶ ὅτι ἔγινα ἐπιτέλους κάτι, γι' αὐτὸ μόλις ἔφυγα ἀπὸ ἐδῶ δὲν εἶχα ἄλλη σκέψι στὸ μυαλό μου παρά νὰ πραγματοποιήσω τὴν ἐπιθυμία αὐτὴν, πού ἦταν συγχρόνως ἐπιθυμία τῶν Ἑλλήνων, πού τὰ πέρασα μου καὶ δική μου.

Ἐτσι, ὅταν ἐφθάσα στὴ Νέα Ὑόρκη εἶχα πάρει κι' ὅλας τὴν ἀπόφασι ν' ἀλλάξω τὸ σύστημα τῆς ἐργασίας μου, γιατί εἶχα καταλάβει πὼς δὲν ἦταν δυνατόν ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ προπονοῦμαι, νὰ παλεύω καὶ νὰ διοργανῶναι τὶς πάλες. Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ περιορισθῶ καθαρὰ στὸ ἀθλητικὸ μέρος καὶ ὅλα τ' ἄλλα νὰ τὰ ἀναλάβῃ ἕνας διευθυντής, ἕνας μάνατζερ, ὅπως λένε στὴν Ἀμερική, πού νὰ γνωρίζῃ καλὰ τοὺς παλαιστές, νὰ καταλαβαῖν ἀπὸ ἀθλητισμὸ καὶ νὰ μοῦ κανονίζῃ ποῖον παλαιστὴ θὰ παλαίψω, πότε θὰ τὸν παλαίψω καὶ πού καὶ νὰ διαχειρίζεται καὶ τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα.

Τὸ νὰ θρῇ κανεὶς ὅλα τὰ προσόντα αὐτὰ συγκεντρωμένα σ' ἕναν μόνο ἄνθρωπο, δὲν εἶνε βέβαια πολὺ εὐκόλο πρᾶγμα, ἐγὼ ὅμως στάθηκα τυχερός, γιατί δὲν ἄργησα νὰ θρῶ τὸν κατάλληλο ἄνθρωπο στὸ πρόσωπο τοῦ κ. E. G. White, μὲ τὸν ὁποῖον συνεργάζομαι ὡς τὰ σήμερα. Ὁ White εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους γνώστας τοῦ ἀθλητισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς καὶ δραστηριώτατος ἄνθρωπος. Μόλις ἀποφασίσαιμε νὰ συνεργαστοῦμε καὶ ὑπογράψαμε τὸ συμβόλαιον μεταξύ μας, κατὰ τὸν Μάρτιο τοῦ 1929, τὸ πρῶτο πρᾶγμα πού θάλαμε μπροστὰ ἦταν ἡ διαίτα μου. Γιὰ νὰ μπορῶ ν' ἀντιμετωπίσω τοὺς θαρύτερους παλαιστές τῆς Ἀμερικῆς, ἔπρεπε νὰ γίνω πιὸ θάρυς ἀπ' ὅτι ἦμουν τότε, συγχρόνως ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ χάσω τὴν ἐλαστικότητά μου καὶ τὴν ἐλευθερία τῶν κινήσεών μου. Ὑπεβλήθην λοιπὸν σὲ

εἰδικὴ ἐπιστημονικὴ διαίτα.

Πάντοτε κρατοῦσα μιὰ ὀρισμένη διαίτα, ἀλλὰ αὐτὴ πού ἐφήρμοσα τότε ἦταν αὐστηρότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Μονο ἰδιαίτερα φαγητὰ μοῦ ἐπιτρέποντο νὰ τρώω, κυρίως δὲ ἔπινα γάλα καὶ ἔτρωγα πολλὰ φρούτα. Ἐπρεπε νὰ γυμνάζομαι καταλλήλως, ἐπὶ ὀρισμένες ὥρες καὶ ὀρισμένα λεπτὰ ἀκόμη. Ὁ ὕπνος μου κι' αὐτὸς ἔπρεπε νὰ εἶνε κανονισμένος μὲ τὸ ρολοῖ. Ἐπρεπε νὰ πλαγιαζῶ σὲ ὀρισμένη ὥρα καὶ νὰ κοιμᾶμαι ἐπίσης ὀρισμένες ὥρες. Ἐν τῷ μεταξύ εἰδικευόμουν στὸ ἀγώνισμά μου καὶ τελειοποιούσα ὡρισμένα κόλπα δικῆς μου ἐφευρέσεως, ὅπως τὸ ἀεροπλανικό, πού ἐγὼ πρῶτος τὸ εἶχα ἐφαρμόσει, ἀλλὰ τότε τὸ τελειοποιῶσα, ἐπίσης τὴν ἰαπωνικὴ λαθὴ, κατὰ τὴν ὁποία τὸ ποδὶ σπάζει σὲ τρία μέρη, τέλος μιὰ τρίτη, δικῆς μου ἐφευρέσεως καὶ αὐτὴ, τὴν λεγομένη ἀναισθητικὴ λαθὴ, ἡ ἀναισθητικὸ κεφαλοκλειδωμά, κατὰ τὴν ὁποία ἂν δὲν παραδοθῇ κανεὶς πέφτει ἀναισθητός. Συγχρόνως δὲ μὲ ὅλα αὐτὰ κολυμποῦσα, ἔτρεχα καὶ γυμναζόμουν σ' ὅλα τὰ σπὸρ γιὰ νὰ διατηρήσω τὴν σωματικὴ μου εὐκαμψία.

Αὐτὰ ἴσως νὰ φαίνονται πολὺ εὐκόλα τώρα πού τὰ λέω, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ κάνω ἦταν πολὺ δύσκολα. Χρειαζόταν νὰ ἔχω ἀκατάβλητη θέλησι καὶ ἐπιμονὴ καὶ τὴν συναίσθησι ὅτι ἀπὸ τὴν πιστὴ τήρησίν τους κρεμόταν ὅλη ἡ σταδιοδρομία μου. Ἐνα ἀπ' ὅλα ἂν παραμελοῦσα, ἂν δὲν ἀκολουθοῦσα τὴ διαίτα μου καὶ στὶς παραμικρὲς τῆς ἀκόμη λεπτομέρειες, διέτρεχα τὸν κίνδυνο νὰ μὴ φθάσω ποτὲ ἐκεῖ πού ἤθελα.

Ἐν τῷ μεταξύ ὅλες ἡ Ἀθλητικὲς Ὀμοσπονδίαι τῆς Ἀμερικῆς εἶχαν κηρύξει τὸν τίτλο τοῦ πρωτοπαλαιστοῦ ἐν χιρραία καὶ ἀποφασίσαν νὰ διοργανώσουν παναμερικανικὸ διαγωνισμό γιὰ τὴν ἀπόκτησίν του.

Ἦταν ὁ πρῶτος ἐπίσημος διαγωνισμός πού θὰ γινόταν γιὰ τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ τοῦ τίτλου καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν παρουσιαζέτο ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Ὡς τότε ὅποιος παλαιστής νικούσε τοὺς ἄλλους εἶχε δικαίωμα νὰ ἀνακηρύξῃ μόνος του τὸν ἐαυτοῦ τοῦ πρωτοπαλαιστοῦ καὶ ἡ Ὀμοσπονδία τὸν παραδέχονταν. Τώρα ὅμως ὅποιος θ' ἀποκτούσε τὸν τίτλο, θὰ τὸν ἀποκτούσε ὕστερα ἀπὸ σοβαρὸ διαγωνισμό πού τὸν διοργάνωναν ἡ ἴδιαι ἡ Ὀμοσπονδία καὶ θὰ ἦταν ἐπίσημῳς ἀνεγνωρισμένος σ' ὁλόκληρὴν τὴν Ἀμερική.

Φυσικὰ ἐγὼ πού τόσον καιρὸ ἐπιθυμοῦσα νὰ μοῦ παρουσιασθῇ αὐτὴ ἡ εὐκαιρία καὶ πού τόσον καιρὸ γυμναζόμουν γιὰ νὰ ἐρθῶ στὴ φόρμα πού ἔπρεπε, ἦμουν ἀπὸ τοὺς πρώτους πού παρουσιάστηκαν γιὰ νὰ τὸν διεκδικήσουν. Ἐπρεπε ὅμως νὰ νικήσω οὐκ ὀλίγους παλαιστές καὶ ἀπ' αὐτοὺς πολλοὶ ἦσαν ἐξαιρετικὰ ἐπιφοδοὶ. Διοργανώθηκαν λοιπὸν οἱ ἀγῶνες καὶ ἀντιμετώπισα μὲ τὴν σειρά τῶν Μακ-Μίλλαν, τὸν Ραῖν-Στίλλ, τὸν Τούσοικ καὶ τὸν Πέσοικ καὶ τέλος ἀναγνωρίσθηκα πρωταθλητὴς τριαντατριῶν Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Πολιτεία τῆς Πενσυλβανίας καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης εἶχαν ἀνακηρύξει πρωταθλητὴν τοὺς τὸν ἐφθάσε νὰ περιορισθῇ μεταξύ αὐτοῦ καὶ ἐμένα. Ὅποιος νικῶσε τὸν ἄλλον, αὐτὸν θὰ ἀνεκηρύσσαν πρωτοπαλαιστὴ τῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ τί πέρασα ὡς ὅπου νὰ φθάσω στὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ εἶνε ἀνεκδιήγητο, γιατί ὁ ἀγὼν γιὰ τὸ πρωτάθλημα διήρκεσε ἄρκετους μῆνες. Δὲν ἀναφέρω τὰ κτυπήματα πού ἔφαγα κατὰ τὶς διάφορες πάλες καὶ πού ἐξ αἰτίας τους ἀναγκάστηκα ἐπανειλημμένως νὰ ὑποστῶ νοσοκομεία. Αὐτὰ εἶνε φυσικὰ πρᾶγματα, πού κάθε παλαιστής πρέπει νὰ τὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του.

Τὸ σοβαρύτερο ἀπ' ὅλα τὰ κτυπήματα αὐτὰ εἶνε μιὰ γροθιά πού ἔφαγα στὸ μάτι καὶ οὐχίστηκε τὸ δέρμα μου σὲ δυὸ μεριές. Τὸ ἕνα σχιζιμὸ ἦταν ἀκριβῶς ἐπάνω στὸ φρύδι καὶ τὸ ἄλλο ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ μάτι. Ὁ χειρουργὸς πού μοῦ τὸ ἔφαγε, ἀναγκάστηκε νὰ περάσῃ ὀκτὼ θελονιές, ἀλλὰ ἦταν τόσο σπουδαίος τεχνίτης, ὥστε δὲν φαίνεται ἀπολύτως τίποτε.

Αὐτοὶ ὅμως εἶνε οἱ μικρότεροι κίνδυνοι πού διέτρεχα. Γιὰτὶ πέρασα καὶ ἄλλους πολὺ πῶς σοβαροὺς. Οἱ ἀντιβιοτοῖ μου δὲν σταματοῦσαν μπροστὰ σὲ κανένα μῖσος. Μὲ ἀπειλοῦσαν μὲ ἀνώνυμα γράμματα, μὲ ἐθρίζαν καὶ μὲ συκοφαντοῦσαν διὰ τῶν ἐφημερίδων, μὲ φοβέριζαν πὼς θὰ μὲ ἀπαγάγουν ἢ πὼς θὰ μὲ θέσουν ἐκποδῶν κτλ. Δὲν μιλῶ γιὰ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οι Ιθαγενείς της Κούβας πο-
σπάζουν τὰ Ινδικὰ καρύδι-
στά κεφάλια τους!...

Ο „ΒΑΣΙΛΕΥΣ” ΤΩΝ Π ΛΟΥΣΙΩΝ.

ΤΑ ΜΥΘΩΔΗ ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ποιά είνε ή προσωπική περιουσία του Βασιλέως Έδουάρδου 8ου.— Ο Έδουάρδος ό 8ος Ιδιοκτή- της ποταμών και δρόμων. Οί ξέη πύργοι του. Τά θέατρά του και τά ξενοδοχεία του.— Ένα χρυσό σερβίτσιο για χίλια πρόσωπα. κλπ. κλπ.

Ο Βασιλεύς της Άγγλιας Έδουάρδος δέν είνε μόνο τό είδωλο της άπέραντης χώρας του, αλλά και ό- λου του κόσμου, γιατί έχει ένα άπλο μυστικό για την μεγάλη επιτυχία του: είνε άνοιχτόκαρδος. Ά- πο πρίγκηψ άκόμη χαμογελούσε διαρκώς. Αυτό δέ τό χα- μέγελο δέν τό χάνει ούτε μπροστά σόν κίνδυνο, ούτε στο μεγαλύτερο άτύχημα. Κάποτε ταξίδευε με τόν σιδηρόδρο- μο για νά βρεθί σέ κάποια έπίσημα έγκαίνια που θα γι- νόντουσαν σέ μία μεγάλη πόλι του Καναδά. Άξαφνα ό- μως τό τραίνο σταμάτησε: κώδωνες του κινδύνου, τρο- μαγμένες φωνές, φασαρία, σύγχυσις. Παρ' όλίγο νά έκ- τροχαζόταν ή άμαξοστοιχία! Ο Βασιλεύς Έδουάρδος, που ήταν τότε πρίγκηψ της Ουαλλίας, δέν έχασε ούτε μία στιγμή την ψυχραιμία του. Με τό αλάνιο χαμόγελο του κύτταξε από τό παράθυρο τόν κόσμο που είχε κατεβή από τά θαλαύρια κι' έτρεχε έδω κι' εκεί κ' ύστερα, γυρίζοντας προς τόν ύπασισητή του τόν ρώτησε με τό πιό αυθεντικό άγγλικό χιούμορ:

— Δέν μου λές, Τζών, περιλαμβάνεται κι' αυτό στο έ- πισιο ποδόγραμμά;

Άλλοτε πάλι, σέ μία έπίσημη τελετή, βρέθηκε στην ά- νάγκη νά σφίξη τόσα χέρια, ώστε τό μπράτσο του «ξεβι- δώθηκε» από την κούρασι! Έτσι την άλλη μέρα ό σημε- ρινός Βασιλεύς της Άγγλιας άναγκάστηκε ν' άναπαύση τό χέρι του μέσα σ' ένα έπίδεσμο. Μά δέν έκανε ώστόσο τόν άρρωστο. Έξακολούθησε νά δέχεται έπισκέψεις και νά σφίγγη ένα σωρό χέρια με τό άριστερό του χέρι, χαμογε- λώντας γι' αυτή την περιεργη περιπέτεια του. Δέν παρα- πονέθηκε δέ ούτε μία στιγμή, βρήκε μέ- λιστα την ευκαιρία νά κάνει χιούμορ.

— Τζών, είπε του ύπασισητού του, τί κρίμα που δέν μ' έκανε ό Θεός εκατόγ- χειρία!...

Ο χαριτωμένος λοιπόν αυτός Βασι- λεύς που νύνεται πιό ώμορφα από κά- θε άλλον Βασιλέα ή κοινόν άνθρωπο, ό- πως έχει άνοιχτή την καρδιά του σ' όλο τόν κόσμο έτοι έχει άνοιχτά διάπλάτα καί τά βιβλία τών λογαριασμών του, τά βιβλία της περιουσίας του. Όλοι μας, πιό λίγο, ποιός πολύ, προσπαθούμε νά κρύψουμε από τούς άλλους την περιου- σία μας. Ο Βασιλεύς Έδουάρδος δέν άναπαύει αυτό το είδους τά μυστικά. Όλοι οι Άγγλοι ξέρουν ότι τά έσοδα τό τις Ιδιοκτησίες του άγγλικού Στέμ- ματος φτάνουν κάθε χρόνο τό αξιοζή- λειτο ποσό του 1.200.000 λιρών στερε- λινών. Ναί, μά ξέρουν επίσης ότι από τό ποσό αυτό, ό Βασιλεύς παραχωρεί κάθε χρόνο στο άγγλικό κράτος τά δυο τρίτα τών εισοδημάτων του, δηλαδή σω- στές 800.000 λίρες στερλίνες. Καθώς βλέπετε, ή Άγγλία είνε πάντα ή χώρα τών παραδόξων. Άντί νά δίνη μία έπι- σία επιχορήγησι σόν Βασιλέα της, ό- πως όλα τ' άλλα κράτη, παίρνει κάθε χρόνο από αυτόν ως δώρο ένα κολοσ- σιαστό χρηματικό ποσό!

Η ποσοτική περιουσία του Βασι- λέως Έδουάρδου άποτελείται από δά- σκ, από ποτάμια και από κάθε είδους κτήματα και άκίνητα. Ο Βασιλεύς της Άγγλιας έχει πριτ' άπ' όλα δυο τερά-στιες Ιδιοκτησίες: τά ποικηπάτα της Κορνουαλλίας και του Λάνκαστερ, από τά όποια έχει ένα αξιοσέβαστο έτήσιο εισόδημα: 180.000 λίρες στερλίνες.

Ποτέ νά νά σημειώσουμε ότι τά έσοδήματα αυτά καταβάλλονται στο

«αυτοστρώς» ιδιαίτερο ταμείο του Βασιλέως, που μοιάζει σάν ένα μικρό... ύπουργείο Οικονομικών και που βρίσκε-ται σ' ένα μέγαρο, στο Μπούκιγγαμ-Γκάτ, κοντά στα βασιλικά άνάκτορα. Πολλές φορές μάλιστα ό Βασιλεύς πηγαίνει πεζή στο ιδιαίτερο ταμείο του για νά έπιθεω-ρήση με τούς ύπαλλήλους του για τά... συμφέροντά του. Έπί κεφαλής του μικρού αυτού «ύπουργείου» είνε ένας παληός και έμπιστος αλίκος, ό ναύαρχος Χάλσευ.

Μά τό πιό περίεργο τώρα άπ' όλα είνε ότι τά βιβλία της περιουσίας του Βασιλέως είνε άνοιχτά πάντα σ' όλο τόν κόσμο, σέ κάθε Άγγλο πολίτη. Ο καθένας μπορεί νά ρίξη σ' αυτά μία περιεργη ματιά και νά βεβαιωθεί ότι ό Βασιλεύς του δέν κάνει τίποτε ύποπτες έπιχειρήσεις!...

Περιεργα βέβαια έθιμα, μά αξιοσέβαστα. Στο Λονδίνο, ιδιαίτέρως, ό Βασιλεύς Έδουάρδος είνε Ιδιοκτήτης της «Νιού Γκάλλερυ» και του θεάτρου «Χις Μάτζεστυ». Επίσης είνε και... έστιατόρας. Έχει στην Ι-διοκτησία του πολλά άριστοκρατικά έστιατόρια, περιφη-μα για τούς καλούς μαγειρούς τους και την έκλεκτή και καθαρή κουζίνα τους. Τά πιό γνωστά και τά πιό... ακρι-βά από αυτά είνε τό «Χόλμπορν» και τό «Κριτέρου». Ο Βασιλεύς Έδουάρδος όμως είνε και ξενοδόχος. Ποιός θα φανταζόταν ποτέ ότι είνε Ιδιοκτήτης ενός ξεκουστού ξε-νοδοχείου του Λονδίνου: του «Κάρλτον»;

Μά είνε επίσης και Ιδιοκτήτης κεντρικών... δρόμων. Η Ρέτζεντ Στρήτ του άνήκει έξ ολοκληρώ! Σ' αυτόν έπί-σης, τόν Ιδεώδη σπιτονοικοκύρη, οι ένοικιοιστά τών σπι-τιών του Ντάλστον, του Φίντλεϋ, του Χάμπτην και του

Κένινγκτον πληρώνουν τό νοίκι τους. Τέλος, όλο τό νότιο μέρος του Πικκάν-τίνου Τσίρκους, δηλαδή μία από τις μεγαλύτερες πλατείες της άγγλικής πρωτεύουσας, είνε Ιδιοκτησία του.

Έπί πλέον, ό Βασιλεύς της Άγγλιας έχει έξη μεγάλους πύργους. Τόν πύργο Μπάλμοραλ, τό Μπούκιγγαμ Πάλας, τό φρούριο Μπελθεντέρ, τό Σαιντ-Τζαί-νις Πάλας, τό Σάντρινγκχαμ Πάλας και τόν πύργο του Ουίνστον, του όποιου ή αξία φτάνει τά πέντε εκατομμύρια λί-ρες στερλίνες.

Η επίπλωσις τώρα αυτών τών έξη πύργων δέν είνε απλώς πολυτελής, αλλά μυθώδης. Έχουν αναρίθμητα άρι-στοτεχνήματα τέχνης και μοναδικές συλ-λογές χαλιών, κομψοτεχνημάτων, έξωτι-κών δώλων, σπανίων πουλιών και άρ-χαίων άγγείων.

Σ' ένα χρηματοκιβώτιο του Μπού-κιγγαμ Πάλας φυλάγεται τό περίφημο χρυσό σερβίτσιο για χίλια πρόσω-πα, τών Άγγλων Βασιλέων. Μ' αυτό τό σερβίτσιο στολίζονται τ' άπέραντα τραπέζια του πύργου κατά τά έπίσημα γεύματα, στα όποια οι Βασιλείς της Άγγλιας, κατ' έθιμον, προσκαλούν χί-λια πρόσωπα...

Θέλετε τώρα κι' άλλες πληροφορίες για την περιουσία του Βασιλέως Έδου-άρδου;

Τά προσωπικά κοσμήματά του είνε ά-ναρίθμητα. Έχει όραία άδασματοκόλ-λητα δαχτυλίδια, μεγάλα μαργαριταρέ-νια κολλιέ, μπριλλάντια, σαπφείρους, ρουμπίνια, άμεθύστους κι' ένα σωρό άλ-λους πολυτίμους λίθους. Με τά «μπιζού» αυτά, ό Βασιλεύς Έδουάρδος θα μπό-ρούσε ν' άνοίξη τό μεγαλύτερο και τό πλουσιώτερο κοσμηματοπωλείο του κό-σμου! Ξέρετε πόση είνε ή αξία τους;

Ένα θαυμάσιο μοντέλο του Βασι-λέως της Άγγλιας Έδουάρδου, τό όποιο χρησιμοποιεί ό ράφτης του για νά του έτοιμάξη τά κομψότατα κοστούμια του

ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΗΣ Κ. ΣΑΛΥΜΩ

ΟΤΑΝ ό Σαλυμώ ξαναγύρισε στο σπίτι του από τη δουλειά του, βρήκε ή γυναίκα του ξαπλωμένη φα-ρ-δειά: πλατεί άπάνω στο κρεβάτι της. Ήταν νεκρή! "Η, καλύτερα, είχε αυτοκτονήσει, όπως φανέρωναν ένα σωρό σπέρτα που θρискόντουσαν άπά-νω στο κομοδίνο, χωρίς κεφάλι. Η δυστυχισμένη είχε θγά-νει με άγγελική ύπομονη τά θεϊάφι τους και είχε δηλητη-ριαστή!

Η κ. Σαλυμώ, για νά είμαστε ειλικρινείς, δέν είχε κανένα λόγο νά έγκαταλείψη αυτόν τό μάταιο κόσμο. Μά ήταν μία γυναίκα που ό,τι έλεγε τό έκανε. Και έπειδή δέν έκανε τίποτε άλλο παρά νά λήη και νά ξαναλέη από τό πρωί ως τό θράδυ στο σύζυγό της: «Ζωή είν' αυτή μαζί σου ή κό-λασι; Βαρέθηκα πια! Θά σκοτωθώ!» κι' έπειδή έκείνος της άπαντούσε: «Σκατώσου!» άποφάσισε επιτέλους, μία φο-ρά, νά πραγματοποιήσει την άπειλή της και... δηλητηριά-στηκε!

Οί μεγάλοι πόνοι, όπως τόσες φορές έχει πιστοποιηθή, είνε βουβόι. Μπροστά στο θάνατο πρέπει νά σωπαίνη κανείς και νά άποκαλύπτεται. Έτσι κι' ό Σαλυμώ άντικρύζοντας τό πτώμα της συζύγου του, δέν έσπασε σέ άναρθερες κραυ-γές. Κι' έπειδή, σέ μία τέτοια περίπτωσι δέν μπορεί νά κάνει κανείς τίποτε, άποφάσισε νά συλλογιστή τά έγκόσμια. "Α-φισε λοιπόν τη νεκρή και μπαίνοντας στην τραπεζαρία, στάθηκε μπρός στο τραπέζι που ήταν στραμένο.

— Διάβολε! μουρμούρισε. Σήμερα βρήκε ν' αυτοκτονήση. Κι' εγώ που είχα καλεσμέ-νους τό θράδυ σέ τραπέζι τούς Λαμπέρ! Ποτέ ή γυναίκα αυτή δέν έκανε ένα πράγ-μα σωστό!...

Έπειτα για νά είν' έν τάξει με τις δια-τυπώσεις, έστειλε τόν ύπηρέτη του για νά φωνάξη έναν άστυφύλακα.

Σέ λίγο ό άστυφύλακας έφτασε...

Ο Σαλυμώ δταν τόν είδε, βρέθηκε σέ δύ-σκολη θέση.

Δέν ήξερε με ποιό τρόπο νά του άναγ-γείλη τό τρομερό δυστύχημα που τόν είχε χυ'πήσει.

Έδισαζε... Έπρεπε τάχα νά του πη: «Είνε τρομερό, κύριε άστυφύλαξ! Είνε φριχτό! Η πολυ-γαπημένη μου γυναίκα...»

Η έπρεπε νά εκθέση τά πράγματα πιό απλά και νά του πη: «Κύριε άστυφύλαξ, ή κ. Σαλυμώ τό γένος Λοράν, αυτοκτόνησε. Έπιστρέφοντας από τη δουλειά μου την βρήκα νεκρή!

Στό τέλος, μη ξέροντας ποιά άπόφασι νά πάρη, περιω-ρίστηκε νά γνήση σόν άστυφύλακα νά τόν άκολουθήση.

Ο άντιπρόσωπος της Δημόσιας Ασφαλείας, μόλις μπήκε Περισσότερο από ένα εκατομμύριο λίρες στερλίνες!... Άν προσθέσουμε δέ σ' αυτό τό εκατομμύριο και τά δυο έκα-τομμύρια λίρες στερλίνες που άξίζει τό περίφημο χρυσό σερβίτσιο για χίλια πρόσωπα, βλέπουμε ότι μόνο με τά χρυσαφικά του ό Βασιλεύς της Άγγλιας είνε πλουσιώ-τερος από κάθε άλλον Βασιλέα.

Δέν έχει όμως μόνο πολύτιμα κοσμήματα, αλλά και πο-λύτιμα βιβλία. Τά παλιά και σπάνια βιβλία του στοιχι-ζουν σωστές πεντακάσιες χιλιάδες λίρες στερλίνες. Άκόμη πρέ-πει νά προσθέσουμε ότι ή αξία τών σταύλων του, τών αύ-τοκινήτων του και τών άεροπλάνων του φτάνει τις 220 χι-λιάδες λίρες στερλίνες.

Καθώς βλέπετε λοιπόν, ό Βασιλεύς Έδουάρδος είνε ό πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου!...

Π. Α. ΜΠΑΡΤΟΝ

ΤΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

στο δωμάτιο της νεκρής, έρριξε μία ματιά στο πτώμα, έ- πειτα κάθισε σέ μία πολυθρόνα και, δείχνοντάς το με τό δάχτυλό του, έπεν έπίσημα:

— Αυτή ή γυναίκα είνε νεκρή! Έπειτα ζήτησε από τόν Σαλυμώ νά τόν καταστήση ένή-μερο της αίτίας που είχε προκαλέσει τό θάνατο.

Ο Σαλυμώ σκέφτηκε λίγο, έψαξε νά βρή μία φράσι σύν-τομη κι' έκφραστική και έπεν:

— Πήρε δηλητήριο!

— Πήρε δηλητήριο! έπανάλαβε κι' ό άστυφύλακας.

— Έπειτα σηκώθηκε και ξαναείπε:

— Πήρε δηλητήριο, είπατε; Πάω νά είδοποιήσω τόν κύριο άστυνόμο για τις διατυπώσεις. Θα ξαναγύρισω μαζί του σέ λίγο...

Κι' έτοιμάστηκε ν' άποσυρθή.

Μά περνώντας μπρός άπ' τό κομοδίνο στάθηκε. Κύτταξε μία στιγμή τά άκέφαλα σπέρτα, τών όποιων τό θεϊάφι είχε προκαλέσει τό θάνατο της κ. Σαλυμώ κι' έπειτα παίρνον-τάς τά στα χέρια του άρχισε νά τά περιεργάζεται με προ-σοχή.

— "Ω! "Ω! έκανε.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ξαφνιασμένος ό κ. Σαλυμώ.

— "Ω! "Ω! ξανάκανε ό άστυφύλαξ. Τό πράγμα είνε πά-ρα πολύ σοβαρό!

— Μά τί συμβαίνει, κύριε άστυφύλαξ; Πρός Θεού, ξη-γηστέ μου!

— Μ' αυτά τά σπέρτα δηλητηριάστηκε ή σύζυγός σας;

— Ναί, έπιβεβαίωσε ό Σαλυμώ.

— Αφοϋ είν' έτσι, είπεν ό άστυφύλαξ, εί-μαι ύποχρεωμένος νά σας κάνω μήνυσι.

— Πώς; Τί; έκανε κατάπληκτος ό Σα-λυμώ.

— Ναί, θα σας κάνω μήνυσι, άπάντησε ό άστυφύλαξ, γιατί τά σπέρτα αυτά είνε λα-θρεμπορικά. Η σύζυγός σας αυτοκτόνησε με σουηδικά σπέρτα, τών όποιων άπαγο-ρεύεται ή κατανάλωσις στη Γαλλία.

Και θυάζοντας τό μπλόκ του, πήρε τά στοιχεία του Σαλυμώ.

Έπειτα του είπε:

— Η Ιστορία αυτή θα σας στοιχίση του-λάχιστον έικοσι ήμερών φυλάκισι και δυο χιλιάδες φράγκα πρόστιμο.

Και άπλώνοντας τό χέρι του έπρόσθεσε με φωνή επιτακτική:

— Και τώρα έτοιμαστήτε νά μ' άκολου-θήσετε στο Αυτόφαρο.

Ο Σαλυμώ χλωμάσε και τραύλισε:

— Πώς; Τί;

— Στο Αυτόφαρο, επανάλαβε ό άστυφύλακας. Έλάτε, ως μη χάνουμε καιρό...

— Και ή κηδεία της γυναίκας μου; Ποιός θα φροντίση γι' αυτό...

— Αυτό δέν μ' ενδιαφέρει... Έμένα μ' ενδιαφέρει μόνο τό καθήκόν μου...

Και θάζοντας τό χέρι του επάνω στον ώμο του Σαλυμώ, έπρόσθεσε:

— Έμπρός! Πάμε!

Ο Σαλυμώ άρχισε τότε νά τραβή τά μαλλιά του και νά φωνάξη:

— "Ω! την καταραμένη! Την καταραμένη! Πού νά την πάρη ό διάβολος! Πού νά την ρουφήξη ή κόλασις!...

Πάντα ήταν ή αφορμή κακών για μένα. Και μία φορά που θέλησε νά μου κάνει ένα καλό με τό θάνατό της, με στέλνει στη φυλακή!...

Δέν μπορούσε νά δηλητηριαστή με σπέρτα του μονοπωλίου; Γιατί τώχουμε τό μονοπώλιο; Ζημίωσε τό Κρά-τος... Θά ζημιώση κι' έμένα... Ο διάολος νά την πάρη και νά την σηκώση!...

ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΥΣΕΡ

— "Ω!... "Ω!... έκανε ό άστυ-φύλακας.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΓΕΥΜΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΤΙΜΜΟΡΥ

ΜΕΤΑ την έξοδό του από τη φυλακή, όπου τον είχαν κλείσει για δυο χρόνια, ο Φλασάρ, τάχα χαμένος. Όταν περνάει κανείς τόσους μήνες μέσα στη γαλήνη μιας επαρχιακής φυλακής, ξεσυνθίζει στη ζωή του Παρισιού. Ο Φλασάρ του κάκου έψαξε να βρή να κάνει πείστη και στάθηκε αδύνατον να επανασυνδέσει τις επαγγελματικές σχέσεις μαζί τους.

«Έτσι θρέθηκε πολύ γρήγορα ο αξιοθρήνητη κατάστασι. Πώς να τα βγάλει πέρα; Πώς να ζήσει; Απλούστατα, ξαναγυρίζοντας στη φυλακή. Εκεί τουλάχιστον τους ξδιναν δωρεάν κατοικία και τροφή. Ο Φλασάρ μάλιστα τώρα στις πείνες του αναπολούσε μελαγχολικά τις φασολάδες που ήταν το πιο ταχτικό φαγητό των φυλακισμένων...»

Ναι, είχε πάρει την απόφασί του: θα ξαναγύριζε στη φυλακή... Μά προηγουμένως θάθελε πολύ να προσφέρει στον εαυτό του μια μικρή ευχαρίστησι, ένα καλό γεύμα, παραδείγματος χάριν. «Έτσι θα διατηρούσε μια γλυκειά ανάμνησι στις ώρες της φυλακισέως του.

Μά που να πάη χωρίς χρηματα και με τέτοια χάλια το ντύσιμό του; Ο Φλασάρ έκανε στον εαυτό του αυτή την έρωτησι, χωρίς να βρίσκη μια απάντησι. «Εξάφνα, χτύπησε το μέτωπό του... Ναι, το ήρθε μια πρώτη τάξεως ξμπνευσις.

«Ένα ταξί περνούσε τη στιγμή εκείνη μπροστά του. Τό φώναξε και είπε στο σωφέρ:

— Θέλεις να κερδίσης εκατό φράγκα;

Ο σωφέρ τον κύτταξε εξαφνιασμένος. Τό πρόσωπο του Φλασάρ δεν του ένέπνεε καμμία ξμπισοσύνη. Τό ζουναρί του, τό τζογιέ παντελόνι του, τό χωρίς κολλάρο πουκάμισό του, τό ξεθαμμένο σακκάκι του κ' ή σκονισμένη ρεπούμπλικα του δεν φανερωσαν άνθρωπο που σκορπίζει εκατοφραγκα.

Μά ο Φλασάρ εξακολούθησε με ύφος έπιβλητικό:

— Είμαι ο κόμης ντε Νιουσατώ.

«Αν με θλέπης ντυμένο έτσι, αυτό συμβαίνει γιατί στοιχημάτισα με καποιο φίλο μου να πάω να φάω μ' αυτό τό έλεεινό κοστούμι σ' ένα μεγάλο έστιατόριο. Αν κερδίσω, θα σου δώσω εκατό φράγκα πουρμπουάρ. Τί λες τώρα;

— Θαυμάσια! ή ιδέα σας ήταν λαμπρή! έπενε ο σωφέρ ένθουσιασμένος με την ύπόσχεσι του ήγεμονικού αυτού πουρμπουάρ. Σε ποιά ρεστωράν θέλετε να σάς οδηγήσω, κύριε κόμη;

— Σε όποιο θέλεις, φτάνει να είνε κοσμικό.

— Θα σάς άρεσε τό ρεστωράν του Λακούρ;

— Πήγαινε στού Λακούρ, απάντησε ήουχα ο Φλασάρ κι' ανέθηκε στο αυτοκίνητο.

Σε μερικές στιγμές σταματούσαν μπρός στο ρεστωράν.

— Αφήστε με να μπώ πρώτος εγώ, έπενε ο σωφέρ. Θα ζητήσω τον κ. Ντομινίκ, τον μαίτρ-ντ' οτέλ και θα του τά ξηγηήσω όλα για να μη σάς φέρουν δυσκολίες...

Όταν ο κ. Ντομινίκ, έμαθε περί τίνος έπρόκειτο, θρήκε τη φάρσα περίφημη. «Έχωσε δέκα φράγκα μέσα στο χέρι του σωφέρ που είχε την καλή ξμπνευσι να του πάη έναν τόσο εκκεντρικό ευπατρίδη κι' έτρεξε για να τον ύποδεχτή.

— Μου θυμίζει τον Άγγλο λόρδο Χάουρμωρ! έπενε μόλις τον είδε.

«Έπειτα ύποκλήθηκε μπροστά του μ' εξαίρετική ευγένεια και τον παρακάλεσε να τον ακολουθήση.

Υπήρχε εκείνη την ήμέρα εκλεκτή δηήγυρις στο «Ρεστωράν Λακούρ». Μεταξύ των καλεσμένων ήσαν δυό έργοστασιάρχαι αυτοκινήτων, μία ήθοποιός της μόδας, ένας άεροπόρος, ο νεαρός έπιχειρηματίας Βέλτμαν και ο μέγας δούξ

Λαδίσλαος.

Όλοι αυτοί οι εκλεκτοί πελάται είχαν προειδοποιηθή σχετικώς. Όσοόσο ή είσοδος του Φλασάρ μέσα στο ρεστωράν έκανε άσθησι.

— Έχει μεταμορφωθή θαυμάσια! έπενε ή ήθοποιός.

— Πολύ παρισινή ή φάτσα του! έκανε ο μέγας δούξ.

Και έξοπασε σε δυνατά γέλια.

Ο άεροπόρος ήταν άφηρημένος. Συλλογίζοταν εκείνη τη στιγμή τον διάπλου του Άτλαντικού, τον όποιο έπρόκειτο να έπιχειρήση σε λίγες μέρες.

Ο νεαρός Βέλτμαν είχε προσκαλέσει έναν επαρχιώτη κεφαλαίο, τον όποιο σκόπευε να θαμτώση με τις άριστοκρατικές σχέσεις του, πριν του κάνει τό μοιραίο «κόψιμο».

— Τόν γνωρίζετε αυτόν τον εκκεντρικό; ρώτησε ο έπαρχιώτης δείχνοντάς του τον Φλασάρ.

— Τόν ξέρω πολύ καλά, απάντησε ο Βέλτμαν χωρίς διασταγμό.

Και για να έπιβληθή στο ύποψήφιο θυμά του, άπηύθυσε στον Φλασάρ που είχε καθήσει σ' ένα γειτονικό τραπέζι ένα φιλικό χαιρετισμό, στον όποιο εκείνος, λίγο εξαφνιασμένος, απάντησε άδέξν.

«Ήτανε πράγματι πολύ στενοχωρημένος ο φτωχός Φλασάρ. Ο μαίτρ ντ' οτέλ και τά γκαρσόνια είχαν σταθή όρθιοι μπροστά του περιμένοντας διαταγές του... Κι' αυτός δεν τά κατάφερνε να καταλάβη τίποτε από τον κατάλογο που του είχαν δώσει. Τά περιεργα δνόματα των φαγητών του φαινότουσαν σαν ιερογλυφικά.

Στό τέλος, μη ξέροντας πειά τί να κάνει, παράγγειλε να του φέρουν όλα τά φαγητά του καταλόγου στη σειρά. Και από τη στιγμή εκείνη άρχισε να τρώη και να πίνη ακούραστα, χωρίς να σηκώνη τό κεφάλι του. Όλοι θαύμαζαν την τρομερή του όρεξι καθώς και την τέχνη με την όποια προσεποιείτο — όπως νόμιζαν — ότι δεν ήξερε να συμπεριφερθή σ' ένα τραπέζι.

«Έτσι τελείωσε τό γεύμα του, πήρε τον καφέ του, ήπιε μερικά ποτηράκια λικέρ και κάπνισε άλλεπάλληλα πουρά από τό κουτί των πουρών.

— Τό λογαριασμό! φώναξε στο γκαρσόνι, φυδώντάς του κατάμουτρα τον καπνό του πουρώου του.

Του τον έπήγαν σ' ένα δίσκο και ο Φλασάρ τον κύτταξε άφηρημένα: ήταν 275 φράγκα!

Καί, όταν ο κ. Ντομινίκ παρουσιάστηκε, του έπενε:

— Τώρα, αγαπητέ κύριε, θα σάς πώ μερικά όμορφα πράγματα. Δεν είμαι κόμης. Δεν έβαλα κανένα στοιχημα.

Όνομάζομαι Κυπριανός Φλασάρ, θγήκα πρό όλίγων ήμερών από τη φυλακή και δεν έχω πεντάρα. Στείλτε τώρα να φωνάξετε έναν αστυφύλακα να με πάη στο τμήμα.

— Αυτό είνε τό όραιότερο άπ' όλα! φώναξε ο κ. Ντομινίκ, ο όποιος νόμιζε ότι ο κόμης συνέχιζε τη φάρσα του.

Και κάνοντας ύποκλίσεις μπροστά του, βεβαίωσε πως ήταν ο πιο πνευματώδης ευπατρίδης που είχε γνωρίσει.

Όσοόσο, ο Φλασάρ διαμαρτυρόταν μαγιασμένος, γιατί δεν τον πίστευαν. «Έτσι ο μαίτρ άρχισε να άνησυχή και παρακάλεσε τον «κόμητα» να μην παρατείνη περισσότερο τό άστειό του. Ο «κόμης» εξακολουθούσε να έπιμένει πως είχε πη την αλήθεια.

Τότε ο μαίτρ έτοιμάστηκε να στείλη να φωνάξη έναν αστυφύλακα, όταν εξαφνα συνέθη τό άπροσδόκητο:

Ο νεαρός Βέλτμαν, θλέποντας ότι του παρουσιαζόταν μία μοναδική ευκαιρία να δείξη στον επαρχιώτη του πόσο

«Αρχισε να τρώη χωρίς να σηκώνη τό κεφάλι του.

Ζήτησε τότε τον μαίτρ ντ' οτέλ. Καί, όταν ο κ. Ντομινίκ παρουσιάστηκε, του έπενε:

— Τώρα, αγαπητέ κύριε, θα σάς πώ μερικά όμορφα πράγματα. Δεν είμαι κόμης. Δεν έβαλα κανένα στοιχημα.

Όνομάζομαι Κυπριανός Φλασάρ, θγήκα πρό όλίγων ήμερών από τη φυλακή και δεν έχω πεντάρα. Στείλτε τώρα να φωνάξετε έναν αστυφύλακα να με πάη στο τμήμα.

— Αυτό είνε τό όραιότερο άπ' όλα! φώναξε ο κ. Ντομινίκ, ο όποιος νόμιζε ότι ο κόμης συνέχιζε τη φάρσα του.

Και κάνοντας ύποκλίσεις μπροστά του, βεβαίωσε πως ήταν ο πιο πνευματώδης ευπατρίδης που είχε γνωρίσει.

Όσοόσο, ο Φλασάρ διαμαρτυρόταν μαγιασμένος, γιατί δεν τον πίστευαν. «Έτσι ο μαίτρ άρχισε να άνησυχή και παρακάλεσε τον «κόμητα» να μην παρατείνη περισσότερο τό άστειό του. Ο «κόμης» εξακολουθούσε να έπιμένει πως είχε πη την αλήθεια.

Τότε ο μαίτρ έτοιμάστηκε να στείλη να φωνάξη έναν αστυφύλακα, όταν εξαφνα συνέθη τό άπροσδόκητο:

Ο νεαρός Βέλτμαν, θλέποντας ότι του παρουσιαζόταν μία μοναδική ευκαιρία να δείξη στον επαρχιώτη του πόσο

ΝΑΥΤΙΚΕΣ ΗΘΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ο ΤΡΙΚΑΝΤΟΣ

ΤΟΥ * Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

ΠΑΣΙΓΝΩΣΤΟΣ σ' όλο τό Πολεμικό Ναυτικό ο Τρικαντός. Έτσι ήταν τό παρατσούκλι του.

Έπινε, αξιωματικός αυτός, με όποιον τύχαινε και έκανε παρέα και με τους θαρκάρηδες άκόμη. Ήταν από τους άγαθούς παληούς εκείνους τύπους του Πολεμικού Ναυτικού που τά λίγα γαλόνια τά πήρανε γιατί καμμία φορά θαρσετούσε τό ύπουργείο να τους έχη όλο στάσιμους.

Την τελευταία έποχή όμως είχε μείνει δέκα χρόνια χωρίς προθίσασμό και άπελπισμένος πειά να καταφέρει τό ύπουργείο να τον προθιάσει, είχαν έγγραφη για να παρουσιασθή στο Βασίλεια Γεώργιο να κάνει τά παραπόνά του.

Τρεις μήνες περίμενε ο Τρικαντός την είδοποίησι του Αύλαρχείου που θα άριζεν ήμέρα και ώρα παρουσιάσεως. Στο μεταξύ έβγαλε κάθε ήμέρα έξω από τον Ναύσταθμο όπου ύπηρετούσε και διημέρευε στην ταβέρνα του μπάρμπα Γιάννη του Μυτιληνιού στην άρχη της όδου Σόλωνος, προς τό Κολωνάκι.

Στό σπίτι του — είχε σπίτι και γυναίκα στην Άθήνα — έγύριζε πάντα μεθυσμένος.

Την ήμέρα της άκρόσεως σηκώθηκε πρωί — πρωί, έβαλε τά πολιτικά του και δρόμο για την ταβέρνα.

Η γυναίκα του θέλησε να τον έμποδίση.

— Τι πράγματα είν' αυτά; θα πής πάλι; Μεθυσμένος θα παρουσιαστής στο Μεγαλειότατο;

— Ένωια σου, γυναικούλα μου, μία βόλτα μόνον ως τό Σύνταγμα.

Και ύστερα έπενε στο ναύτη ύπνρέτη του, ιδιαιτέρως:

— Στις δέκα θα με θρής ξέρεις που. Έλα να με είδοποιήσης για να θάλω την μεγάλη μου στολή.

Στις έννιά ο ναύτης τσούπι! θρυσκόταν στην ταβέρνα του Γιάννη του Μυτιληνιού.

Ο αξιωματικός του καθόταν στο θάθος με μία παρέα από δυό γέρους και ρητόρευε κουδώντας μία ξέργα από καλάμι μπαμπού.

— Όπου λέτε, κύριε, ή θέσις του Κανάρη στή... διεθνή ναυπηγική είνε ήρωική... Μπαρμπα-Γιάννη, γέμισέ μας τη μισή...

Ο ναύτης πλησίασε:

— Κύριε... Είνε ώρα να πηγαίνετε. Κοντεύει δέκα.

— Έχομε καιρό άκόμη, παιδί μου. Πήγαινε να φωνάξης λαμπρές σχέσεις είχε με τά μέλη της παρισινής άριστοκρατίας, έπενε στο μαίτρ:

— Ντόμινικ, ο κ. κόμης είχε θάλει στοιχημα με μένα. Έχασα... Πληρώνω λοιπόν τό λογαριασμό του!...

Και, κτυπώντας φιλικά στον άμο τον Φλασάρ, πρόσθεσε:

— Θα ξαναϊδωθούμε, αγαπητέ κόμη, τό θράδυ στη λέσχη.

«Έτσι ο Φλασάρ, εξαφνιασμένος, θγήκε άπ' τό ρεστωράν, περνώντας μέσ' άπ' τά γκαρσόνια που ύποκλινόντουσαν μπροστά του.

«Έπειτ' από μερικές ήμέρες για να τον συλλάθουν έπιτέλους αναγκάστηκε να κλέψη ένα ψωμάκι των πενήντα λεπτών από τη θιτρίνα ενός φούρνου.

Ο Τρικαντός

αυτή ο Τρικαντός στάσιμος, χωρίς πειά έλπίδα πρόσγαυής.

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ
ΠΩΣ ΔΟΚΙΜΑΖΟΝΤΑΙ Τ' ΑΥΓΑ

Ποτέ μην πιστεύετε ότι ένα αυγό είνε φρέσκο, αν δεν τό δοκιμάσετε προηγουμένως μόνος σας. Οι άσφαλέστεροι τρόποι για να πεισθήτε ότι τ' αυγό που θ' αγοράσετε είνε φρέσκο, είνε δυό: ο πρώτος είνε να πάρετε τ' αυγό και να τό άγγίξετε σε μιάν άκρη με τη γλώσσα σας. Αν τό αυγό είνε φρέσκο, τό μέρος αυτό που θάλατε τη γλώσσα σας θα είνε εξαίρετικά κρύο, αντίθετως δε δεν θα σας φανή πολύ κρύο, αν τό αυγό είνε μπαγιατικό. Ο δεύτερος τρόπος είνε να κυττάξετε τ' αυγό στο φώς. Τά φρέσκα αυγά είνε πάντοτε διαφανή στη μέση μόνον, ενώ στα μπαγιατικά μόνον ή άκρες τους είνε διαφανείς.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΤΙΜΜΟΡΥ

ΙΑ ΑΘΑΝΑΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Διέκρινα, μεταξύ των άλλων, τον Ούρια Χήπ, ντυμένο στα μαύρα και γεμάτο ταπεινότητα. Μου είπε, όταν του έσφιξα το χέρι, πως ήταν υπερήφανος γιατί τον αναγνώρισα και πως ήταν πολύ υποχρεωμένος για την καταδεκτικότητά μου. Θά ερχόμουν ή ευγνωμοσύνη του να ήταν λιγότερο θερμή, γιατί από τη στιγμή εκείνη, όλο το θρόνο, δεν έπαψε να τριγυρίζει κοντά μου και δεν μπορούσα ν' αλλάξω δυο λέξεις με την 'Αγνή, χωρίς να δω πίσω μας τα σθυσμένα του μάτια και την πελιδνή του οπή.

Ήπληξαν ακόμα και μερικοί άλλοι καλεσμένοι, ίδιοι και μονοκόμματοι όλοι σαν σανίδες. Μά ένας απ' αυτούς τράβηξε την προσοχή μου πριν ακόμα μπη μέσα, από τη στιγμή που άκουσα να τον αναγγέλλουν: «Ο κ. Τρήντλ...» Η σκέψη μου πήγε άμέσως στον Τρήντλ που είχα συμμαθητή μου στο λύκειο Σάλεμ. «Είπε τάχα ο Τόμμου, σκέφθηκα, ο Τόμμου που είχε τη μανία να ζωγραφίζει σκελετούς στα τετράδιά του;»

«Ετσι περίμενα με μεγάλη ανυπομονησία αυτόν τον κ. Τρήντλ να μπη μέσα. Και είδα σε λίγο ένα νέο με παρουσιαστικό σοφάρο και με ντύσιμο μέτριο, με μαλλιά κωμικά και μάτια κάπως υπερβολικά μεγάλα. Έξαφανίστηκε όμως τόσο γρήγορα σε μία σκοτεινή γωνιά του σαλονιού, ώστε με δυσκολία κατόρθωσα να τον εξετάσω λεπτομερέστερα. Γά κατ'αφερέω όστος έτσι και βεβαιώθηκα ότι πραγματικά ήταν ο παλιός μου συμμαθητής.

Πλησίασα τότε τον κ. Βάρτερμπρουκ και του το είπα. — «Α! αλήθεια; Έκανε εκείνος αδιάφορα. «Όστε ο Τρήντλ ήταν συμμαθητής σας; Καθόλου άπιθανον...

— Ναι, το απάντησα κυτάζοντας προς το μέρος του Τρήντλ. Πηγαίναμε μαζί στο λύκειο Σάλεμ. Ήταν για μένα ένας λαμπρός φίλος.

— «Ω! ναι! Ο Τρήντλ είναι καλός νέος, Έκανε ο κ. Βάρτερμπρουκ συγκαταβατικά, πολύ καλός νέος!

— Τι περίεργη σύμπτωση! είπα.

— Κι' αυτό που την κάνει ακόμα πιο περίεργη, μου απάντησε ο οικοδεσπότης, είναι ότι ο Τρήντλ δεν ήταν στην άρχη μεταξύ των καλεσμένων μας. Τον καλέσαμε μόλις σήμερα το πρωί, όταν μάθαμε πως ένας άλλος καλεσμένος μας, ο αδελφός της κ. Σπίκερ είν' άρρωστος και δε θα μπορούσε ναρθή. Σέρετε, κύριε Κόπερφιλντ, ο αδελφός της κ. Σπίκερ είναι τέλειος τζέντλεμαν.

— Δεν άμφισβάλω! ψιθύρισα αν και πρώτη φορά άκουγα να γίνεται λόγος γι' αυτό τον κύριο.

— Έπειτα ζήτησα πληροφορίες για το έπάγγελμα του Τρήντλ.

— Ο Τρήντλ, μου απάντησε ο κ. Βάρτερμπρουκ, προετοιμάζεται για να γίνει δικηγόρος. Ναι, είν' ένας λαμπρός νέος που δεν έχει άλλον έχθρο απ' τον εαυτό του.

— Πώς; Έκανα, λυπημένος γι' αυτό που άκουγα.

— Θεέ μου! Έκανε ο κ. Βάρτερμπρουκ, δαγκώνοντας τα χείλη του και παίζοντας σαν νεόπλουτος με την αλυσίδα του ρολογιού του. «Έχω τη γνώμη πως είνε από τους ανθρώπους εκείνους που δεν ξέρουν ν' αναδειχθούν. Ναι, έχω τη γνώμη ότι δεν θα τα καταφέρη ποτέ να κερδίξη περισσότερες από πεντακάσιες λίρες. Τον Τρήντλ μου τον σύστησε κάποιος συνάδελφός μου. Θεέ μου! ναι, δεν το άρνούμαι πως έχει κάποιο ταλέντο να ετοιμάξη μία δικογραφία και να έκθέτη καθαρά μία υπόθεση γραπτώς. Του δίνω μάλιστα κάθε τόσο μια υπόθεση σπουδαία, — σπουδαία γι' αυτόν έννοείται — Θεέ μου, ναι...

Πρόσεξα το ύφος της υπερτάτης Ικανοποίησής με το όποιο ο κ. Βάρτερμπρουκ πετούσε τη φρασούλα: «Θεέ μου! ναι». Ο τόνος με τον όποιο την πρόφερε ήταν τόσο έκφραστικός ώστε συλλογιζόταν κανείς άμέσως ότι ο άνθρωπος αυτός είχε γεννηθί με μία σκάλα στο χέρι, που της σκαρ-

φάλωσε επιδέξια όλα τα σκαλοπάτια και φτάνοντας στην κορυφή του τείχους, άρχισε να κυτάξη με θλέμμα φιλοσοφικό και προστάτευτικό τους ανθρώπους που ποδοπατούν κάτω στα χαρακώματα...

Αυτές τις σκέψεις έκανα όταν μās προσκάλεσαν να καθίσουμε στο τραπέζι. Ο κ. Βάρτερμπρουκ πρόσφερε το μπράτσο του στη θεία του 'Αμλέτου κι' ο κ. 'Ανρδ Σπίκερ το δικό του στην κ. Βάρτερμπρουκ. Η 'Αγνή, που έλπιζα να ήμουν ο καθαλλιέρος της, έπεσε σ' έναν νεαρό με ήλιθο χαμόγελο και με πόδια πετεινού. Οι νεότεροι απ' τους καλεσμένους, δηλαδή ο Ούρια, ο Τρήντλ κι' εγώ, κατεθήκαμε στην τραπέζια πίσω απ' τους άλλους σαν οπισθοφυλακή. Στη σκάλα, είχα την τύχη ν' αναγνωρισθώ από τον Τρήντλ, που έδειξε μεγάλη χαρά γιατί με ξανάβλεπε, ενώ ο Ούρια χήπ συστρεφόταν κοντά μας με τόσο δουλικότητα κι' ευχαρίστηση, ώστε για μία στιγμή μούρθε να τον γκρεμίσω από τη σκάλα. Ο Τρήντλ κι' εγώ χωριστήκαμε στο τραπέζι, γιατί μās είχαν τοποθετήσει σε δυο αντίθετες άκρες, αυτόν πλάι σε μία κυρία χοντρή, ντυμένη με θελοόθα γκρενά, και μένα κοντά.

Το γεύμα θάσθηξε πολλή ώρα κ' η συζήτησις περιστρεφόταν διαρκώς γύρω από την άριστοκρατία και τη ράτσα. Ο κ. Βάρτερμπρουκ μās είπε είκοσι τουλάχιστον φορές πως, αν είχε μια πρόληψη, ήταν της ράτσας.

«Ετσι δεν έβλεπα την ώρα τότε να τελειώσουμε και ήμουν πραγματικά ευτυχής όταν καμιά φορά σηκώθηκα απ' το τραπέζι και μπόρεσα να πάω να συναντήσω την 'Αγνή, να κουβεντιάσω μαζί της σε μία γωνιά και να της συστήσω τον Τρήντλ, ο όποιος δείχτηκε δειλός, μά ευχάριστος και τόσο καλό παιδί όσο κι' άλλοτε. «Εφευγε την άλλη μέρα για ένα μήνα, γι' αυτό απέχωρσε νωρίς από τη συγκέντρωσι και δεν μπόρεσα να κουβεντιάσω μαζί του όσο θα ήθελα. «Έμαθε με πολύ ένδιαφέρον ότι είχα ξαναβρη τον Στήρφορθ, και μίλησε γι' αυτόν με τόσο ένθουσιασμό, ώστε τον έβαλα να ξαναπή μπροστά στην 'Αγνή, τι σκεφτόταν για τον παλιό μας συμμαθητή. Μά η 'Αγνή περιωρίστηκε μόνο να με κυτάξη και να κουνήσει ελαφρά το κεφάλι της.

Ήταν τόσο διαφορετική από όλους εκεί μέσα, ώστε χάρηκα πολύ όταν μου είπε ότι θα ξαναγυρίζε σε λίγες μέρες στο Καντέρμπουρυ, παρ' όλη τη θλίψη μου που θα τη χωρίζομουν τόσο γρήγορα. Γι' αυτό νόμισα πως είχα το δικαίωμα να φύγω τελευταίος απ' τους καλεσμένους. Κουβεντιάσαμε κι' έπειτα η 'Αγνή τραγούδησε. Κι' όλ' αυτά μου θύμιζαν τόσο γοητευτικά τα ευτυχισμένα χρόνια που περάσαμε μαζί στο παλιό σπίτι, του όποιου ήταν το στολίδι, ώστε θα πενούσα ευχαρίστως όλη τη νύχτα κοντά της. Μά όταν τα φώτα των σαλονιών άρχισαν να σβύνουν κι' είδα πως είχαν μείνει τελευταίος, αναγκάστηκα να φύγω κι' εγώ παρ' τη θέλησή μου. «Ενοιωθα πιο πολύ από ποτέ ότι η 'Αγνή ήταν ο καλός μου άγγελος και την εύρισκα με το γαλήνιο της χαμόγελο και το γοητευτικό της πρόσωπο ώμορφότερη απ' τους άγγέλους.

Είπα πως όλος ο κόσμος είχε φύγει: μά όχι! Ο Ούρια είχε μείνει κι' αυτός και δεν είχε πάψει όλη τη νύχτα να στριφογυρίζη κοντά μας.

Φύγαμε μαζί κι' έτσι αναγκαστικώς θα κάναμε παρέα. Η συντροφιά του Ούρια δεν μου προκαλούσε καμιά ευχαρίστησι, μά, καθώς θυμήθηκα την παράκλησι της 'Αγνής, του πρότεινα νάρθη να πιή ένα φλυτζάνι τσαϊ στο σπίτι μου.

— «Ω! αλήθεια, κύριε Κόπερφιλντ, Έκανε. Δεν θα ήθελα να νομίσετε ότι έπειδη είμαστε τώρα μαζί, είστε υποχρεωμένος να καλέσετε στο σπίτι σας ένα πρόσωπο άσημαντο σαν εμένα.

— Δεν είνε υποχρέωσις, του απάντησα. Θέλεις νάρθης;

— Με τη μεγαλύτερη ευχαρίστησι.

— «Ε, λοιπόν! Δρόμο τότε...

Δεν μπορούσα να έμποδίσω τον εαυτό μου και το μιλούσα λίγο ξερά. Πήραμε χωρίς πολλές κουβέντες τον πιο σύντομο δρόμο κι' όταν φτάσαμε στο σπίτι, για να μη σκοντάψω στη σκάλα, αναγκάστηκα να τον πιάσω από το χέρι. Μά η έπαφή του κρύου κι' υγρού αυτού χεριού μ' έκανε τόσο να νομίζω ότι κρατούσα θάτραχο ώστε λίγο έλειψε να τον παρατήσω και να φύγω. Η σκέψη της 'Αγνής όμως και οι νόμοι της φιλοξενίας κατανίκησαν την άηδία μου κι' έμπασα τον Ούρια στο διαμέρισμά μου. Όταν άναψα το κερί, άρχισε να κυτάξη με δουλικό θαυμασμό κι' έκοτασι το μέτριο σαλόνι μου. Κι' όταν έβαλα τον καφέ στη φωτιά, δείχτηκε τόσο συγκινημένος, ώστε παρ' όλγουν να του άδειάσω το μπρίκι κατόμουτρα.

— «Ω! κύριε Κόπερφιλντ, φώναξε, είνε δυνατόν να έχετε την καλωσύνη να με σεβρίρετε σεις; Ποτέ μου δεν θα φανταζόμουν ένα τέτοιο πρόημα! Μά τελειώσα μου συμ-

θαίνουν τόσα πράγματα που ποτέ δεν τα έλπιζα, άσήμαντος άνθρωπος καθώς είμαι, ώστε μου φαίνεται πως ο ούρανός θρέχει τα άγαθά του άπάνω στο κεφάλι μου.

Βλέποντάς τον καθισμένο στον καναπέ μου, με το καπέλλο του και τα γάντια του άφημένα καταγής, μά τα γόνατά του φερμένα κάτω απ' το πηγούνι του για να συγκρατούν το φλυτζάνι ήπου στριφογύριζε άργά το κουταλάκι του, βλέποντάς τον με τα κόκκινα μάτια του, με τ' άπογυμνωμένα βλέφαρα και τα σαν καυλισμένα φρύδια του, άκούγοντας τον δυσάρεστο ήχο που έκαναν τα ρουθούνια του καθώς έπαλλαν με το ρυθμό της άναπνοής του και άντικρύζοντας το φειδίσιο κυμάτισμα που σάλευε κάθε τόσο το κομμί του από το κεφάλι ως τα πόδια, αίσθανθηκα ότι ένοιωθα γι' αυτόν μία θαυμάτη απέχθεια κι' η ιδέα ότι ήταν φιλοξενοούμενός μου μου προκάλεσε πραγματική ναυτία. Η μουν άλλωστε πολύ νέος τότε και

Κύριε Κόπερφιλντ, να σας γνωρίσω την κόρη μου Ντόρα και την εταίρη φίλη της!

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ: ΟΙ ΠΛΑΖ ΤΟΥ 1900

— Ασφαλώς αυτή έχει
βάνε σαντζά. Για κύτταξε
τί κολλητό, μαγιώ που φο-
ράει!...

— Ο κ. βαρώνος πάει με μαλακό
κολλάρο στο ψάρεμμα. Τί γάλι!

— Θεέ μου, τί αδύνα-
τη πού είναι!...

— Η μαμά: Δεί-
χτου τη γάμπα
σου, κόρη μου. Εί-
νε πρώτης τάξεως
ναυπόδος!

— Τι κοντό μαγιώ!... Τι ξε-
τσιπωσιά!...

— Τί φιλάθλος πού είναι! Ξέ-
ρει και κολυμπάει!...

— Ο γέρο δανδής: Θεέ μου,
έσπασε ό κροσές μου!...

— Δεν τολμώ πλέον να σηκώσω το βέλο
μου. Αρχισα να μαυρίζω τρομερά!...

— Δές τον, γυρίζει χωρίς
καπέλλο... Είναι τρελλός!

— Πηγαίνουν να κολυμπήσουν μαζί.
Πώς χάλασε ο κόσμος!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΔΡΟΣΟΥΛΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Τόν κρύβεις Ξ, τόν κρύβεις, κακοϋργα!... Τώρα θα σε
κρεμάσω γώ... Τώρα μπουκουνιά θα σε κάμω να σε πετάξω
στά σκυλιά.

Καί άρχισε να την δένει χειροπόδαρα, σφίγγοντας την
τριχιά τόσο πολύ, που φούσκωναν μελανιασμένα τα χέρια
και τα πόδια της.

— Μαρτύρα τον, μουρή... να σου τόν δώσουμε να τόν πά-
ρης και να πιάς να χαθής, να βγάλης τις μαύρες και τις
σκοτεινές σου με δαύτονε...

Η Δροσούλα δεν μιλούσε. Έμενε βουβή, μελανιασμένη
απ' το ξύλο και το δέσιμο, καταθρεγμένη απ' τόν ιδρώτα
και τὰ δάκρυα, με τὰ μαλλιά κολλημένα στο κεφάλι και
το πρόσωπο, με κουρέλια μοναχά τὰ ρούχα της από το
τράδηγμα και το σβάρνισμα στο πάτωμα, καταματωμένη,
γεμάτη λεκέδες κι έλεειν.

— Μίλα, θρώμα, μίλα...

Κ' ή θέρρα σφυρίζοντας έπεφτε στα γυνά της πόδια.

— Θα σε ψήσω να σε φάω, κακομοίρα!

Η Δροσούλα έπαψε να κλαίη. Είχε γεμίσει τόσο από πό-
νους, που δεν ένοιωθε πια τις ξυλιές... Τὰ μάτια της τώρα
είχαν ξεραθί και γυάλιζαν σαν άναμμένα κάρβουνα.

— Με ποιών; Τόν κρύβεις; Τις πομπές σου και τις γάνες
σου κρύβεις;

— Αφ'οτέ με, καλύτερα να μη μιλήσω.

— Όχι, να μάς πής...

— Θέλετε να σάς το πώ;

— Ναι.

— Νά, ο Γούλης με άφάνισε.

Καί γρήγορα-γρήγορα, κοντανασαίνοντας, τούς διηγήθη-
κε το φριχτό της πάθημα.

Η άποκάλυψις εκείνη τούς μαρμάρωσεν όλους. Άπόμει-
ναν στο άκουσμα ξεροί, σαν νάπεσε στο κεφάλι τους όλο το
ταβάνι. Ο Ρούφουλας μόνον, τρέμοντας από σύγχυσι και
πασπατεύοντας, πήγε να κατεβάση τις κουρτίνες των παρα-
θυριών για να μην άκουστή έξω ή τρομερή καταγγελία.

— Σόσσερς... Σούσσερς... Ήσυχία... ήσυχία...

Η Ρουφουλίνα με φωνή θραχνή, πνιγμένη, δαγκαμένη,
χύθηκε με γουρλωμένα μάτια κατακόκκινα, με γυρισμένα
σαν νύχια άετου τὰ δάχτυλά της, για να ξεσκίση την άτιμη
«που τόλμησε να μελετήση το παιδί της, το καμάρι της, που
τόν έκανε σαν τόν εαυτό της»...

Τὰ γαλανά όμως μάτια της Δροσούλας έλαμπαν τώρα
σαν γυμνό λεπίδι. Το πρόσωπό της είχε πάρει μιά σκλη-
ρότητα και ρέκαζε με μανία και έπιμονή μεγάλη κάτι λό-
για ώριμα, λόγια που έπεφταν σαν βουρδουλιές μέσα στους
Ρουφουλαίους, λόγια που κανείς απ' το άθώο και γλυκό
έκείνο κοριτσάκι δεν περίμενε.

— Ναι ο Γούλης σας, ο Γουλάκης σας, με πήρε στο λαϊμό
του... Μ' έλασε, μ' έσάωσε απ' τόν κόσμο, κατάρρα ήταν να
μάς φάτε όλους... Σείς, το σόι σας, που τύλιζε το σπíti
μου, που πήρατε την περιουσία μας και μάς πετάξατε στους
δρόμους... Σείς που κάνετε τη μάνα μου να τρελλαθί και
να πάρη τις στράτες... Ήταν ή άράδα του παιδιού σας
πια να καταστρέψη την έρημη κι' όρφανή έμένα. Νά, σκο-
τώστε με... Σκοτώστε με... Δεν θέλω γώ να ζήσω πια
καθώς μ' έκανε ο γυιός σας. Πώς θα θγώ στον κόσμο γώ,
πώς θα θγώ στην κοινωνία; Ποιόν να δώ; Τη μαύρη τη μη-
τέρα μου ή τόν μαύρο άδερφό μου; Σκοτώστε με να γλυ-
τώσω, να έλευτερωθώ. Γι' έφταίξα εγώ ή μαύρη; Δεν σου
τόλεγα, κυρά μου: «Ο Γούλης δεν μ' αφήνει... Ο Γούλης
με πειράζει, όπου πάω κι' όπου σταθώ... Ο Γούλης με
τριγυρίζει σαν το τασκάλι, κυρία». Κι' έσεις, αντί να τόν
μαζέψετε, ριχτήκατε να με φάτε...

— Μπα, μπα, μπα! Πούχει και στόμα το παλαιοθήλυκο
να μελετήση το παιδί μου. Σαν τὰ μούτρά σου είναι το παιδί
μου, μουρή; Έμένα μου το λιμπίζονται καν και καν και θα
κύτταξε έσένα;

Μά τώρα επενέβη πια ο δήμαρχος. Είδε πώς το πράγμα
έπαίρνε σοβαρή τροπή κι' ότι κάθε θόρυβος θάταν εις θά-
ρος τους. Έπιασε λοιπόν την κόρη του και την τράβηξε
στην άκρη.

— Θα γίνης τώρα ίσα μ' αυτή; της είπε.

— Δεν άκουσες τί λέει;

— Άς λήη ό,τι θέλει. Αυτή έχει κι' ένα λόγο πάρα πάνω.

Κι' έπήρε το Ρούφουλα, τη Ρουφουλίνα και την κυρά-
Συναμική, που όλο μουρμούριζε, κακίζοντας την τόλη της
«παληομικούρας» που τόλμησε να μελετήση ένα νοικοκυρο-
πουλο εκεί πέρα, τούς έβαλε στην άλλη κάμαρη και μυστι-
κά τούς είπε:

— Τσιμουδιά... Άχνα μη θγί στον κόσμο κι' άναστατωθί
το χωριό... Ό,τι κι' άν έγινε, κι' ο Γούλης να μην είνε,
έμας θαράνι το κακό. Τους ξεσιπτώσαμε, τούς έρημάξαμε
το σπíti, είχαμε το χρέος να προσέχουμε. Ο κόσμος έτσι
θα το πάρη. Τώρα να κυττάσουμε πώς θα μπάλωσουμε τα
πράματα. Να θρούμε κάποιον να την κουκουλώσουμε, να
σκεπασθί ή ντροπή κι' έτσι το πράγμα ν' άπομείνι... Μό-
νον να την κλείσετε καλά, ώσπου να θρούμε κάποιον «χα-
μένο» να την πάρη. Ούτε φωνές, ούτε καμώματα για όνομα
του Θεού. Μην ξεχνάτε ότι κι' ο Τάκης είναι δώ και θα θρή
άφορμη ν' άνάψη φωτιά και να μάς κάψη. Κλείστε την μο-
ναχα καλά, μάτι ανθρώπου μη την ιδί κι' αὐτί να μην την
άκούση...

Άπό την ήμέρα εκείνη ή Δροσούλα κλείστηκε στη σκο-
τεινή τών άπλύτων κάμαρη, που είχε ρέψει κ' είχε πεθάνει
από τυφο ή Παράσχω!

Νά θγί και να μιλήση δεν την άφηναν παρὰ από θραδυ
σε θράδυ, που όλα τὰ περίεργα μάτια της γειτονιάς κοι-
μοιτούσαν.

— Τί γίνεται ή Δροσούλα; ρωτούσε καμιά γειτόνισσα.

— Αδιάθετη είναι, άπαντούσε εύθες ή Ρουφουλίνα. Γι'ά
να μη μάς λείψουν, θλέπεις, ή άνακεφαλιές.

Της δίνανε ένα κομμάτι ψωμιό, μιά κανάτα με νερό που
ζεσταίνονταν κ' ήταν σαν άλυσίδα. Αυτή, σαν ναχε καμιά
φλόγα μέσα της, ριχνόταν και έπινε, και έπινε νερό άχόρ-
ταγα, κολλώντας το στόμα της στην κανάτα και ρουφών-
τας μ' αναφυσήματα. Το ψωμί δεν το έτρωγε. Ξεραίνονταν
έκει στην άκρη τόσο, που ούτε κ' ή Μιρμιρίνα, που έμπαντε
έκει καμιά φορά, πονετικά, δεν τότρωγε. Το μωράκιό της
μοναχά κι' έφευγε, σαν διασπασμένη. Καμιά φορά έπή-
γαινε και τριβότανε πάνω στη Δροσούλα, μ' αυτή δεν είχε
τώρα για παιχνίδια όρεξι και την έσπρωχνε σιγά-σιγά μ'
ένα μορ. και, κινδυνεύοντας.

— Ά, ναχαδ! και αὐτί... κι' έπεφτε πάνω μπρούμυτα στο
ταβάνι.

Άπό ένα θράδυ όμως, που άκουσε κάτι κριτσανίσματα έ-
κει που ήταν τα ψωμιά, κι' ένοιωσε κάτι κρύο να περνάη
από πάνω της, τ' άποτίκια που έβγαιαν παγανιά να σόαν —
φοβήθηκε και συμάζεψε τη νύχτα κοντά της και δεν την
άφηνε να άπομακρυνθί. Έόρεχε ξεροκομμάτα και την έ-
τάττε, κ' ύστερα την έσπρωχνε στο στήθος της με το κεφάλι
της άκουμπισμένο στο μαγουλό της. Καμιά φορά ή γάτα
σηκωνε το πόδι της, σιγά και προσεχτικά, και τ' άγγιζε
στο πρόσωπό της νύας, λητώντας χάδια και καμώματα. Έ-
τσι, σιγά-σιγά λησμόνησε κι' αυτή τη θέσι της κι' όφρες ο-
λόκληρες περνούσε παίζοντας με το γατάκι της, τόσο, που
της φαινότανε σαν έρημιά και κολασίς ολόχώρα της, όταν
για λίγο άπομακρυνότανε.

Η κατάσταση της την στενοχωρούσε σαν ένα δαγκάρο
βουνό να έκαθότανε στο στήθος της. Και μουτζωνότανε συ-
χνά, θλαστημώντας την ώρα και τη στιγμή για το κακό
που είχε πάθει.

(Ακολουθεί)

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Θα πειράξω το χέρι μου...

ΠΟΙΟ ΧΕΡΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΜΕ ΣΕ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΟΔΕΥΟΥΜΕ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ;

Τελευταία άρχισε να έπικρατῇ ἡ συνήθεια νά προσφέρουμε στίς κυρίες πού συνοδεύουμε τὸ ἀριστερὸ μας χέρι. Αὐτὴ ἡ συνήθεια ὅμως εἶνε κακὴ κι' ἂν θέλουμε νά εἰμαστε σύμφωνοι μὲ τὴν παλαιὰ ἀριστοκρατικὴ ἐθιμοτυπία, πρέπει νά τοὺς προσφέρουμε τὸ δεξιό.

Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο πρέπει νά τοὺς προσφέρουμε τὸ δεξιὸ μας χέρι εἶνε πολλὸ ἀπλὸς, ὀφείλεται δὲ στὸ ὅτι οἱ ἀξιωματικοί, ὅπως καὶ πολλοὶ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι ἐν στολῇ (στὴν Εὐρώπῃ ἐννοεῖται) ἔχουν ἀριστερὰ στὸ πλάϊ σπαθί. Ἄν λοιπὸν προσέφεραν στίς κυρίες τὸ ἀριστερὸ χέρι θὰ τίς δυσκόλευαν μὲ τὸ σπαθί τοὺς στὸ περπάτημα καὶ θὰ ὑπῆρχε μάλιστα κίνδυνος νά μπλέξῃ τὸ σπαθί στὸ πόδι τοὺς καὶ νά πέσουν κάτω.

Ἔτσι λοιπὸν ἐπεκράτησε ἡ συνήθεια νά προσφέρουν δλοὶ γενικῶς οἱ ἄνθρωποι στίς κυρίες πού συνοδεύουν τὸ δεξιὸ τοὺς χέρι.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΩΣΕΡΩ;

Ὅπως οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς στρατηγοὺς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ὁ Ὁζερῶ ἦταν φτωχικῆς καταγωγῆς. Ὁ πατέρας του ἦταν χτίστης κι' ἡ μητέρα του πουλοῦσε φρούτα. Γεννήθηκε τὸ 1757 στὸ Παρίσι καὶ τὸ 1892, σὲ ἡλικία δηλαδὴ τριανταπέντε χρόνων, ἐπειδὴ ἦταν ἀνεργός, κατατάχθηκε ὡς ἀπλὸς στρατιώτης στὸν ἐπαναστατικὸ στρατὸ τῆς Γαλλίας.

Ἀτρόμητος καὶ φιλόδοξος, μολοντὶ ἀγροίκος κι' ἐλάχιστα ἐξυπνός, ὁ Ὁζερῶ ἔπαιρνε τοὺς βαθμοὺς τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Τρία χρόνια μετὰ τὴν κατάταξί του εἶχε γίνῃ ὑποστράτηγος! Μ' αὐτὸ τὸ βαθμὸ ἀκολούθησε τὸ Ναπολέοντα στὴν ἐκστρατεία τῆς Ἰταλίας. Λατρεῦνταν ἀπὸ τοὺς στρατιώτες του, τὸν ὁποῖον γαλθάνιζε τὸ θάρρος μὲ τὸ παράδειγμα τῆς δικῆς του ἀνδρείας.

Στὴν Ἰταλία ὁ Ὁζερῶ κυριεῦσε τὸ Λόντι καὶ στὴ μάχη τοῦ Ἀρκίλ γέμισε μὲ δόξα. Μὰ λίγο κατόπιν ἄρχισε ν' ἀποκτᾷ μεγάλη φήμη γιὰ τίς ληλασίες του. Κανένας δὲν ἤξερε καλύτερα ἀπ' αὐτὸν ν' ἀπογυμνῶν τίς πόλεις πού κυριεῦε. Τὸ ἀμᾶξι πού φόρτωνε ὁ Ὁζερῶ μὲ τὰ προϊόντα τῶν λεηλασιῶν του ἔγινε θρυλικὸ στὸ γαλλικὸ στρατὸ κι' ἡ περιουσία πού ἀπέκτησε ἔτσι ἦταν τεραστία.

Ἐπὶ πλέον, ποτὲ δὲν ἦταν εὐλικρινῶς ἀφωσιωμένος στὸ Ναπολέοντα κι' ἐξαρτοῦσε τὴν ἀφοσίωσί του ἀπὸ τὰ συμφέροντά του καὶ τὴν ἱκανοποίησι τῶν φιλοδοξιῶν του.

Μὰ, παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Ναπολέων, ὁ ὁποῖος τιμοῦσε τοὺς γενναίους, τὸν ἔκανε στρατάρχη, δοῦκα τοῦ Καστιλιόνι καὶ τὸν ἔδωσε κι' ἕνα σωρὸ ἄλλους τίτλους, καθὼς καὶ μιά ἐπιχορήγησι ἐνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων.

Ὁ Ὁζερῶ πολέμησε ὑπέροχα στὴ μάχη τῆς Ἰένας. Στὴ μάχη τοῦ Εὐλῶ πάλι, ἂν καὶ ὑπέφερε τρομερὰ ἀπὸ ρευματισμούς, καθάλλησε τὸ ἄλογό του καὶ πρῶτος αὐτὸς ὤρμησε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Καὶ τότε ἦταν ἡ τρελλὴ ἀνδρεία του, ὥστε μόνον ὅταν τελειώσε ἡ μάχη, πρόσεξε ὅτι εἶχε τραυματισθῇ σοβαρὰ στὸ πόδι.

Κι' ὅμως αὐτὸς ὁ ἥρωας, τὸ 1814 παρέδωσε τὴ Λυὼν στοὺς Ἀγγλοὺς χωρὶς νὰ πολεμήσῃ καθόλου! Ὁ ἴδιος ἐπίσης ἀπαρνήθηκε ἀπὸ τοὺς πρῶτους τὸν Ναπολέοντα, λέγοντας στοὺς στρατιώτες του ὅτι ἦσαν λυμένοι ἀπὸ τὸν

ὄρκο τοὺς πρὸς ἕναν ἀρχηγό, πού δὲν σκοτώθηκε σὰν στρατιώτης στὸ πεδίο τῆς τιμῆς.

Μετὰ τὴν παλινὸρθωσι τῶν Βουρβόνων, ἔσπευσε νά τοὺς προσκυνῇ κι' ἐκεῖνοι, ἀνταμειβόντάς τον, τὸν ἔκαναν πατρίκιό. Ὅταν ὅμως ὁ Ναπολέων ξαναγύρισε ἀπ' τὴν ἐξορία τῆς Ἑλβας πῆγε νά τὸν προσκυνῇ κι' αὐτὸν, μὰ ἐκεῖνος τοῦ γύρισε περιφρονητικὰ τίς πλάτες χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ καθόλου.

Ὁ Ὁζερῶ πέθανε στὰ 1816

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΜΠΡΙΓΙΑ-ΣΑΒΑΡΕΝ;

Ὁ Μπριγιὰ-Σαβαρὲν ὑπῆρξε ὁ περιφημότερος τῶν γαστρονόμων μετὰ τὸ Λούκυλο καὶ ἀσφαλῶς πολὺ πιὸ «φίλος» ἀπ' αὐτόν. Γεννήθηκε τὸ 1755 στὸ Μπελλαί τῆς Γαλλίας κι' ἀνῆκε σὲ μιά παλαιὰ οἰκογένεια νομικῶν. Κι' ὁ ἴδιος σπούδασε νομικά κι' ἐξάσκησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου ὡς τὴν ἐποχὴ πού ἐξεργάσθη ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις. Τότε οἱ συμπολίται του τὸν ἐξέλεξαν πληρεξούσιό καὶ τὸν ἔστειλαν νά τοὺς ἀντιπροσωπεύσῃ στὴν Συντακτικὴ Συνέλευσι. Μὰ ὡς πληρεξούσιος δὲν ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο. Φιλόσοφος φωτισμένος καθὼς ἦταν, προτιμοῦσε ἀπὸ τίς πολιτικὲς συζητήσεις, τίς εὐχάριστες συνομιλίες μὲ φίλους πνευματικῶς καλλιεργημένους, ὅπως αὐτὸς. Ἦταν πολὺ μετριοπαθὴς στὰ πολιτικὰ του φρονήματα καὶ ὅταν ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του, γίνθηκε δήμαρχός της. Μὰ στὸ 1793 προσπάθησε νά προφυλάξῃ τὴν πόλιν του ἀπὸ τίς θιαιότητες τῶν τρομοκρατῶν. Ὑπέπεσε ὅμως γι' αὐτὸ στὴ δυσμένεια τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας, καὶ γιὰ νά γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ φυλάκιση καὶ ἰσως ἀπὸ τὴ λαίμητόμο, ἀναγκάσθηκε νά φύγῃ κρυφὰ στὸ ἐξωτερικό. Πῆγε στὴν ἀρχὴ στὴν Ἑλβετία καὶ κατόπι, στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὅπου, γιὰ νά ζήσῃ, ἀναγκάστηκε νά ἐργάζεται τὴν ἡμέρα ὡς καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς καὶ τὴ νύχτα ὡς μουσικὸς στὸ θέατρο.

Ὅταν πέρασε ἡ τρομοκρατία, ὁ Μπριγιὰ-Σαβαρὲν ξαναγύρισε στὴ Γαλλία κι' ἔγινε δικαστὴς τοῦ Ἀρείου Πάγου θεοὶ πού τὴ διετήρησε ἐπὶ εἰκοσιπέντε ὀλόκληρα χρόνια ὡς τὸ τέλος δηλαδὴ τῆς ζωῆς του. Τίς ὥρες τῆς σχολῆς του τίς ἀφιέρωνε στὴ συγγραφὴ τοῦ περιφήμου ἔργου του: «Ἡ φυσιολογία τῆς Γεύσεως» πού τὸν ἔκανε περίφημο. Στὸ ἔργο αὐτὸ ἐξετάζει ὅλα τὰ ζητήματα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν καλοφαγία, τὴν ὁποία θεωροῦσε ὡς θάσι τῆς γαλήνης καὶ τῆς καλωσύνης τῶν ἀνθρώπων. Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἐξεδόθη χωρὶς ὄνομα συγγραφέως καὶ ἡ ἐπιτυχία του ἦταν καταπληκτικὴ. Ὅλοι δὲ κατεπλάγησαν ὅταν ἔμαθαν πὼς τὸ εἶχε γράψῃ ὁ αὐστηρὸς ἀρεοπαγίτης Μπριγιὰ-Σαβαρὲν.

ΠΟΣΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ;

Ἄν μπορούσαν νά ἐξαμμοθοῦν τὰ 1.330 ἑκατομμύρια τῶν κυθικῶν χιλιομέτρων τοῦ νεροῦ τῶν ὠκεανῶν, θὰ ἔδιναν ἕνα ὄγκο ἀλάτων 484.000.000.000 τόνων!...

Ἄν ὁ πλῆθος οἱ ὁλόκληρη τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς αὐτὸς ὁ ὄγκος, θὰ σχημάτιζε ἕνα στρώμα 50 περίπου μέτρων ὕψους. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα αὐτὰ βρίσκονται ἄλλα χρυσοῦ. Μερικοὶ εἰδικοί μάλιστα τὰ προοιῶριον σὲ 50 χιλιοστόγραμμα κατὰ κυθικὸν μέτρον. Πράγμα πού θὰ ἐξασφάλιζε σὲ κάθε κάτοικο τῆς γῆς ἕνα τεράστιο κομμάτι χρυσοῦ, θάρους 46 χιλιάδων κιλῶν!

ΕΞΕΔΟΘΗ

καὶ ἀπεστάλῃ εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα

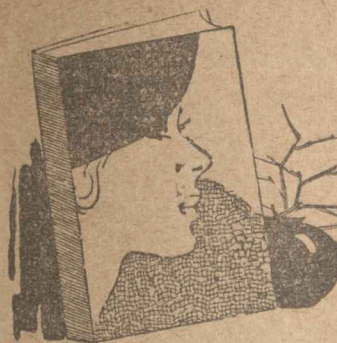
"Η ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ,"

Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ πατρὸς

Ζητήσατέ τὴν καὶ ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας.

Ὁ Μπριγιὰ Σαβαρὲν

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η ΕΜΟΔΙΑ
Η ΜΟΔΑ
ΤΟ ΣΠΙΤΙ
Η ΔΙΑΙΤΑ
Η ΦΥΣΙΚΗ ΖΩΗ
ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ
Η ΚΑΛΗ
ΑΝΑΤΡΟΦΗ
Κ.Τ.Λ.
Κ.Τ.Λ.

Προτού τὸ πλῆθος καὶ ἡ ποικιλία τῶν νέων μοντέλων μᾶς ὑποχρεώσουν ν' ἀφιερῶσουμε τίς στήλες μας στὴν ἐπισκόπησιν τῆς φθινοπωρινῆς μόδας, ἄς ρίξουμε πρῶτα μιά ματιά στὰ διάφορα συμπληρώματά της πού στολίζουν καὶ ὠμορφαίνουν καὶ τίς ἀπλούστερες τουαλέτες.

Τὰ συμπληρώματα αὐτὰ εἶνε ἡ τσάντα, ἡ ζώνη καὶ τὰ ἄλλα μικροστολίδια τῆς τουαλέτας. Ἡ σημασία τους στὴν κομψότητα τῆς ἐμφανίσεως κάθε κυρίας, ἔχει γίνῃ πειὰ αἰσθητὴ καὶ γι' αὐτὸ φέτος μᾶς ἐμφανίζονται πιὸ χαριτωμένα καὶ πιὸ περιποιημένα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τίς τσάντες. Πρὸς τὸ παρὸν ἐκεῖνες πού ὑποχρεοῦνται γιὰ τὸ πρῶτὸ εἶνε ἀρκετὰ μεγάλαι καὶ ἔχουν σχῆμα τετράγωνο ἢ στρογγυλόν. Δὲν εἶνε πατικωμένες, ἀλλὰ ἀπεναντίας ἀρκετὰ ὀγκώδεις, σὰν θαλίτσες τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς. Τὰ πιασίματα γίνονται ἀπὸ δέρμα καὶ κατὰ κανόνα εἶνε καὶ αὐτὰ ἀρκετὰ χοντρά.

Οἱ σάκκοι αὐτοὶ οἱ πρῶτοι γίνονται κατὰ προτίμησιν ἀπὸ κόκκινο μπόξ-κάλφ καὶ γαρνίζονται μὲ μαῦρο γαζιά, ἢ ἐπιστῆς ἀπὸ χοιρινὸ δέρμα σὲ χρῶμα κίτρινο γαρνιρισμένο μὲ χοντρά γαζιά σὲ χρῶμα μαρρόν.

Ἐνας σάκκος μετὰ πρῶτὸν καὶ ἀπογευματινὸν εἶνε ὁ κείνος πού γίνεται ἀπὸ μπόξ-κάλφ σὲ χρῶμα μπλε-μαρὸν μὲ π.α.τὸν ρεθὲρ ἀπὸ χοντρὸ σουετ τοῦ αὐτοῦ χρώματος. Τὸ σύνολον συμπληρῶνεται ὠραιότατα μὲ γάντια ἀπὸ σουετ μπλε-μαρὸν.

Οἱ ἀπογευματινοὶ σάκκοι εἶνε πολὺ κομψότεροι καὶ μᾶς παρουσιάζουν ἀπειρίσιμες ποικιλίες στὸ σχῆμα, στὸ ὕλικο καὶ στὴν κατεργασία.

Ἀπὸ τοὺς πιο μοντέρνους εἶνε ὁ ἕνας σάκκος ἀπὸ μπόξ-κάλφ μαῦρο μὲ ρεθὲρ ἀπὸ ἀστράκαν μαῦρο. Τὸ κουμπὶ καὶ τὸ πιάσιμό εἶνε ἐπίσης ἀπὸ γούνα. Σ' ἕνα σάκκο ἀπὸ σουετ μαρρόν ταιριάζει μιά πλάκα ἀπὸ ταρταρούγα κολλημένη ἐπάνω στὸ ρεθὲρ. Ἐνας ἄλλος σάκκος ἀπὸ σεβρῶ μαῦρο ἔχει ἕνα κλίπ ἀπὸ ζάντ σκαλισμένο κι' ἕνας τέταρτος ἀπὸ λουστρίν μαῦρο εἶνε στολισμένος μὲ πολυχρῶμα λουλουδάκια, ζωγραφισμένα ἐπάνω του μὲ ριτολίην.

Γιὰ τὸ θράδυ θὰ ἰδοῦμε σάκκους ἀπὸ μεταξωτὸ πλινθὲ σὲ φόρμα μακρουλή, σὰν τὰ πουγιά τῶν γιαγιάδων μας, γαρνι-

ρισμένους μὲ διάφορα λουλούδια ἀπὸ μεταξωτὸ κολλαρισμένο.

Τὰ γάντια παίζουν σημαντικό ρόλο στὴν τουαλέττα καὶ ἂν τὸ σχῆμα τους δὲν μπορῇ ν' ἀλλάξῃ καὶ πολὺ, ὡστόσο μᾶς παρουσιάζονται κάθε χρόνο διαφορετικὰ ὡς πρὸς τὰ χρώματά τους, τὸ ὕλικο ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατασκευάζονται, καὶ τίς γαρνιτούρες τους. Τὰ γάντια θὰ φορεθοῦν φέτος ἀπὸ σεβρῶ, ἀπὸ σουετ, ἀπὸ ἀντιλόπη, ἀπὸ δελουῖδο, γαρνιρισμένα μὲ ἀππλικασιόν. Τὸ καταχρῆσιμο θὰ ἰδοῦμε καὶ γάντια μὲ μπορντοῦρα ἀπὸ γούνα.

Τὰ βραδυνὰ φορέματα θὰ συνοδεύονται ἀπὸ γάντια ἀτλαζένια μαῦρα, γαρνιρισμένα μὲ πολυχρῶμα λουλούδια, ἢ ἀπὸ γάντια λευκὰ δερμάτινα μ' ἕνα νταντελλένιο ἢ τούλινο βολάν στὴν ἄκρη, ὅμοιο μὲ τοῦ φορέματος.

Ἡ μεγαλύτερη ὅμως ποικιλία παρουσιάζεται στίς ζώνες καὶ δικαίως, γιὰ μὲ τρεῖς ἢ τέσσερες ζώνες παρουσιάζει κανεὶς κάθε φορά ὡς καινούργιο ἕνα ἀπλό φόρεμα.

Ἡ ζώνες σπορ γίνονται ἀπὸ χοιρινὸ δέρμα, ἀπὸ μπόξ-κάλφ μὲ ἀγκράφα δερμάτινη σὲ σχῆμα καρδιάς. Γαρνίζονται μὲ γαζιά σὲ χρῶμα μαρρόν ἢ μαῦρο. Πολλὲς ζώνες μπλε μαρὸν γαρνίζονται μὲ λεπτὲς λουρίδες ἀπὸ δέρμα κόκκινο.

Μετὰ τ' ἀπογευματινὰ φορέματα φοριοῦνται πολὺ ἡ δερμάτινες ζώνες, ἀλλὰ πιὸ δουλεμένες ἀπὸ τίς πρῶτες καὶ σὲ μεγαλύτερῃ ποικιλίᾳ χρωμάτων. Σὲ μιά ζώνη βλέπουμε καρφωμένες μικρὲς θήκας λίτσες ἀπὸ σεβρῶ γκλασὲ τοῦ αὐτοῦ χρώματος. Μία ἄλλη ζώνη δερμάτινη εἶνε φαστιονισμένη μὲ δέρμα σὲ ἄλλο χρῶμα καὶ κουμπώνει πίσω.

Μιά ζώνη ἀπὸ μαροκκὶν μαῦρο γαρνιρεται μὲ πιετοῦλες ἀπὸ δέρμα σὲ διάφορα χρώματα: κόκκινο, κίτρινο, γαλάζιο, πράσινο.

Ἄλλες ζώνες γίνονται ἀπὸ δέρμα θαμμένο χρυσό. Αὐτὲς κατασκευάζονται πολὺ πλατεῖς, μὲ ἀγκράφα τετράγωνη.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 14 α'

Πλατεία Συντάγματος

ΔΥΟ ΚΟΜΨΟΤΑΤΕΣ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Ἡ πρώτη ἀπὸ κρῆμ πράσινο ἔχει ραφὴ στὴ μέση τῆς πλάτης. Τὸ κορσάζ ἐφαρμόζει χάρις σὲ μιά νεκοῦπ πού ἐκτείνεται ἀπὸ τὸ νεκοῦπ καὶ καταλήγει στὴ μέση. Μανίκια σουρατὰ, ὀγκωμένα κάτω. Ζώνη ντεπὼ μὲ λευκὰ γραμμὰς, ἔχει φούστα ἀπὸ τέσσερα φύλλα. Δυὸ μαρὶν μὲ λευκὸν ἀπὸ τὸ λαίμν πού κλείνει μ' ἕνα μεγάλο φιδύκο καὶ νεκοῦπ ἐκτείνονται ὡς τίς λοξὲς τσέπες. Μανίκια σουρατὰ σφιγμένα στοὺς ὤμους ἀπὸ μιά ἴση λουρίδα.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η Γαλλίς Βεντέττα του κινηματογράφου "Αννί Ντυκώ"

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Μιά τελευταία έκφραστικωτάτη φωτογραφία της περίφημης Βεντέττας Τζίν Χάρλοου

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Υπό την επίδραση των Αλφιδών

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Την περασμένη Κυριακή άρχισε η έκθεσις των ελληνικών προϊόντων στην Κηφισιά.

— Όλα τα περίπτερα ήταν εξαιρετικώς καλαίσθητα στολισμένα.

— Το μπάρι, το κυλικείο, η ταβέρνα, σωστές εὐχάριστες φωλγές, τράβηξαν ἀπειρίαν κόσμου.

— Το ὁπωροπωλείο με τὰ θαυμάσια φρούτα τοῦ κήπου τῆς κ. Ἀλ. Διομήδους, ἀληθινὴ Ἑδέμ.

— Στὴν ταβέρνα, πελατεία πολυάριθμη. Μεζέδες γευστικώτατοι, περιποίησης καὶ προθυμίας ἐξαιρετικῆς. Σερβιτόροις ὡμορφες, με ὠραία φορέματα καρὼ κόκκινα καὶ ἄσπρα.

— Στὸ ὁπωροπωλεῖο ἐπέδλεπαν ἡ κ. κ. Λ. Μελά, Δελμούζου, Καψάλη καὶ Θ. Μανέττα.

— Στὴν ταβέρνα, ἡ κ. κ. Σπ. Τρικούπη, Ἐπ. Χαριλάου, Μελά, Σκουμπούρη, Χατζηανέστη, Ἀργυροπούλου.

— Στὸ κυλικεῖο θαυμάσιες «οἰσιολιτὲς», χάρις στὴν φροντίδα τῶν κ. κ. Ε. Παπαστράτου, Γ. Πεσμαζόγλου καὶ Κ. Μπότσαρη.

— Ἡ πλέον ὡμορφες ἐμφανίσεις αἱ διδес Α. Μιχαλοπούλου, Πεσμαζόγλου, Κάθριν, Κουμαντάρου, Ἀργυροπούλου, Ἐφη Μερλοπούλου, Λίλιαν Σκαναβῆ, Εὐγενίδη καὶ μερικὲς ὥραιες Ἀλεξανδρινές με κομψότατα φορέματα, αἱ διδес Μικέττ Ζαφειροπούλου με ἐμπριμέ, Λένα Ρόστοβιτς με μπλέ ζουμπουλίου, Λιάνα Θεοδώρου με μπλε τουαλέττα.

— Μεταξὺ ἄλλων παρίσταντο ἡ κ. Στρέϊτ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μελά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Πεσμαζόγλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρέλλα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἡλιάσκου, ἡ κ. Βίσεκ, ἡ κ. Κωνσταντίνου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπότσαρη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λιάμπεη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀθανασιάδου, ἡ κ. Καζούλη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Ἀργυροπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χωρέμη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀρσένου, ἡ κ. Πάντου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ταμπάκοπούλου, ἡ κ. Μ. Μακκά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ντερμπιλά.

— Θαυμάσιες ἐμφανίσεις ἡ κ. Μιχ. Βλαστοῦ με φόρεμα ἀπλὸ κομψότατο, ἡ κ. Ἀλεκ. Ρόστοβιτς ἐκ Καίρου με ἄσπρο λινὸ ταγιέρ καὶ καπέλλο καστόρινο πράσινο, ἡ κ. Ἀποστολίδου με ἐμπριμέ.

Τὸ χορευτικὸ γεῦμα τοῦ «Πεντελικῶ» τὴν περασμένη Κυριακὴ ὑπῆρξε ἀπὸ τὰ πλέον ἐπιτυχεῖ. Σ' αὐτὸ συνέβαλαν καὶ ἡ ὥραϊες ἐμφανίσεις. Διεκρίνοντο ἡ κ. Ν. Καρέλλα, ἡ κ. Σκότ — περιπεδημῶσα ὥραϊα Ἀγγλίς με ρόζ δαντέλλα — ἡ κ. Βαντερζέε, ἡ δεσποινὶς Νασίφ Ἐξ Αἰγύπτου με λευκὴ δαντέλλα, ἡ κ. Βίσεκ με ἄσπρο ἐμπριμέ με μπλε σὰς λουλούδια, ἡ δεσποινὶς Μιχαλοπούλου, ἡ κ. Ρίτσον, ἡ κ. Λιάμπεη, ἡ δεσποινὶς Κάθριν Κουμαντάρου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δελμούζου, ὁ κόμης ντε Ζινάρ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σκότ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δαμαλά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀλ. Διομήδης, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λιάμπεη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λυκαρδοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ Κουμαντάρου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀργυροπούλου.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ ΓΑΜΟΙ

Εἰς τὸ Γιοχάννεσμπουργκ τῆς Ν. Ἀφρικῆς ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Σπ. Πλωμαρίου μετὰ τῆς διδου Εὐαγγελίας Χαρिताκη.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Διαμαντῆς Ι. Δρακόπουλος — Ἱπποδάμεια Ι. Κολλάρου ἐμνηστεύθησαν. Ἐχοῦν ταχεῖαν τὴν στέμιν.

Ἑμμ. Παπανικολάου

Πῶς διατηρεῖται ἡ ἐμορφὴ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΑΣΙΟΛΥΠΗΤΗΝ ΚΟΡΗΝ, Καλάμας. — Ἡ φίλες σας ἔχουν δικη. Ὁ ἄλλος ἢ κοκκινωμαλλοῦσες ἔχουν φακίδες καὶ αὐτὸ εἶναι πού χαλάει κάπως τὸ κατὰλευκὸ καὶ ὠραϊστότατο συνῆθος δέρμα των. Μπορὼ νὰ σὰς συστήσω ἕνα φάρμακο, ὅλα νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας πὼς σὲ λίγο ἡ φακίδες πάλι θὰ ἐμφανισθοῦν. Δοκιμάστε ὥστόσο καὶ ἀποφεύγετε νὰ ἐκτίθεσθε στὸν ἥλιο. Ἡ συνταγή του εἶναι ἡ ἐξῆς:

Κριθαράλευρο	2 μέρη
Ξύδι	1 μέρος
Μέλι	1 μέρος

Κάνετε μιά αλοιφή καὶ ἀπλώνετε τὴν στὸ πρόσωπό σας κάθε ἔρῳ. Πρὶν ἀπὸ τὴν πούδρα θάξετε κρέμα «Νιόσσ».

ΑΤΡΕΙΔΗΝ ΜΕΝ, Ἀρεόπολιν. — Θὰ ἐπρεπε νὰ μοῦ γράψετε τὸ ὁ ἰσχυρὸν σας γὰρ νὰ ἐξέρω ἀντὶ τοῦ θάρους σας εἶναι κανονικόν. Ἄν κάποιος τακτικὰ γυμναστικὴ καὶ ἀσκεῖσθε στὸν ἀθλητισμό, θὰ ἀποκτήσετε ἀσφαλὲς ὥραϊο καὶ ἀρμονικὸ σῶμα. Τὰ σπυρία εἶναι τὰ συνήθιστα τῆς ἐνδοτικότητος. Μὴν τὰ πειράζετε, ἀποφεύγετε τὰ ἀλμυρά, πλένεσθε τακτικὰ με σαποῦνι τοῦ κατραμιῶ καὶ πλένετε τὰ με τὴν ἐξῆς λουσίαν:

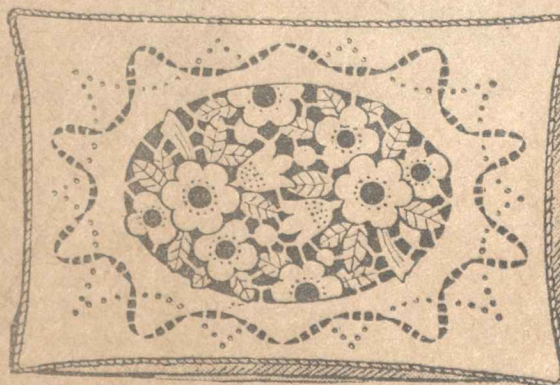
Καυφοροῦχον οἰνόπνευμα	65 γρ.
Ροδόνηρο	35 γρ.

Γιὰ τὴν ὑπερβολικὴν ἐφίδρωσιν τῶν ποδιῶν σὰς συνιστῶ νὰ περπατᾷτε τὸ καλοκαίρι ἐξοχόλυτ με σανάλια. Κάνετε καθημερινῶς ποδόλουτρο, στὰ ὁποῖα προσθέτετε ἀπὸ μιά κουταλιά τῆς σούπας φορμόλη σὲ κάθε ὀκτὼ νερό. Μετὰ τὸ ποδόλουτρο τὰ πασπαλίζετε με τὴν ἐξῆς πούδρα:

Sous nitrate de bismuth	15 gr.
Poudre de riz	60 gr.
Talc	20 gr.

ΜΙΑ ΠΟΛΥΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΗ. — Ὁ γιαντρός σας ἔχει ὀκνηρὴ ἢ ἡλιοθεραπεία συντελεῖ πολὺ στὴν ἐξάλειψιν τῶν σπυριῶν. Ἡ ἀπάντησίς μου ἀρχισε λίγο καὶ ἴσως νὰ σκεφθῆτε πὼς πέρασε πειρὰ ἡ ἐποχὴ τῆς ἡλιοθεραπείας, ἀλλ' ἀπαντῶντας τὸ φθινόπωρο, πού ὁ ἥλιος δὲν εἶναι πολὺ δυνατός, ἡ ὠφέλεια εἶναι μεγαλύτερη. Ἀρχίσετε νὰ ἐκτίθετε τὸ πρόσωπό σας ἐπὶ τρία λεπτὰ στὸν ἥλιο καὶ φθάσετε ὡς τὰ δέκα, τὸ περισσότερο. Ἐπίσης πολὺ θὰ σὰς ὠφελήσῃ νὰ τριβετε τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα λεμόνι κομμένο στὴ μέση, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχετε πασπαλίσαι με ψιλὸ ἄλγιν. Ν' ἀφήνετε ἐπὶ τὸ δέρμα σας ἐπὶ μιά-δύο ὥρες. Τὸ ἔρῳ πλένετε τὸ πρόσωπό σας με τὴν ἐξῆς λουσίαν:

Alcool camphré	50 gr.
Eau de roses	35 gr.

Ὁραϊστότατο καλοκαιρινὸ μαξιλάρι τοῦ σαλονιοῦ ἢ τῆς φ. γ. ὥρας. Τὸ κεντρικὸ μοτίφ γίνεται ἀπὸ νταντέλλα δανιζ, ἡ δὲ γιρλάντα γύρω-γύρω σὲ κέντημα κοφτὸ καὶ φουσκωτό. Κεντιέται ἐπάνω σὲ λινὸ λευκὸ ἢ κοίτι.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τ' ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΣΤΗΝ ἡλιόλουστη ἀκρογιαλιά τῆς Ντωβίλ, τὸ κόκκινο μαγιὼ τῆς Λόλας εἶχε ξετρελλάνει ὅλους τοὺς ἄνδρες. Ἡ Λόλα ἦταν σάν μιά μυστηριώδη θεὰ πού εἶχε ἀναδυθῇ μιά μέρα ἀπὸ τὰ γαλανά κύματα. Κανεὶς δὲν ἤξερε ποιά ἦταν, ἀπὸ ποῦ εἶχε ἔρθει, πού πῆγαινε καὶ ποῖ ἦταν τὸ παρελθόν της. Αὐτὴ ἡ ὡμορφὴ νῆα με τὰ μαύρα μαλλιά καὶ τὰ μεγάλα πονηρὰ μάτια ἦταν ἕνα ζωντανὸ αἶνιγμα. Ὅλο τὸ πρωὶ ἦταν ξαπλωμένη στὴν ἀμμουδιά, κάτω ἀπὸ ἕνα παρασόλι, σάν μιά σειρήνα πού βγήκε ἀπὸ τὴ θάλασσα, γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ λιγάκι στὸ ἀκρογιάλι.

Ἡ Λόλα εἶχε πολλοὺς θαυμαστάς, μὰ ὁ πιὸ φλογερὸς ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ Γκαστὼν Ροζιέ, ἕνας ἀθλητικὸς καὶ δειλὸς νέος πού ξεκοκκάλιζε τὴν περιουσία τοῦ πατέρα του. Ὁ Γκαστὼν λοιπὸν κυνηγοῦσε τὴ Λόλα, ὅπως ὁ ταῦρος τὸ κόκκινο πανὶ τοῦ τορεαντόρ. Ἦταν ἡ σκιά της, ὁ σύντροφός της, ὁ ἀχώριστος φίλος της. Κάθε φορὰ πού ξαπλωνόταν δίπλα της στὴν ἀμμουδιά, συλλογιζόταν με πίκρα:

«Τὴν ἀγαπᾷ, τὴν λατρεῖ. Μὰ πὼς νὰ τῆς τὸ πῶ; Δὲν μπορᾷ! Δὲν ἔχω τὸ θάρρος!... Τί νὰ κάνω;»

Κι' ἐκεῖνη πάλι, πονηρῇ, ἐξυπνῇ, τὸν καταλάβαινε καὶ καὶ συλλογιζόταν:

«Μὴ ἀγαπάς. Εἶναι τρελλὸς μαζί μου. Καὶ δὲν μοῦ τὸ λέει, ὁ ἀνόητος! Μὰ τότε λοιπὸν θὰ μοῦ τὸ πῇ;»

Κι' ἔτσι, κυτταζόντουσαν στὰ μάτια καὶ δὲν ἔλεγαν τίποτε. Μὰ μιά μέρα, ὁ Γκαστὼν πῆρε τὸ θάρρος καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐξέρεις, Λόλα, δὲν μπορῶ...

— Τί δὲν μπορεῖς...

— Νά...

— Λοιπὸν;

— Θὰ σοῦ τὸ τηλεγραφῶσω!...

— Ἄς εἶναι κι' ἔτσι... ἔκανε ἡ Λόλα μ' ἕνα βαθὺν ἀναστεναγμό.

Τὸ ἀπόγευμα, στὸν κήπο τοῦ ξενοδοχείου, κάτω ἀπὸ τὴν δροσερὴν σκίε τῶν δέντρων, ὁ κόσμος φλυαροῦσε, γελοῦσε καὶ χόρευε. Ἡ ὀρχήστρα ἐπαίξε τὰ πιὸ τρελλὰ καὶ τὰ πιὸ εὐθυσια παριναῖα τραγουδάκια. Ἡ Λόλα ὥστόσο δὲν χόρευε. Ἐτραγε ἀργά-ἀργά τὸ πανωτὶ τῆς διαβάζοντας καὶ ἐξαναστάζοντας ἕνα τηλεγράφημα πού ἔλεγε:

«Λόλα σ' ἀγαπᾷ! Θέλει νὰ γίνῃς γυναίκα μου; Γκαστὼν».

Ἐπειτα, ὅταν ἀπόφαγε τὸ παγωτὶ τῆς, σηκώθηκε καὶ τράβηξε μ' ἕνα θορυβητικὸ ὕφος γιὰ τὸ τηλεγραφεῖο. Κι' ἀπάντησε στὸ Ροζιέ: «Θέλω νὰ γίνω γυναίκα σου».

Ὁ Γκαστὼν ὅταν ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα τῆς Λόλας πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Ἀλλὰ ἔε τρεῖς φορές γοαστά, μοίρασε δεξιὰ κι' ἀριστερά ἕνα σαρὸ πορτομπούρι καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο ἀφυσίζοντας τὴν Μασσαλιώτιδα.

Κατόπιν, τὸ βράδυ, συνάντησε τὴ Λόλα στὴν σκοτεινὴ ἀκρογιαλιά κι' ἐνοίωσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἀπερίγραπτη γλύκα ἑνὸς ἐρωτικοῦ φιλοφύ. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ, τὴν ἔλαλη μετὰ κίολας ἀρραβωνίστηκε.

Ὁ Γκαστὼν νοίκιασε ἑνα ὡμορφὸ δια-

μέρισμα. Ἐπειτα συλλογίσθηκαν κ' οἱ δύο τους πὼς ἔπρεπε νὰ τὸ ἐπιπλώσουν με πολὺ γούστο. Ἡ Λόλα, πρακτικὴ ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς μας, τὸν πῆγε σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα ὅπου μποροῦσε κανεὶς νὰ βρῇ ὅ,τι ἐπιπλα ἤθελε. Κι' ὁ Γκαστὼν, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ Λόλα, ἄνοιξε ν' ἀγοράζῃ; ν' ἀγοράζῃ σάν τρελλὸς, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ λογαριασμὸ πού μακραινει, μακραινει, παίρνοντας τρομακτικὰ διαστάσεις.

Ὁ γάμος θὰ γινόταν τὸν χειμῶνα, κατὰ τὸν Δεκέμβρη. Μὰ δὲν ἔγινε. Ναι, δὲν ἔγινε!... Ἡ Λόλα, ἡ σκληρόκαρδη, δεκαπέντε μέρες πρὶν, διέλυσε τοὺς ἀρραβῶνες. Ἡ Λόλα ἔκανε τὴ δουλειά της. Ἦταν ἡ περίφημη μέθοδός της. Ἡ Λόλα ἔκανε τὸν ὑπάλληλος τοῦ μεγάλου ἐμπορικοῦ πού ἐπρωμήθευε κάθε εἶδους ἐπιπλα στοὺς μελλοντοφύους. Κ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κέρδιζε ἀρκετὰ. Ὁ Γκαστὼν, λοιπὸν, ἦταν ὁ δέκατος πέμπτος ἀρραβωνιαστικὸς της... κι' ἀγοραστὴς ἐπιπλῶν.

Ὁ καὶ μένος ὁ Ροζιέ. Ἀπόμεινε μ' ἕνα μεγάλο βάρος στὴν καρδιά κι' ἕνα σωρὸ καινούργια ἐπιπλα στὴν πλάτη. Τί θὰ τὰ ἔκανε; Ἐπρεπε με κάθε τρόπο νὰ τὰ ξεφορτωθῇ. Μιά μέρα λοιπὸν δημοσίευσε μιά ἀγγελία στὴς ἐφημερίδες: «Ἐπιπλα εὐκαιρίας κλπ...». Μὰ δὲν κατάφερε τίποτε. Κανεὶς δὲν ἤθελε ν' ἀγοράσῃ τὰ ἐπιπλά του. Κατέφυγε λοιπὸν σὲ μιά δεύτερη ἀγγελία: «Ἐνοικιάζεται εἰς πλῶ μενὸ διαμέρισμα...». Μὰ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ κανεὶς δὲν πῆγε νὰ δῇ τὸ ἐπιπλωμένο διαμέρισμα του. Τέλος, εἶχε μιά ἐμπνευσι. Καὶ δημοσίευσε μιά τρίτη ἀγγελία: «Κύριος, καθὼς πρέπει, νέος, πλούσιος ζητεῖ εἰς γάμον δεσποινίδα κλπ...».

Ἀλλ' ὅσοι δὲν τοῦ ἀπόμεινε νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο. Ἐπρεπε νὰ βρῇ μιά γυναίκα, νὰ παντρευθῇ γιὰ νὰ ξεχάσῃ καὶ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἀπιστή.

Σὲ λίγο ἀρχισαν νὰ καταφθάνουν διάφορες προτάσεις. Μιά ἀπὸ αὐτὰς τὸν κατέπληξε. Μὰ ἦταν δυνατόν; Εἶχε ὁ πογραφὴ: «Λόλα Μορισώ». Ἦταν ἡ Λόλα! Ἦθελε νὰ παντρευθῇ!... Ἀπίστευτο! Μὰ τὸ πιὸ ἀπίστευτο ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ ἐξῆς: τὸ βράδυ τῆς ἰδίας μέρας ὁ Γκαστὼν ἔλαβε ἕνα σύντομο γράμμα ἀπὸ τὸν παλιὸ φίλο του Ἀνρί Μπερζάν. Ὁ Ἀνρί αὐτὸς τοῦ ἀνῆγγελε τοὺς ἀρραβῶνες τοῦ μετὰ τὴ Λόλα Μορισώ!... Μπᾶ! Μὰ τί συνέβαινε λοιπὸν;

Ὁ Γκαστὼν ἔπαυσε τὸ κεφάλι του προσπαθώντας νὰ καταλάβῃ τὸ παγνύει τῆς Λόλας. Κι' ἔξαφνα φωτίσθηκε. Ναι, ναι!... Τὸ ἐμπορικόν, τὰ ἐπιπλά, ἡ προμήθεια... αὐτὸ ἦταν! Ἐπὶ τέλους! Ὁ Γκαστὼν αὐτὸς καὶ ὁ Λόλας, ἔγραψε τῆς Λόλας κι' ἔβαλε ὑπογραφή: «Μαρσέλ Μουτουό νέος». Ἡ Λόλα τοῦ ἀπάντησε. Ἐκεῖνος τότε τῆς ἐξανάγραψε καὶ τῆς ὥρεσε ἕνα ραντεβού γιὰ νὰ γνωριστοῦν.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Λόλα ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ Στρασβούργο. Ὁ Μαρσέλ Μουτουό τῆς ἐτίθεσε συγγνώμην πού δὲν εἶχε πάει στὸ ραντεβού. Εἶχε φύγει ἔξαφνικὰ, τῆς ἔγραψε, γιὰ μιά ἐπεύγουσα δουλειὰ καὶ δυστυχῶς θάμεινε μακριὰ ἀπὸ τὴ Παρίσι ἕναν ὅλο-κληρὸ μῆνα. Κάθε μέρα ὅμως τῆς ἐστίλει φλογε-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

Κάθε μέρα ἡ Λόλα τοῦ ἀπαιτοῦσε στὸν ἴδιο τόνο.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευκή Ντελλιέρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Σε μία δεξίωσι που δίδεται πάνω στη γαλλική ναυαρχίδα «Ρισελιέ» ο υποπλοίαρχος Φρειδερίκος Πλεμόν, αξιωματικός με μέλλον και νέος επιθλητικής όμορφιάς, θέλει για πρώτη φορά την νεαρά Λευκή Ντελλιέρ, άρχοντοπούλα εξωτικής όμορφιάς, κι αισθάνεται γι' αυτήν ένα παράφορο έρωτα, τον πρώτο έρωτα που ανθίζει στην καρδιά του. Μα και η Λευκή Ντελλιέρ, με την πρώτη ματιά, νοιώθει ένα σφοδρό πάθος για τον ώραιο αξιωματικό, αν και είχε μνηστευμένη με τον Λεοπόλδο Γκιδάλ, έναν νέο της εποχής, κομψό, γλεντζέ και φιλήδονο. Η Λευκή δεν κρύβει το αισθήματός της. Αφήνει να το αντιληφθεί και αυτός ο μνηστήρ της, τον οποίο δεν αγαπά. Άντιθέτως ο Πλεμόν θέλει να ξεχάσει τη Λευκή, θέλει ν' αποφύγει τον έρωτα αυτόν, γιατί είναι φτωχός και φοβάται πως η νέα θα τον περιφρονήσει. Στο μεταξύ αυτό, ενώ η Λευκή κυριζει με τη μητέρα της, το μνηστήρα της και το θείο του, τον γηραιό κ. Γκιδάλ και τις φίλες της στάς Κάννες με τη θαλαμηγό της, ο Πλεμόν αναχωρεί για την Τουλόν, όπου πρόκειται ν' αναλάβει την διοίκηση ενός νέου τερπιλλοδούλου, του «29». Και στην Τουλόν ο Πλεμόν δεν μπορεί να ξεχάσει την Λευκή. Σφραδύζει και υποφέρει φρικτά μέσα στη φλόγα της αγάπης. Λίγες ημέρες αργότερα, όπου βρίσκεται η μητέρα του, παίρνει άδεια και φεύγει για την έπαρχία, όπου βρίσκεται η μητέρα του, η οποία τον λατρεύει. Η κ. Πλεμόν αντιλαμβάνεται άμεσα ότι ο Φρειδερίκος είναι έρωτευμένος και τρομάζει, γιατί πρό έτών, μία τογγάνα της είχε πει ότι το μονακρίδο παιδί της θα θάσσανιστή σκληρά μόλις αγαπήσει. Γεμάτη αγωνία η κ. Πλεμόν, ζητάει από το Φρειδερίκο να της άνοιξη την καρδιά του, αποκαλύποντάς του συγχρόνως την προφητεία της τογγάνας. Ο Φρειδερίκος δεν της κρύβει την αλήθεια. Ομολογεί τον έρωτά του. Προσθέτει όμως ότι δεν ελπίζει σε τίποτε γιατί είναι φτωχός. Η μητέρα του συγκινείται και προσπαθεί να τον παρηγορήσει. Δεν είναι καθόλου φτωχός. Έχει τη θεία του, τα νειδά του, το μέλλον του. Ο Θεός θα τον βοηθήσει... Μετά τρεις μήνες ο Πλεμόν αποχωρεί από τη μητέρα του, ξανακυριζει στην Τουλόν κι' επιχειρεί με το τερπιλλοδόλο «29» ένα επικίνδυνο δοκιμαστικό ταξίδι. Ξεκινούν με καλό καιρό κι' άξαφνα ξεσπάει μία όγρυα τρικυμία, πρωτοφανούς σφοδρότητας. Το τερπιλλοδόλο κινδυνεύει να θυιστή από στιγμή σε στιγμή... Χάρης όμως στον κυβερνήτη του σώζεται και εισπλέει στο λιμάνι του Άντιμπ. Στο Άντιμπ ο Πλεμόν γίνεται δεκτός με θαυμασμό για το κατορθώματό του. Τυχαιώς δε εκεί, χωρίς να το περιμένη, βλέπει ξαφνα την κ. Ντελλιέρ με την Λευκή και τον κ. Γκιδάλ. Η Λευκή αντικρύζει επίσης με δυνατό χτυποκάρδι τον Φρειδερίκο. Ο κ. Γκιδάλ ζητάει από τον Πλεμόν να τους επιτρέψει να επισκεφθούν το τερπιλλοδόλο. Η επίσκεψις γίνεται, οι δύο νέοι γνωρίζονται πλέον αρκετά καλά και η κ. Ντελλιέρ καλεί τον Φρειδερίκο να τους επισκεφθεί στάς Κάννες. Ο Φρειδερίκος κυριζει στην Τουλόν περισσότερο έρωτευμένος. Μετά λίγες ημέρες η κ. Ντελλιέρ δίνει μία γιορτή προς χάριν του στην Επαυλή της, στάς Κάννες. Ο Φρειδερίκος παρασύρεται, χωρίς να το θέλει, και πηγαίνει στην έορτή. Χορεύει με την Λευκή, γοητεύεται, μεθύει, αφήνει να φανή όλη του η αγάπη γι' αυτή. Την άλλη μέρα η Λευκή τον παρασύρει στον κήπο της επαύλειος, αποφασισμένη να ξεγηγηθί μαζί του. Εκεί, ανάμεσα στα άνθη, άνοιγουν ο ένας στον άλλο την καρδιά τους και λίγες ημέρες αργότερα γίνονται οι άρραβώνες τους. Η Λευκή λατρεύει τον Φρειδερίκο και γι' αυτό θέλει να τον τραθήξει από τη θάλασσα. Μα ο Φρειδερίκος αρνείται να εγκαταλείψη το ναυτικό και τη θάλασσα. Μια σκιά ψυχρότητας πέφτει άπάνω στο γελαστό ούρανό του έρωτός των. Συγχρόνως ο Φρειδερίκος φεύγει για νέα γυμνάσια στο Χερσόδρυο. Μόνη της τώρα η Λευκή αποφασίζει να διασκεδάσει κάπως για να ξεσκάσει. Στάς Κάννες θρλοκεται κι' ο Λεοπόλδος Γκιδάλ, ο οποίος δεν έχει πάψει να την λατρεύει. Ελπίζει να την ξανακατακτήσει στο τέλος. Και η τύχη τον βοηθάει επί το παρόντος. Ο Φρειδερίκος άργει να γυρίσει κοντά στη μητέρα του. Και το χειρότερο, πέφτει θραειά άρρωστος στο Παρίσι, όπου είχε πάει μετά τα γυμνάσια του Χερσόδρυου. Στο μεταξύ αυτό η Λευκή διασκεδάει στις Κάννες και στη Νίκαια. Ο Φρειδερίκος το πληροφορείται αυτό, η καρδιά του ραγίζεται κι' αποφασίζει να πάη να δει τη μνηστή του και να διαλύσει τον άρραβώνα τους.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Όστόσο η Κάννες δεν ήταν μακριά απ' την Τουλόν. Θα πήγαινε λοιπόν να συνάντηση την Λευκή για να συνεννοηθεί μαζί της για τη διάλυσι τω άρραβώνων τους. Φεύγοντας για την Τουλόν ο Φρειδερίκος θ' αποχωριζόταν από τη μητέρα του.

Η κ. Πλεμόν θάφευγε συγχρόνως για την έπαρχία. Την τελευταία στιγμή του αποχωρισμού των η κ. Πλεμόν είχε στο Φρειδερίκο: — Πρόκειται να πάς στις Κάννες, παιδί μου; — Ναι, μητέρα, της αποκρίθηκε ο Φρειδερίκος. — Θα κάμεις καλά. Δεν σε ρωτώ τί σκέπτεσαι, τί πρόκειται ν' αποφασίσεις. Ξέρω ότι είσαι αρκετά υπερήφανος και αυτό μου φτάνει για να είμαι ήσυχη για σένα. Πάντως δ' π' κι' αν αποφασίσεις, Φρειδερίκε, θα το δεχτώ με χαρά. Και τώρα, αγαπημένο μου παιδί έλα να σε φιλήσω. Ο Θεός μαζί σου, Φρειδερίκε μου!

Ο Φρειδερίκος στενοχωρήθηκε γιατί θα έστερείτο τη μητέρα του. Έσφιξε ωστόσο την καρδιά του κι' έφυγε για την Τουλόν.

Στην Τουλόν τον περίμεναν νέες θλίψεις, νέες απογοητεύσεις. Οι κακοί και μοχθηροί φίλοι έπεσαν να του δώσουν διάφορες πληροφορίες για τις διασκέδασεις της μνηστής του, όσον καιρό άπουσίαζε. Το μίλησαν ακόμα και για τις σχέσεις της νέας με τον Λεοπόλδο Γκιδάλ, τις οποίες προσπαθούσαν να παρουσιάσουν ως ύποπτες.

Όλες αυτές η πληροφορίες, όλ' αυτά τα ύπουλα και φαρμακερά λόγια, θυθίζονταν σαν μαχαίρια στην καρδιά του Φρειδερίκου. Υπόφερε τὰ πάνδεινα ο έρωτευμένος νέος. Γιατί αγαπούσε, αγαπούσε μ' όλη τη δύναμι της καρδιάς του.

— Θεέ μου, σκέφτονταν ο Φρειδερίκος, γιατί, Θεέ μου να την αντικρύσω, γιατί να την αγαπήσω; Η νέα αυτή δεν είναι για μένα άσφαλώς. Κι' όμως την αγαπώ, την αγαπώ τρελλά!

Η μόνη επιθυμία του Φρειδερίκου ήταν πλέον να δει τη Λευκή και να ξεγηγηθί μαζί της.

Επρεπε να φύγει για τις Κάννες. Προηγούμενος όμως έγραψε στην κ. Ντελλιέρ και την ειδοποίησε περί της προσεχούς αφίξεώς του.

Όταν έφτασε η ημέρα του ταξιδιού του στις Κάννες ο Φρειδερίκος αισθάνθηκε την ταραχή και την αγωνία του να μεγαλύνουν.

— Άρά γε, σκεφτόταν, είναι το τελευταίο μου ταξίδι αυτό για την ωραία λουτρόπολι; Θα δώ άρα γε για στενή φορά τη Λευκή; Κι' έπειτα... έπειτα θα χωριστούμε για πάντα;

Η σκέψις αυτές τον άναστάτωναν.

Πρέπει να πάρω μία άπόφασι, συνέχισε. Πρέπει. Η θα διαλύσω τον άρραβώνα μου ή θα άπομακρύνω για πάντα τον Λεοπόλδο Γκιδάλ, τον κομψό εκείνον άνόητο που τριγυρίζει την δεσποινίδα Ντελλιέρ για τὰ εκατομμύρια της.

Όταν έφτασε στις Κάννες ο Φρειδερίκος, η κ. Ντελλιέρ τον δέχτηκε με την καλωσύνη και την ευγένεια που την διέκρινε. Το ζήτησε πληροφορίες για την άρρώστεια του κι' έδειξε θερμό ενδιαφέρον για το καθετί που τον άφορούσε.

Λίγα λεπτά κατόπιν μπήκε στο σαλόνι η Λευκή, πρόσχαρη, χαμογελαστή.

Ήταν ωραία περισσότερο από κάθε άλλη φορά, ωραία σαν όνειρο μαγευτικό, σαν όπιασι!

Η καρδιά του Φρειδερίκου άρχισε να χτυπά δυνατά.

Η αγάπη, η μεγάλη του αγάπη ζύπνησε μέσα του, φούντωσε σαν μία τεραστία πυρκαϊά.

Μά ξαφνικά η έρωτευμένη καρδιά του σταμάτησε. Η φλόγες της έσβυσαν.

Μία παγωνιά την τριγύρισε και σαν φαρμακερό λεπίδι ην διαπέρασε η ζήλεια.

Τι συνέβαινε λοιπόν;

Ο Φρειδερίκος είχεν αντικρύσει ξαφνικά να μπαίνει στο σαλόνι, κατόπιν της Λευκής, ο Λεοπόλδος Γκιδάλ.

Τα χλωμά ακόμα απ' την άρρώστεια μάγουλα του Φρειδερίκου, χλωμάσαν περισσότερο.

Τα μάτια του σπιθοδόλησαν.

Ήταν θαύμα πως συγκρατήθηκε, πως έπνιξε την όργη του για ν' άναπαύσση το χαιρετισμό του άστειού εκείνου υποκειμένου.

Ο Γκιδάλ δεν ήταν τόσο άνόητος όσο φαινόταν. Είχε αρκετή ποιηρία για να αντιλαμβάνεται τις κακοτοπιές.

Έκαμε λοιπόν, χωρίς να χρονοτριβή μία κανονική μεταβολή κι' έφυγε απ' το σαλόνι για ν' άφήση μόνους τους δύο μνηστήρας.

Το ίδιο έκαμε και η κ. Ντελλιέρ. Ζήτησε συγγνώμη και κατέθηκε στον κήπο.

Οι δύο νέοι έμειναν μόνοι, ο ένας αντίκρυ στον άλλο, έπειτα από τριών περίπου μηνών χωρισμό.

Η Λευκή περιέβαλε με το φωτεινό της βλέμμα τον Πλεμόν, του χαμογέλασε γλυκά και πλησιάζοντάς τον στήριξε το ωραίο της κεφάλι στον ώμο του.

Ήταν τόσο ωραίος ο μνηστήρ της!

Η χλωμάδα της άρρώστειας του τον έκανε πιο συμπαθή, πιο γοητευτικό. Φορούσε πολιτικά, άλλα του πήγαιναν ωραία όσο και η στολή του αξιωματικού.

Ο Φρειδερίκος έσφιξε κοντά του τη Λευκή.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά από έρωτα, άλλα τὰ χέρια του, που την έσφιγγαν επάνω του, έτρεμαν άκομα από την όργη του.

Η γλυκύτης της Λευκής δεν είχε καταπραίνει καθόλου το θυμό του, δεν είχε κατασιγάσει τη ζήλεια του, την τρομερή ζήλεια που του έδάγκανε την καρδιά.

Η νέα κατάλαβε την ταραχή του μνηστήρας της και τραθήχτηκε ένα θέμα πίσω.

— Φρειδερίκε, του έπτε, τί έχεις;

— Τίποτε, αποκρίθηκε ο Πλεμόν, μη υποντώντας ωστόσο να κρύψη την ταραχή του.

Κι' όμως φαίνεσαι πολύ νευρικός. Αυτό το ενδιαφέρον μου δείχνεις έπειτα από τρεις μήνες που έχουμε να ιδωθούμε κατά την πρώτη μας αυτή συνάντησι;

— Την πρώτη μας συνάντησι! έπτε ο Φρειδερίκος. Και που το ξέρετε αν δεν είναι η τελευταία;

Τα λόγια του Πλεμόν ήσαν σκληρά. Άλλα υπέφερε, υπέφερε φρικτά, απ' τη στιγμή που αντικρύσε πλάι της τον Γκιδάλ.

Η Λευκή περίμενε ν' άκούση βέβαια παράπονα εκ μέρους του μνηστήρας της, άλλα δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα της μιλούσε για ένα τέτοιο πράγμα, ότι θα της έλεγε πως πρόκειται να χωρισθούν.

Τα ροδαλά μάγουλά της χλώμισαν.

Μά ήταν αρκετά υπερήφανη και προσπάθησε να συγκρατήσει την ταραχή της. Έσφιξε την καρδιά της ποχε πονέσει απ' τὰ σκληρά λόγια του Φρειδερίκου. Και του έπτε με φωνή που έτρεμε ωστόσο έλαφρά:

— Μ' αυτές λοιπόν τις διαθέσεις ήρθατε στις Κάννες, κύριε;

Το «κύριε» εκείνο αν και προφέρθηκε σιγαλά άνήχησε σαν πυροβολισμός. Ένας πυροβολισμός που πλήγωνε τους συγχρόνως καρδιές του Φρειδερίκου, άλλα και την δική της.

— Δεσποινίς, άπάντησε ο Πλεμόν ήρθα εδώ με μία και μόνη πρόθεσι. Ήρθα να σάς ρωτήσω αν την υπόσχεσι που μου δώσατε αθρομήτως προ μερικών μηνών εξακολουθήτε να

την θεωρήτε σοβαρή. Ήρθα για να τακτοποιήσω τη θέση μου και για να σάς διευκολύνω αν αλλάξατε εν τω μεταξύ γνώμη. Μάλιστα, δεσποινίς. Δεν σάς θεωρώ πλέον δεσμευμένη όπέναντί μου και είμαι πρόθυμος να σάς ξαναδώσω την έλευθερία σας.

Η φωνή του Φρειδερίκου είχε γίνει υπόκωφη. Όσο κι' αν προσπαθούσε να κρύψη τον σπαραγμό της καρδιάς του δεν το κατώρθωνε.

Τα λόγια του έσχιζαν και κομματιαζαν χωρίς λύπη, χωρίς οίκτο την καρδιά της Λευκής.

Χωρίς λύπη... Δεν λέμε την αλήθεια. Ο Φρειδερίκος υπέφερε κι' αυτός μαρτύρια κολάσεως. Τὰ ίδια του τὰ λόγια κομματιαζαν κι' αϊμάτωναν και τη δική του καρδιά.

Η Λευκή δεν μπόρεσε να συγκρατηθή περισσότερο. Άναθνα δακρυα θούρκωσαν τὰ μάτια της κι' άρχισαν να κυλούν στα μάγουλά της.

Ο Φρειδερίκος αισθάνθηκε έναν θαύτατο πόνο μπρος στο θέαμα έκεינו.

Ήταν θαύμα πως συνεκρατέιτο και δεν έπεφτε γονατιστός μπρος στη Λευκή για να της ζητήσει συγγνώμη.

— Κύριε, του έπτε η μνηστή του, με παίρνετε, όπως καταλαβαίνω, για κοριτσάκι, ενώ είμαι πλέον έικοσι χρόνων. Δεν περίμενα ποτέ τους προσβλητικούς λόγους που μου έπτατε και οι οποίοι δείχνουν ότι τους είχατε προμελετήσει. Αμφιβάλλετε για την ειλικρίνεια της υποσχέσεως που σάς έδωσα. Αυτό είναι μία θαυράτη θρυσία κι' όμως δεν θά σάς άπαντήσω. Δεν θέλω να ταπεινωθώ τόσο μπροστά σας. Αφού η υπόσχεσις που σάς έδωσα δεν είναι για σάς αγαθόν άξιον λόγου, αφού θέλετε να ξαναβρήτε την έλευθερία σας, άποσύρω την υπόσχεσι αυτή και σάς έλευθερώνω, κύριε. Ναι, είσθε έλευθερος από τη στιγμή αυτή.

Λυπημένος ο Φρειδερίκος, με την καρδιά θραειά και ραγισμένη, έπτε στη δεσποινίδα Ντελλιέρ:

— Χαίρετε, δεσποινίς. Ο Θεός να σάς χαρή κάθε ευτυχία!

— Χαίρετε, κύριε, άναστέναξε η Λευκή.

Κι' όμως η δεσποινίς Ντελλιέρ υπέφερε, επαρράσαστο.

Οι κροταφοί της χτυπούσαν.

Αναφίλητά επάγαν τη φωνή της. Μία λέξις, μία και μόνη, θ' άκούσε εκείνη τη στιγμή για να σπάσει τον πάγο πουχε χωρίσει έτσι ξαφνικά τους δύο έρωτευμένους. Μία λέξις θα έφτασε για να ριχτούν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

Μά ποσαν και οι δύο, πολύ υπερήφανοι.

Και σιωπούσαν.

Άφηναν τον πόνο, την έρωτική άπελπισία να τους συντρίβη χωρίς να μιλούν, χωρίς να προσφέρουν την ευλογημένη λέξι που θάκανε τις καρδιές τους να πλημμυρίσουν από έρωτα.

Ο σπαραγμός της Λευκής Ντελλιέρ ήταν άπεριγράπτος. Πάσ' όλες τις επιπολαιότητες της άγαπούσε τον Φρειδερίκο και καταλάβαινε πως δεν θά μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτόν.

Χωρίς να περιμένη τίποτε πλέον ο Φρειδερίκος έσκύψε το κεφάλι του κι' έβλεπτε άργα προς την πόρτα του σαλονιού.

Έμοιαζε με κατάδικο που πηγαίνει για να παραδώσει το κεφάλι του στον δήμο.

(Άκολουθεί)

Του χαμογέλασε γλυκά και πλησιαζοντας στήριξε το ωραίο της κεφάλι στον ώμο του.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Η ΤΖΕΝΝΥ

Η Τζέννυ δεν εύρισκε ησυχία από τους άνδρες. Την κυνηγούσαν διαρκώς, της έκαναν άγριο κόρτε, την πολιορκούσαν, την εθαύμαζαν, την κολάκευαν, την στενοχωρούσαν. Μά μήπως έφταιγαν κι αυτοί; 'Η Τζέννυ ήταν ένα πεντάμορφο κορίτσι με μεγάλα γελαστά ματία, με κυματιστά μαλλιά και μ' ένα πορφυρό στόμα που ήταν σαν να γύρευε μόνο του τα γλυκά φιλά. 'Ωστόσο, μ' όλο το θαυμασμό και τη λατρεία που της έδειχναν όλοι οι άνδρες, μόλις άκουγαν τη λέξι «γάμος» έχαναν το χρώμα τους και γινότουσαν άφαντοι από μπροστά της. Βέβαια με τρόπο και με διάφορα προσχήματα, μά όπωσδήποτε, το γεγονός ήταν ότι όλοι τους το έβάζαν στα πόδια όταν άκουγαν ακόμη και την λέξι «σύζυγος».

'Η Τζέννυ απόμεινε κάθε τόσο κατάπληκτη απ' όλα αυτά. Πολλές φορές μάλιστα προσπάθησε να δώσει μια εξήγηση σ' αυτό το φαινόμενο. Μά όλοι οι κόποι της πήγαιναν χαμένοι.

— Τι συμβαίνει, λοιπόν; Έλεγε μόνη της. Ποιές είναι ή γυναίκες που προτιμούν οι άνδρες για συζύγους; Ποιές είναι; Πώς είναι; Τις θέλουν ωραίες; 'Οχι, βέβαια! Τις θέλουν έξυπνες; Κάθε άλλο!... Μά τότε;

Τό συμπέρασμα, ύστερ' από αυτές τις μαρτυρικές σκέψεις ήταν πάντα τό εξής: απλούστατα, αν ή Τζέννυ δεν είχε θρη' ακόμη έναν άνδρα, τό σφάλμα ήταν δικό της. Μιά ή-μέρα λοιπόν πήρε μια ήρωική απόφασι. Νά παντρευτή με κάθε τρόπο! 'Από τότε, άρχισε να εξετάζει έναν προς έναν όλους τους θαυμαστές της και να προσπαθή να μάθαιη τά γούστα τους, τις ιδιοτροπίες, τις τρέλλες τους και τις παραξενιές τους. 'Επειτα άρχισε να καρουσιάζεται σ' αυτούς, όπως είχε μαντέψει πως ήθελαν τις γυναίκες. Στόν έναν παρουσιαζόταν σεμνότυφη, στόν άλλο φιλάρεσκη, και στόν άλλο «γρήγορα» με μοιραίους έρωτες και με μια σκοτεινή και μυστηριώδη ζωή! 'Ο πατέρας της και ή μητέρα της τό είχαν χάσει. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν γιατί μεταμορφωνόταν έτσι σαν χαμαιλέον ή κορη τους. Μά εκείνη, που είχε τό σκοπό της, τους χαμογέλυσε με άθωότητά και τόις έλεγε πως ήταν πάντα ή ίδια, καλή και φρόνιμη Τζέννυ...

Μιά ήμέρα, ή Τζέννυ μας νόρησε τόν αρχιτέκτονα 'Ανρύ Μαρσάν. 'Ο άνθρωπος αυτός είχε ζήσει τη ζωή του κ' είχε μεγάλη πείρα από τόν έρωτα. Φαινόταν λοιπόν πως δεν περίμενε πια τίποτε τό εξαιρετικό και τό αξιοθαύμαστο. Τά σαράντα του χρόνια ήταν ένας ήρεμος σταθμός, μακριά από τις ταραχές και τις θύελλες.

'Η Τζέννυ έρριξε τό δόχυσ της κι άρχισε να εξετάζει ποιά ήταν τό πιο άσθενές του σημείο, για να επιτεθή εκεί και να τόν κατατροπώσει. Μά, παρ' όλες τις πονηριές της, ή 'Ανρύ

Μαρσάν παρέμενε ακλόνητος σαν θράχος. Κι' εκείνη, όταν κουράστηκε τέλος από αυτές τις επιθέσεις, άλλαξε τακτική, ένοιωσε τόν εαυτό της εύτυχιμένο, και άρχισε ν' ή γρήγορα, να πετύχει τό σκοπό του. Καταλάβαινε πως είχε κερδίσει την παρτίδα. 'Εκείνο ωστόσο που δεν είχε καταλάβει, ήταν ή τρελλή εκείνη απόφασι της Τζέννυ.

'Η Τζέννυ ήξερε αυτές τις σκέψεις του. 'Εδλεπε πως αυτός ήταν ο νικητής. Μά θέλησε, παρ' όλα αυτά, να παίξη τά τελευταία χαρτιά της. 'Αρχισε λοιπόν να κάνει τη μελαγχολική και μια ήμέρα, σ' ένα ρωμαντικό περίπατό τους, τού έλεγε:

— Βλέπω καθαρά πως μ' αγαπάς... Πώς μου έχεις μεγάλη εκτίμησι...

— Μά βέβαια, αγάπη μου, τώρα τό κατάλαβες; της απάντησε εκείνος.

— Κι' όμως, 'Ανρύ, πρέπει να σου πω την αλήθεια. Δεν αξίζω την εκτίμησί σου. Δεν είμαι ένα κορίτσι καθώς πρέπει, όπως νομίζεις!...

— Πώς;... απόρησε ή Μαρσάν.

— Άκουσε: θέλω να σου πω όλα... Κ' ή φωνή της Τζέννυ ράγισε από τό κλάμα. Δεν θέλησε να σου δείξω ποιά είμαι, γιατί δεν περίμενα ότι θα σε αγαπήσω. Μά τώρα δεν μπορώ πια να παίξω αυτή την κωμωδία. Δεν έχω ούτε πατέρα, ούτε μητέρα. Είμαι μόνη στόν κόσμο. Είμαι μια χορεύτρια που ήρθε στην Κιανή 'Ακτι για έρωτικές περιπέτειες. 'Ωστόσο δεν περίμενα ποτέ ότι θα συναντούσα έναν χρυσό άνθρωπο σαν κι' εμένα κι' ότι αυτόν τόν άνθρωπο θα τόν αγαπούσα μ' όλη την ψυχή μου.

Κ' ή Τζέννυ ξέσπασε σε ψευτικά κλάματα που συνεκίνησαν τόν Μαρσάν.

— Για φαντάσου! Έκανε σαστισμένος. Κι' εγώ ήθελα αυτές τις ήμέρες νάρθω να γνωρίσω τους γονείς σου. Σ' ευχαριστώ, Τζέννυ, για την ειλικρίνιά σου. 'Η Τζέννυ ένοιωσε μια ακατανίκητη επιθυμία να ξεσπάσει σ' ένα ειρωνικό γέλιο. Μά συγκρατήθηκε.

— 'Ωστε έτσι λοιπόν!... συλλογίστηκε ή Τζέννυ. 'Ηθελες νάρθεις να γνωρίσεις τους γονείς μου. Θαυμάσια! Πολύ θαυμάσια!... Για να ρωδή ποιάς θα γελάσει τελευταίος... 'Ηθελες να γνωρίσεις τους γονείς μου... Γιατί; Για να ζητήσης τό χέρι μου. 'Οχι βέβαια! Μιά τέτοια πράξι δεν πάρασε ποτέ από τό

Ήταν ένα πεντάμορφο κορίτσι με μεγάλα γελαστά ματία.

μαλο σου... Καλά, λοιπόν! Στάσου και θά δής...» Μετά τόν περίπατό τους, ή Τζέννυ και ή Μαρσάν στάθηκαν απ' έξω από μια όμορφη βιλλίτσα.

— Έλα να ιδής τό γραφείο μου, Τζέννυ... της πρότεινε πονηρά ή Μαρσάν.

'Εκείνη, με μια κρυφή σκέψι δέχτηκε να τόν ακολουθήσει. Μά όταν μπήκαν στό γραφείο του, δεν είδε ούτε τραπέζι, ούτε σέδρια, αλλά ένα υπέροχο κόκκινο ντιβάνι κι' ένα σωρό μεταξωτά μαξιλάρια.

— 'Αγάπη μου! ψιθύρισε ή Μαρσάν κι' έκανε να την αγκαλιάσει.

'Η Τζέννυ τό χρειάστηκε. 'Επρεπε να προσέξει. Δεν έπρεπε με κανένα τρόπο να χάσει τόσο άνόητα τό παιγνίδι της.

— Άκουσε, 'Ανρύ, τού είπες. Δεν μπορώ να μείνω εδώ... Δεν μπορώ... Δεν ξέρω... Φοβάμαι... Έλα καλύτερα έξω από σπίτι μου...

— Στο σπίτι σου; Έκανε ολόχαρος. Αλήθεια; Θέλεις νάρθω;

— Ναι, ναι, αγάπη μου! τού φώναξε ή Τζέννυ. Μά όχι τώρα... Άριο... Άριο στις πέντε... Θα σε περιμένω έξω-παντός!...

Και γρήγορα, σαν ένα φέιδι, γλύστρησε από τά χέρια του και βγήκε έξω από τη βίλλα.

Την άλλη μέρα, στις πέντε, ή μαμπάς κ' ή μαμά της Τζέννυ ήσαν κιάλας έτοιμοι να δεχθούν τόν αρχιτέκτονα 'Ανρύ Μαρσάν. 'Οπως τούς είχε πη ή κορη τους, θα τούς ζητούσε επίσημως τό χέρι της.

Κι' αλήθεια, στις πέντε ακριβώς, ή 'Ανρύ Μαρσάν, με την αριστοκρατική του άπαθεια, σταμάτησε τό πολυτελές αυτοκίνητό του μπροστά στη βιλλίτσα της όμορφης «χορεύτριας». Παρ' όλη όμως την φαινομενική του άπαθεια, αυτή τη φορά ήταν στ' αλήθεια σαστισμένος. 'Όλη τη νύχτα συλλογίζοταν τη Τζέννυ. Τι όμορφη που ήταν! Τι γοητευτική!...

'Η καμαριέρα πέρασε τόν μικρό δρομάκο τού κήπου, τού άνοιξε την καγκελλόπορτα και τόν ώδήγησε στη βεράντα.

— Τι όμορφα που είναι εδώ και τί ήσυχά! 'Η Τζέννυ είναι ή τρυφερή φίλη που όνειρευόμουν!... Συλλογίζοταν καθώς περνούσε ανάμεσα απ' τις τριανταφυλλίες τού κήπου.

Στη βεράντα όμως ένας σε-θαστός κύριος μ' άσπρα μαλλιά και μια καθαώς πρέπει ήλικιωμένη κυρία τόν υποδέχθηκαν με μεγάλη ευγένεια.

'Ο Μαρσάν τά έχασε για μια στιγμή. Μπα! Τι ήταν αυτό; Μήπως είχε κάνει λάθος στό σπίτι;

— Είμεθα εύτυχείς που σάς γνωρίσαμε, κύριε Μαρσάν... τού είπες ή κύριος με τ' άσπρα μαλλιά.

Κι' έπειτα έπρόσθεσε:

— Μας τιμάει πολύ ή αίτησί σας που μάς την διαβιβάσατε με

την κορη μας. Θέλετε λοιπόν να την παντρευτήτε; Θαυμάσια! Έχετε την συγκατάθεσί μας και την εύχή μας να ζήσετε εύτυχισμένοι!...

Και κατόπιν μ' ένα χαμόγελο:

— Σήμερα ή νέα γενιά είναι άκατανόητη... Στην εποχή μας αυτά τά πράγματα γίνόντουσαν αλλιώς. Μά τώρα, τά κορίτσια θρίσκουν μόνα τους τόν άνδρα τους και μια ήμέρα λένε στους γονείς τους: Θα σάς παρουσιάσω τόν άρραβωνιαστικό μου!... Κ' οι γονείς είναι πολύ εύτυχεις, μά την αλήθεια, όταν ή άρραβωνιαστικός είναι ένας άνθρωπος σαν κι' εσάς, κύριε Μαρσάν!...

'Ο δύστυχος «άρραβωνιαστικός» είχε δεχθί μια κεραμίδα κατακέφαλα κ' είχε ανάγκη από ένα τονωτικό. 'Ε, λοιπόν, από μια πικρή ειρωνεία της τύχης, αυτό τό τονωτικό τού τό έφερε ή Τζέννυ. Παρουσιάστηκε στη βεράντα μ' ένα άσημένιο δίσκο γεμάτο λικέρ.

— Ένα κοκταήλ; τόν ρώτησε μ' ένα πονηρό βλέμμα.

— Πολύ δυνατό! της απάντησε ή Μαρσάν.

Κι' έπειτα την έκτύταξε από επάνω ίσαμε κάτω. 'Η Τζέννυ ήταν ένα όνειρο όμορφιάς! Αυτό τόν παρηγόρησε.

— Άς είναι... συλλογίστηκε. Έκανα πολύ καλά που έπεσα στην παγίδα. Με τη διαφορά όμως ότι ή κερδισμένη δεν είναι μόνη ή Τζέννυ... Κέρδισα κι' εγώ!... Γιατί, μά την αλήθεια, αυτό τό κορίτσι είναι αξιολάτρευτο!...

Κι' έτσι την στιγμή εκείνη ώρισε την ήμέρα τού γάμου τους.

ΖΑΝ ΛΑΣΣΕΡ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

Στη δημαρχία ενός χωριού παρουσιάστηκε ένα ζεύγος για να γίνει ή γάμος του. 'Ο ύποψιος γαμπρός όμως ήταν τόσο μεθυσμένος, ώστε δεν μπορούσε να σταθή στα πόδια του. Και ή δημαρχος που έδυσφόρησε γι' αυτή την κατάσταση είπες στη νύφη:

— Μου είναι άδύνατο να σάς παντρώω ύπ' αυτούς τούς δρους. Έλάτε, άργότερα, αύριο π' αργότερα, τόις χάριν.

Παρουσιάθηκαν πάλι στό δήμαρχο ύστερα από δυό ήμέρες, αλλά ή γυναίκα ήταν αυτή τη φορά περισσότερο μεθυσμένος από την πρώτη.

'Ο δήμαρχος έθύμωσε και άφου τούς έκασταδίωσε, τούς είπες πάλι να φανούν. 'Αλλά ή νύφη, που σέ δλο αυτό τό διάστημα ήκράτοσε σιγιά, από τό μπράτσο τόν μέλλοντα σύζυγό της και τόν έκτύταξε τρυφερά στό μάτι.

Είπες στό δήμαρχο:

— Τι θέλετε να κάμω, κύριε; δεν είναι τύφλα στό μέσο, δεν θέλει να με παντρευτή!...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια και τέλος)

— "Ο κύριος! Ο κύριος! Αντήχησε μία φωνή απ' άκρη σ' άκρη στην έπαυλη.

Και όλοι έτρεξαν έξω για να ύποδεχτούν τον κ. Ντουμάν.

Ο κ. Γκαζί ό ίδιος του άνοιξε την πόρτα του άμαξιού και ό κ. Ντουμάν τον άγκάλιασε καθώς και τον Ευτόχιο. Κατόπιν πλησίασαν ή Μηλιά κι' ό Γιαννάκης πού του φίλησαν τó χέρι και πού τους άγκάλιασε κι' αϊτός.

— "Ελά μαζί μου, άγαπητέ μου Άνδρέα, είπε ό κ. Ντουμάν στο νεαρό φίλο και τον πήρε μαζί του στο γραφείο του.

Έκεί τον έβαλε να καθήση απέναντί του και έπρόσθεσε:

— Τά πετράδια τά πούλησα πολύ πιό άκριβά απ' ό,τι περίμενα. Έφτά έκατομμύρια φράγκα και κατέθεσα τά χρήματα στην Τράπεζα. Θά έχης διακόσιες χιλιάδες φράγκα εισόδημα τό χρόνο. Είσαι εύχαριστημένος;... Σου έφερα πίσω τό κουτί... Θά τό χαρίσης στη γυναίκα σου όταν παντρευτής;... Έχει αξία όμως, μου είπαν, έβδομήντα χιλιάδες φράγκα τουλάχιστον.

— Και τά παιδιά; ρώτησε ζωηρά ό κ. Γκαζί.

— Τά παιδιά έχουν άλλα τόσα. Ήσυχασε. Τώρα είναι πλούσια και φοβάμαι μήπως θελήσουν να πάνε να ζήσουν στην πατρίδα τους. Κατάρθωσα ν' ανακαλύψω και τη θεία τους. Είναι παντρεμένη μ' έναν ψωμά στη Χάθρη κι' έχει τέσσερα παιδιά. "Ισως ό Γιαννάκης κ' ή Μηλιά θά προτιμήσουν να ζήσουν κοντά της. Ρώτησέ τους, σέ παρακαλώ, σχετικώς. Έχω μεγάλη ανησυχία.

— Θά τά ρωτήσω και θά σάς φέρω την άπάντησή τους, αλλά νομίζω πως την ξέρω από τώρα.

Ο κ. Γκαζί πήγε άμέσως και βρήκε τά παιδιά και τά ώδήγησε στο δάσος, κοντά στη λίμνη, για να τους μιλήση.

— Άκουσε, Μηλιά, άκουσε, Γιαννάκη, τους είπε. Τώρα είσαστε κ' οι δυό σας πλούσιοι κι' ανεξάρτητοι, όπως κι' εγώ. "Ο εύεργέτης σας κανόνισε την ύπόθεσή σας στην έντέλεια. Μπορείτε να πάτε όπου θέλετε... Τώρα δεν έχετε πειά ανάγκη κανενός.

— Μήπως σάς άνέθεσαν να μάς πητε ότι μάς διώχνουν; ρώτησαν τά δυό παιδιά άνησυχά.

— Απεναντίας, ό κ. Ντουμάν φοβάται μήπως θελήσετε να πάτε να ζήσετε με τους συγγενείς σας στη Χάθρη.

— "Α! ώστε βρήκε τη θεία μας;

— Ναί, είναι παντρεμένη μ' έναν ψωμά στη Χάθρη. "Ο άντρας της είναι άρκετά εύπορος και ζή καλά.

— "Ωραία! είπε ή Μηλιά. "Αφού μάλιστα είμαστε τώρα πλούσιοι, καθώς λέει ό κύριος, μπορούμε βέβαια να της δώσουμε χρήματα.

— Μηλιά, δεν της δίνουμε τό Βράχο; είπε ό Γιαννάκης.

— Πολύ γενναιοδωρος είσαι, Γιαννάκη! Πρώτα - πρώτα, ό Βράχος δεν είναι δικός μας κι' έπειτα ή θεία δεν θά μπορούσε να μπη μέσα...

— Άλήθεια λές! Τότε άς της χαρίσουμε τό σπίτι μας!

— "Όχι! όχι! Θά τό κρατήσουμε... Στο σπίτι αυτό πεθάναν οι άγαπημένοι μας γονείς. Τό σπίτι αυτό μάς είδε εύτυχισμένους και δυστυχισμένους. Ή θεία μας θά εύχαριστηθή πολύ άν της δώσουμε μερικά χρήματα για να ζήση μ' αυτά όπου θέλει.

— Κι' άν θελήση να γυρίση στο Πλωμανάκ, δεν θά πάτε κι' εσείς μαζί της; ρώτησε ό κ. Γκαζί.

— "Όστε λοιπόν δεν μάς θέλουν πειά στη Λάνδη; ρώτησε ή Μηλιά χλωμαίζοντας. Γιατί μάς κάνετε αυτές τις έρωτήσεις;

— Απεναντίας, σάς είπα, ό κ. Ντουμάν φοβάται μήπως έσείς δεν θελήσετε να μέινετε και γι' αυτό με έστειλε να σάς ρωτήσω. Λοιπόν, θά μέινετε;

— Όλη μου τη ζωή! φώναξε ή Μηλιά.

— Κι' εγώ τό ίδιο! φώναξε κι'.

ό Γιαννάκης. Θά θύμωνα πολύ, άν ήθελες, Μηλιά, να φύγουμε από δω!

— Δώστε μου τά χέρια σας, άγαπημένα μου παιδιά, είπε ό κ. Γκαζί, και πάμε τώρα να εύχαριστήσουμε τον εύεργέτη σας.

— Όταν μπηκαν κ' οι τρεις στο γραφείο του κ. Ντουμάν, ό κ. Γκαζί έβριξε τον Γιαννάκη και τη Μηλιά στην άγκαλιά του νεαρού των φίλου και του είπε:

— Φιλήστε τα, κ. Ντουμάν! Είναι τά παιδιά σας! Σας άγαπούν σαν πατέρα τους!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πέρασαν πέντε χρόνια...

Ο κ. Ντουμάν κρατάει από τό μπράτσο μία ώραία νέα και την ώδηγεί στο δάσος, κοντά στη λίμνη.

— Κάθισε εδώ, κόρη μου, της λέει δείχνοντάς της έναν πέτρινο πάγκο κάτω απ' τά δέντρα. Τί ώμορφη πού έγινες! Δεν τό είχα προσέξει ως τώρα... δεν είχα καν προσέξει ότι μεγάλωσες... Σέ θεωρούσα πάντα για την μικρούλα Μηλιά πού ήξερες...

— Άλλά ό άνηψιός μου Ευτόχιος, πού είναι τώρα αξιωματικός, ήρθε σήμερα και μου έξωμολόγηθηκε ότι σ' άγαπά κι' ό,τι θέλει να σέ κάνει γυναίκα του...

— Νά με κάνει γυναίκα του!... Έγώ μία ψαροπούλα να παντρευτώ τον άνηψιό σας...

— Έγώ όμως θά είμαι πολύ εύτυχισμένος άν σέ κάνω άνηψιά μου...

— Άδύνατον, κύριε!

— Μά θά λυπηθή πολύ ό φτωχός Ευτόχιος.

— Και όμως δεν μπορώ να δεχτώ...

— Τί σ' έμποδίζει, Μηλιά; Δεν μπορείς να μου τό πής;

— Δεν θά τολμούσα ποτέ να σάς τό πώ, είπε ή Μηλιά κοκκινίζοντας και χαμηλώνοντας τό κεφάλι της.

— Μήπως άγαπάς κανέναν άλλο;

— Ναί, ψιθύρισε ή Μηλιά με δισταγμό.

— Κι' εκείνος σ' άγαπά;

— "Α, όχι!... Αυτός είναι πολύ άνώτερός μου.

— Θά είναι σίγουρα ό κ. Γκαζί!... Έσύ δεν ξέρεις κανέναν άλλο...

— Ή Μηλιά δεν άπάντησε, αλλά τά μάγουλά της έγιναν κατακόκκινα και σκέπασε τό πρόσωπό της με τά χέρια της.

— Έλα, έλα, μην κλαίς! είπε ό κ. Ντουμάν. Έγώ θά τά κανονίσω όλα.

— "Όχι! Δεν θέλω να του πητε τίποτε... Σας παρακαλώ πολύ να μη του τό πητε...

— Καλά... Καλά...

Και ό κ. Ντουμάν άρχισε να σφυρίζη εύθυμα κάποιο τραγούδι.

Μά τί φλύαρος άνθρωπος, Θεέ μου!... Φαντασθήτε ότι έπειτ' από μισή ώρα, ό κ. Γκαζί τά ήξερε πειά όλα κι' έξωμολογήθηκε κι' αυτός στον γηραιό του φίλο ότι άγαπούσε τη Μηλιά κι' ότι ή μόνη του επιθυμία ήταν να την παντρευτή.

Μετά ένα μήνα, ή καμπάνε της Λάνδης άνήγγελλαν μία μεγάλη εορτή. "Όλοι οι κάτοικοι των περιχώρων βρίσκόντουσαν συγκεντρωμένοι γύρω από την έκκληρία του κτήματος και, μεταξύ των άλλων, και ή οικογένεια του ένωμοτόρχου πού την είχε προσκαλέσει ό κ. Ντουμάν. Μιά ώραία άμαξία περίμενε τη νύφη πού την συνόδευαν ό κ. Ντουμάν κι' ό Γιαννάκης.

Ή Μηλιά, ντυμένη στά κατάλευκα, κάθισε κοντά στον θετό της πατέρα. Τί ώμορφη πού ήταν! "Α, κανένας δεν θά μπορούσε πειά ν' αναγνωρίση την παλιά ψαροπούλα, την μαυρισμένη από τον ήλιο και άδυνατισμένη από τις

(Συνέχεια στη σελίδα 55)

ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ,

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΚΡΥΝΗ ΣΕΛΙΔΑ ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«Η ΦΛΩΡΕΤΤΑ»

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΣΥΝΚΙΝΗΣΗ ΚΑΙ ΘΑ ΣΑΣ

ΥΠΕΡΒΑΣΤΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ

«ΜΙΚΡΟΥΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ»

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBΡΑΙ'Υ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΦΛΩΡΕΤΤΑ

ΦΛΩΡΕΤΤΑ ΚΑΙ ΖΑΝ

Έξη ή έφτα τό πρωί.

Στο χωριουδάκι, ό ήλιος έλουζε με τό χρυσό του φώς τις στέγες των φτωχόσπιτων κι' έθαφε ροδοκόκκινα τά φύλλα των δένδρων.

Όλες ή νοικοκυρές ήσαν ξυπνημένες από ώρα. "Άλλες σκούπιζαν τις αulές τους και τό δρόμο μπροστά στην πόρτα τους, άλλες πηγαίνοντουσαν στους σταύλους τους κρατώντας μεγάλα δεμάτια σανό κι' άλλες έσερναν έξω χειράμαξες γεμάτες κοπριά. Τά περισσότερα πετοούσαν στά κεραμείδια ή κατέβαιναν κάτω πηδώντας και ραμφίζοντας τό καλαμπόκι και τό κριθάρι πού τους πετούσαν ή κυράδες τους, ή χήνες ψάχνανε να βρουν να φάνε, ή κόττες κακάριζαν και σκάλιζαν τό χώμα.

Παντού ζωή, κινήσις, θόρυβος.

Μακριά, από τά χωράφια άκουγόntonταν ή φωνές των γεωργών πού ώργωναν με τά βώδια τους κι' άνοιγαν βαθεία αυλάκια στη γή, όπου έσερναν στάρι, για να φυτρώση άργότερα, να κάνει ώραία στάχια και να γεμίσι ή στοβολώνες.

Ένα μονάχα σπιτάκι, πολύ φτωχικό, έμενε κλειστό άπόμερα. Πέρα στην άκρη του χωριού. Τοú κάκου τά ζώα ξεφώνιζανε, κανένας δεν παρουσιαζότανε για να τους δώση να φάνε. Μιά γίδα έτραγε άγρίοκλημα από τό φράχτη πού τριγυρίζε τό περιβόλι... Μά, Θεέ μου! τί περιβόλι ήταν εκείνο... Μονάχα λιγοστά λάχανα φύτρωναν, εκεί πλάι σ' άγριόχορτα πού τό σκέπαζαν όλόκληρο...

Μά ή στέγη του σπιτιού ήταν σέ κακή χάλια και σίγουρα, τό χειμώνα, ό άνεμος κ' ή βροχή θαμπανιναν μέσα από τις τρύπες της.

Όλα δείχνανε πως ή πιό μεγάλη φτώχεια βασιλεύε σ' εκείνο τό φτωχόσπιτο...

Τέλος, σέ κάποια στιγμή, ή πόρτα του σπιτιού μισάνοιξε και πρόβαλε ένα κοριτσάκι ως όχτώ χρονών. Τά άχτένιστα μαλλιά του έπεσαν στά μάγουλά του και του σκέπαζαν σχεδόν τό πρόσωπο.

"Ήταν ευπόλυτο και όπως δείχνανε τά μαύρα του χέρια, θάχε πολύ καιρό να τα πλύνη.

Ή γίδα, βλέποντας τό κοριτσάκι, έτρεξε άμέσως πρόσχαρη κοντά του κι' άκούμπησε τό δόλοσπρο κεφάλι της στο μάγουλό του. Μά του κάκου έψαχνε να βρή τίποτε να σφά στά χέρια του.

— Δεν έχω τίποτα να σου δώσω, Πηδηχτούλα μου, της είπε λυπημένα τό κοριτσάκι. Μά θά ψάξω να βρω λίγα λαχανάδουλα...

Ή μικρούλα προχώρησε στο περιβόλι, έκοψε μερικά πράσινα φύλλα από τά λιγοστά του λάχανα και τά πήγε στην Πηδηχτούλα, πού ώρμησε να τά φάη, πηδώντας γύρω απ' τό κοριτσάκι, για να δείξη τη χαρά του.

Μά την ίδια στιγμή, μία φωνή άντρίκειας, βραχνή και θυμωμένη, άκούστηκε μέσ' απ' τό σπίτι:

— "Ε, τί κάνεις εκεί έξω, τεμπέλα;

— Δίνω της Πηδηχτούλας να φάη, πατέρα! άπάντησε ή μικρούλα.

— Μπα! κακό πόφο νάχη ή Πηδηχτούλα σου! Τσακίρου να μου φέρης κρασί.

Ή μικρούλα ξαναπήκε στο σπίτι και πήρε από ένα τραπέζι ένα πήλινο δοχείο. Τράθηξε κατόπιν στη γωνιά, όπου βρισκόταν ένα βαρέλι, έβαλε από κάτω τό κανάτι κι' άνοιξε την κάνουλα... Μά μόνο λιγοστές σταλαματιές έτρεξαν.

Τό βαρέλι ήταν άδειανό. "Ανατριχιάζοντας από τό φόβο της, συλλογίστηκε τό θυμό πού κυριεύε τον πατέρα της κάθε πρωί, και πρό πάντων κάθε βράδυ, όταν δεν είχε να πιη...

— "Ω! πώς τρόμαξε ή μικρούλα όταν ό πατέρας της γύριζε τις νύχτες μεθύσιμενος, μη μπορώντας να σταθή στά πόδια του, κι' έσπαζε τά λιγοστά γυαλικά πού άπόμειναν στο φτωχόσπιτό τους!

— "Ε, Φλωρέττα! της φώναξε πάλι ό πατέρας της. Τί κάνεις αυτού τόση ώρα;... Γιατί δεν μου φέρνεις τό κρασί;... Ή Φλωρέττα προχώρησε με τό κεφάλι σκυφτό και κρατώντας τό άδειανό δοχείο.

Στάθηκε άκίνητη χωρίς να τολμάη να πή λέει.

Τη στιγμή εκείνη ό πατέρας της, πού είχε σηκωθεί πριν από λίγη ώρα, ντυνόταν. Μά ή μητέρα της έμενε ακόμα στο κρεβάτι, χλωμή κι' άδύνατη από την άρρώστεια πού την έλυωνε τον τελευταίο καιρό.

— Τί στέκεσαι εκεί σαν άγαλμα; έκανε άπότομα ό πατέρας της Φλωρέττας. Τό έφερες τό κρασί; Δός μου να πιώ...

— Νά τό δοχείο, πατέρα, τραύλισε ή Φλωρέττα. Μά δεν έχει τίποτε μέσα.

— Δεν σου είπα να πιήσης από τό βαρέλι;

— Ναί, πατέρα... Μά τό βαρέλι είναι άδειανό...

— "Αδειανό; άδειανό;... έκανε ό μέθυσος έξαλλος Μπα, πού να πάρη ή όργη! "Αδειανό; Και τί έγινε τόσο κρασί; Δεν ήπα εγώ βέβαια ένα όλόκληρο βαρέλι...

— Μά ούτε κι' εγώ, ούτε κ' ή Φλωρέττα τώπιαμε, άκούστηκε από τό κρεβάτι ή άδύνατη φωνή της άρρωστης. "Εμείς μονάχα νερό πίνουμε...

Ο μέθυσος γύρισε και κύτταξε την άρρωστη κι' άμέσως μάλάκωσε.

— Έλα, άφησε τά λόγια, γυναικα... είπε με φωνή πού είχε κάποια γλύκα τώρα... Πως είσαι σήμερα;

— "Όπως ήμουν και χτες... Είμαι κοιμένη, όλα τώ κόκκαλά μου πονάνε, μου φαίνεται σαν να μούχουν τσακίσει τά πόδια... Μά πρέπει να κυττάξω να σηκωθώ γρήγορα... Πρέπει να δουλέψουμε άντρα. Τον άδύναστο τελειώνει τό χρονιάτικό ναίκι μας και πρέπει να πληρώσουμε...

— Μά πως πληρώσουμε; έρωτήθηκε ή άρρωστη. "Εμείς μονάχα νερό πίνουμε...

— "Ο μέθυσος γύρισε και κύτταξε την άρρωστη κι' άμέσως μάλάκωσε.

— Έλα, άφησε τά λόγια, γυναικα... είπε με φωνή πού είχε κάποια γλύκα τώρα... Πως είσαι σήμερα;

— "Όπως ήμουν και χτες... Είμαι κοιμένη, όλα τώ κόκκαλά μου πονάνε, μου φαίνεται σαν να μούχουν τσακίσει τά πόδια... Μά πρέπει να κυττάξω να σηκωθώ γρήγορα... Πρέπει να δουλέψουμε άντρα. Τον άδύναστο τελειώνει τό χρονιάτικό ναίκι μας και πρέπει να πληρώσουμε...

— Μά πως πληρώσουμε; έρωτήθηκε ή άρρωστη. "Εμείς μονάχα νερό πίνουμε...

— "Ο μέθυσος γύρισε και κύτταξε την άρρωστη κι' άμέσως μάλάκωσε.

— Έλα, άφησε τά λόγια, γυναικα... είπε με φωνή πού είχε κάποια γλύκα τώρα... Πως είσαι σήμερα;

— "Όπως ήμουν και χτες... Είμαι κοιμένη, όλα τώ κόκκαλά μου πονάνε, μου φαίνεται σαν να μούχουν τσακίσει τά πόδια... Μά πρέπει να κυττάξω να σηκωθώ γρήγορα... Πρέπει να δουλέψουμε άντρα. Τον άδύναστο τελειώνει τό χρονιάτικό ναίκι μας και πρέπει να πληρώσουμε...

— Μά πως πληρώσουμε; έρωτήθηκε ή άρρωστη. "Εμείς μονάχα νερό πίνουμε...

— "Ο μέθυσος γύρισε και κύτταξε την άρρωστη κι' άμέσως μάλάκωσε.

— Έλα, άφησε τά λόγια, γυναικα... είπε με φωνή πού είχε κάποια γλύκα τώρα... Πως είσαι σήμερα;

— "Όπως ήμουν και χτες... Είμαι κοιμένη, όλα τώ κόκκαλά μου πονάνε, μου φαίνεται σαν να μούχουν τσακίσει τά πόδια... Μά πρέπει να κυττάξω να σηκωθώ γρήγορα... Πρέπει να δουλέψουμε άντρα. Τον άδύναστο τελειώνει τό χρονιάτικό ναίκι μας και πρέπει να πληρώσουμε...

— Μά πως πληρώσουμε; έρωτήθηκε ή άρρωστη. "Εμείς μονάχα νερό πίνουμε...

— "Ο μέθυσος γύρισε και κύτταξε την άρρωστη κι' άμέσως μάλάκωσε.

— Έλα, άφησε τά λόγια, γυναικα... είπε με φωνή πού είχε κάποια γλύκα τώρα... Πως είσαι σήμερα;

— "Όπως ήμουν και χτες... Είμαι κοιμένη, όλα τώ κόκκαλά μου πονάνε, μου φαίνεται σαν να μούχουν τσακίσει τά πόδια... Μά πρέπει να κυττάξω να σηκωθώ γρήγορα... Πρέπει να δουλέψουμε άντρα. Τον άδύναστο τελειώνει τό χρονιάτικό ναίκι μας και πρέπει να πληρώσουμε...

— Μά πως πληρώσουμε; έρωτήθηκε ή άρρωστη. "Εμείς μονάχα νερό πίνουμε...

— "Ο μέθυσος γύρισε και κύτταξε την άρρωστη κι' άμέσως μάλάκωσε.

— Έλα, άφησε τά λόγια, γυναικα... είπε με φωνή πού είχε κάποια γλύκα τώρα... Πως είσαι σήμερα;

— "Όπως ήμουν και χτες... Είμαι κοιμένη, όλα τώ κόκκαλά μου πονάνε, μου φαίνεται σαν να μούχουν τσακίσει τά πόδια... Μά πρέπει να κυττάξω να σηκωθώ γρήγορα... Πρέπει να δουλέψουμε άντρα. Τον άδύναστο τελειώνει τό χρονιάτικό ναίκι μας και πρέπει να πληρώσουμε...

— Μά πως πληρώσουμε; έρωτήθηκε ή άρρωστη. "Εμείς μονάχα νερό πίνουμε...

— "Ο μέθυσος γύρισε και κύτταξε την άρρωστη κι' άμέσως μάλάκωσε.

— Έλα, άφησε τά λόγια, γυναικα... είπε με φωνή πού είχε κάποια γλύκα τώρα... Πως είσαι σήμερα;

— "Όπως ήμουν και χτες... Είμαι κοιμένη, όλα τώ κόκκαλά μου πονάνε, μου φαίνεται σαν να μούχουν τσακίσει τά πόδια... Μά πρέπει να κυττάξω να σηκωθώ γρήγορα... Πρέπει να δουλέψουμε άντρα. Τον άδύναστο τελειώνει τό χρονιάτικό ναίκι μας και πρέπει να πληρώσουμε...

— Μά πως πληρώσουμε; έρωτήθηκε ή άρρωστη. "Εμείς μονάχα νερό πίνουμε...

— "Ο μέθυσος γύρισε και κύτταξε την άρρωστη κι' άμέσως μάλάκωσε.

βγάλαμε πέρα...

— Καλά, σώπαινε τώρα... Νά, εγώ θά πάω τώρα να σκάσω το χωράφι... Έου φρότιζε για τὰ ζώα...

Κι' έφυγε, τραβώντας για τὸ χωράφι.

Κάθε πρωί, ἡ Φλωρέττα άκουγε τὰ ἴδια παράπονα ἀπὸ τὴ μητέρα της καὶ τὶς ἴδιες δικαιολογίες ἀπὸ τὸν πατέρα της, πού τις συνώδευε συχνά με βρισιές καὶ βλαστήμιες.

Γι' αὐτὸ, μόλις τῆς δινόταν εὐκαιρία, έφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ μὴν ἀκούη τις αἰώνιες αὐτὲς γκρινιές, κι' έτρεχε στὸ χωριὸ νὰ παίξῃ μαζὺ με τ' ἄλλα παιδιά.

Μὰ κι' εκείνα, τὸν τελευταῖο καιρὸ, τὴν εὕρισκαν πολὺ βρώμικη, πολὺ κουρελιασμένη καὶ τῆς φώναζαν:

— Οὐ, τὸ φουστάνι σου εἶνε γεμὲτο τρύπες!... Ὁ ἀγκώνας σου βγαίνει ἀπὸ τὸ μανίκι!... Ἡ μάνα σου δὲν ξέρεῖ νὰ σοὺ μπαλώσῃ τὰ ρούχα σου;... Τὰ μαλλιά σου εἶνε ἀχτένιστα καὶ γεμάτα ἀχυρά... Μήπως κοιμάσαι στ' ἀχούρι;

— Ὁχι, ἡ Φλωρέττα δὲν κοιμόταν στ' ἀχούρι... Μὰ, ὅταν ἀρρώστησε ἡ μητέρα της, πήραν τὸ μαλλὶ ἀπὸ τὸ μικρὸ τῆς στρώμα καὶ τὸ έβαλαν στὸ στρώμα τῆς ἀρρώστης, κι' ἐπειδὴ τὸ πανί τοῦ στρώματος εἶχε τρύπες, τὰχυνα έβγαίναν έξω καὶ μπερδεύονταν στὰ μακρὰ τῆς ξαθὰ μαλλιά.

Μονάχα ἡ γίδα, ἡ Πηδηχτούλα, δὲν έκανε τὴν ἀκατάδεχτη στὴν Φλωρέττα. Πλυμένη ἢ ἀπλυτή, κουρελιασμένη ἢ μπαλωμένη, ξεπόλυτη ἢ με παπούτσια, ἡ Πηδηχτούλα τὴν ἀκολουθοῦσε παντοῦ. Ἀφῆνε νὰ τὴν ἀρμέγῃ καὶ με τὸ γάλα τῆς ἡ μητέρα τῆς Φλωρέττας έφτιαχνε τυρί πού τὸ πουλοῦσαν σὲ καλὴ τιμῇ, γιατί ἦταν νόστιμο. Μὰ τώρα τελευταῖα κανένας δὲν τὸ ἀγόραζε πειά, ὅλοι τὸ εὕρισκαν ἀσχημὸ. Κι' έτοι βέβαια θά ἦταν, γιατί ἡ γίδα δὲν τρεφότανε πειά καλά, σάν ἄλλοτε.

Κανένας δὲν φερνόταν με συμπάθεια καὶ καλωσύνη στὴ Φλωρέττα. Κι' ὁ πατέρας της, κι' αὐτὴ ἡ μητέρα της ἀκόμα, τὴν ἀπόπειρναν καὶ τῆς κακομιλοῦσαν...

Ἀλήθεια, πόσο εἶχαν ἀλλάξει τελευταῖα οἱ γονεῖς τῆς.

Ἀταξία κι' ἀκαταστασία έπικρατοῦσε στὸ σπίτι τους... Τὸ φαί ἦταν πάντα ἀνοστο καὶ κρύο. Τὸ ψωμὶ μαῦρο κι' έτριζε στὸ μᾶσημα σὰ νάχε πετραδάκια. Κι' ὅμως αὐτὸ τὸ μαῦρο ψωμὶ τ' ἀγαποῦσε πολὺ ἡ Φλωρέττα καὶ τὸ προτιμοῦσε ἀπὸ τὸ ταχτικὸ φαγητό. Ἡ μὴν τῆς χαρὰ ἦταν νὰ παίρνῃ μιὰ φέτα ψωμὶ ἀπὸ τὴν μητέρα της καὶ νὰ τραβᾷ για τὰ χωράφια για νὰ βοσκήσῃ τὴν μονάκριβη ἀγελάδα τους καὶ τὴν Πηδηχτούλα.

Εκεῖ ἡ μικρούλα γινόταν εὐτυχισμένη κοντὰ στίς δυὸ φιλενάδες της, τὴν ἄσπρη γίδα καὶ τὴν κόκκινη γελάδα. Δὲν άκουγε πειά τὸν πατέρα της νὰ τὴν μαλλώνῃ, δὲν μύριζε πειά τὴν δυσάρεστη ἀποφορὰ τοῦ ἀκάθαρτου σπιτιοῦ τῆς, ἀνάσαινε μ' εὐχαρίστησι τὴ μυρωδιὰ τοῦ πεύκου, γωρίς νὰ καταλαβαῖν πόσο τὴν ὠφελοῦσε στὴν υγεία της. Ἀκουμποῦσε στὸν κορμὸ τῶν καταπράσινων ἐκείνων δέντρων κι' άκουγε τὸ μονότονο μουρμουρίσμα τῶν φύλλων τους. Ἡ σιωπὴ τῆς ἀγελάδας καὶ τῆς γίδας τὴν ξεκούραζε ἀπὸ τις γκρινιές τοῦ πατέρα της με τὴ μάνα της. Ἐκεῖ, στὴν έξοχῃ, ἦταν εὐτυχισμένη. Τὰ λησιμονοῦσε ὅλα. Κάπου κάπου ἀντάμωνε κι' ἓνα παιδί ὡς δώδεκα χρονῶν...

Φύλαγε τρεῖς ἀγελάδες καὶ τις έβόσκε σ' ἓνα λειβάδι κοντὰ στὸ μέρος ὅπου ἡ Φλωρέττα ὠδηγοῦσε τὴν ἀγελάδα καὶ τὴ γίδα της. Στὴν ἀρχὴ τὰ δυὸ παιδιά δὲν ἀλλάζαν λέξι. Κρυφοκυττάζονταν μονάχα με περιέργεια. Ὁ μικρὸς βοσκὸς βρισκόταν σὲ χωράφι δικό του καὶ φαίνονταν σάν νὰ καμάρωνε γι' αὐτό. Τὰ μάτια του έδειχναν σάν νὰ λέγανε τῆς δυστυχισμένης Φλωρέττας: «Δικό μου εἶν' αὐτὸ τὸ χωράφι, δικές μου κι' αὐτὲς ἡ ὡμορφες ἀγελάδες. Έσὺ ἔχεις μιὰ μονάχα κι' αὐτὴ κοκκαλιάρικη, καὶ τρώει ξένο χορτάρι...»

Μιὰ μέρα, ὁ μικρὸς βοσκὸς έκοψε ἀπὸ μιὰ ἱτιά ἓνα κλωνάρι κι' έφτιαξε μιὰ ὡμορφῇ σφυρίχτρα πού άκουγόταν πολὺ μακριά.

Ἀπ' ὅλα τ' ἀγαθὰ, μονάχα αὐτὴ τὴ σφυρίχτρα ζήλεψε ἡ Φλωρέττα κι' αὐτὴν συλλογιζόταν ὅταν γύρισε τὸ βράδυ στὸ μελαγχολικὸ τῆς σπίτι.

Ὁ πατέρας της ἦταν, ὅπως πάντα, γκρινιάρης κι' ἀπότομος κ' ἡ μητέρα της πὺ ἀρρωστη καὶ πὺ χλωμή.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ μικρούλα ὠδήγησε τὰ ζῶα τῆς στὸ ἴδιο μέρος. Ὁ μικρὸς βοσκὸς βρισκόταν κιόλας ἐκεῖ κι' ἀκουμπώντας στὸ φράχτη τοῦ χωραφιοῦ του, σφύριζε μ' ὀλὴ του τὴ δύναμι.

Ἡ Φλωρέττα κάθισε σ' ἓνα σωρὸ χαλίκια πού τὰ εἶχαν βάλεῖ ἐκεῖ για νὰ στρώσουν τὸ δρόμο, έβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη της τὸ μαῦρο τῆς ψωμὶ κι' άρχισε νὰ τρώῃ, μὲ ξεχνώντας νὰ δῇν κάθε τόσο ἀπὸ μιὰ μπουκιά καὶ στὴν Πηδηχτούλα.

Ἐξαφνα ὁ μικρὸς τὴν κύτταξε καὶ τῆς εἶπε:

— Πολὺ μαῦρο καὶ ξερὸ εἶνε τὸ ψωμὶ σου... Τέτοια ψωμὶ ζυμώνει ἡ μητέρα σου; Ἡ δικὴ μου μητέρα ζυμώνει ψωμὶ ἀσπρα κι' ἀφράτα. Καὶ τί ἄλλο ἔχεις νὰ φας μαζὺ με τὸ ψωμὶ σου;

— Τίποτε, ἀπάντησε ντροπισαμένη ἡ Φλωρέττα.

— Εγὼ ἔχω καὶ τυρί.

Κι' ὁ μικρὸς έβγαλε ἀπὸ τὸ σάκκο του μ' ἡ μεγάλη φέτα ἄσπρο χωριάτικο ψωμὶ καὶ μπόλικο τυρί... Ἐπειτα άρχισε νὰ τρώῃ, κρυφοκυττάζοντας κάπου-κάπου τὴ Φλωρέττα... Ἐκείνη ὅμως δὲν έλεγε τίποτε κι' έτρωγε αἰγά-σιγὰ τὸ ξερὸ καὶ μαῦρο ψωμὶ τῆς.

Ὁ μικρὸς σὲ κάποια στιγμή καθάλλησε στὸ φράχτη καὶ κάθισε ἐκεῖ, κουνώντας τὰ πόδια του. Ὡστόσο έδειχνε πὺς κάτι σκεφτόταν. Καὶ σὲ λίγο ρώτησε τὴν Φλωρέττα:

— Θέλεις νὰ σοὺ δώσω λίγο τυρί; Ἐμένα μού περισεύει... Νά, πάρε...

— Ὁ, εὐχαριστῶ, έκανε ἡ Φλωρέττα κοκκινίζοντας. Μὰ εἶνε ντροπῇ, χωρὶς νὰ σὲ ξέρω, νὰ σοὺ πάρω ἀπὸ τὸ τυρί πού ἔχει για τὸν ἑαυτὸ σου...

— Ἀ, μπᾶ... Δὲν πειράζει... Πὺς δὲν με ξέρεις, ἀφοῦ μιλάμε τὸση ὥρα... Νά, πάρ' το!

Καί, πηδώντας, ἀπὸ τὸ φράχτη, τὸ παιδάκι βρέθηκε στὸ δρόμο. Κάθισε κοντὰ στὴ Φλωρέττα κι' έβαλε ἐνα μεγάλο κομμάτι τυρί ἀπάνω στὴ φέτα τοῦ ψωμιοῦ τῆς.

Ἀμέσως ἡ ψυχρότης πού έπικρατοῦσε μεταῦ τους διαλύθηκε κι' άρχισαν νὰ κουβεντιάζουν σάν φίλοι...

Ἡ Φλωρέττα ἦταν τόσο χαρούμενη, ὡστε ξεχνοῦσε τὴν ἀρρωστητὴ μητέρα της, τις φωνές τοῦ πατέρα της, τὸ πένθιμο σπίτι, τὰ ξεχνοῦσε ὅλα...

Μὰ κάτι τὴν βασάνιζε τώρα... Ὁ μικρὸς βοσκὸς εἶχε ἓνα πρᾶγμα, τὴ σφυρίχτρα, πού θάθελε πολὺ νὰ τὴν εἶχε δικὴ της. Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ τοῦ τὴ ζητήσῃ... Ἀ, μονάχα τότε θάταν ἐντελὸς εὐχαριστημένη...

Ὡστόσο, ὁ καινούργιος φίλος τῆς τῆς φερνόταν με μεγάλη καλωσύνη. Φρόντιζε για τὴν Πηδηχτούλα καὶ δὲν άφῆνε τὴν ἀγελάδα ν' ἀπομακρυνθῇ. Καί, σὲ κάποια στιγμή, ρώτησε τὴν Φλωρέττα:

— Πὺς σὲ λένε;

— Φλωρέττα... Φλωρέττα Φράντι... Κι' εἰσένα;

— Ἐμένα με λένε Ζάν... Ζάν Ντεμάρ...

Τὸν έλεγαν Ζάν! Ἀφοῦ λοιπὸν τὸν έλεγαν Ζάν, γιατί νὰ μὴ τοῦ πῇ: «Ζάν, κάνε μιὰ χάρι...»

Μὰ μόλις έκανε νὰ μιλήσῃ, δειλίαζε καὶ σώπαινε... Ὡστόσο ἡ ἐπιθυμία τῆς ἦταν τόσο μεγάλη, ὡστε σὲ κάποια στιγμή εἶπε ἀπορασιαστικὰ καὶ γρήγορα:

— Ζάν, μὸς κάνεις τὴ χάρι νὰ μὸς δανείσῃς τὴ σφυρίχτρα σου;

— Μπα! Νά στὴ χάρισω, ἀφοῦ σ' άρέσῃ... Εγὼ φτιάχων ἄλλη.

— Μὴ πιστεύοντας σ' αὐτιά της, ἡ Φλωρέττα ξανάπε:

— Ἀλήθεια; Μὸς τὴν χαρίζεις; Μπορὼ νὰ τὴν πάρω;...

— Πάρ' τη, σοὺ λέω! τῆς ἀπάντησε ὁ Ζάν. Χάρισμά σου... Καὶ τῆς έβαλε τὴ σφυρίχτρα στὸ χέρι.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού γεννήθηκε ἡ δυστυχισμένη Φλωρέττα δὲν εἶχε πιάσει τὸ παραμικρὸ παιγνίδάκι στὰ χέρια της. Καὶ τώρα πού εἶχε μιὰ σφυρίχτρα πού σφύριζε δυνατὰ τὸ πρᾶγμα τῆς φαίνονταν ἀπίστευτο. Τὴ ζύγωσε στὰ χεῖλη τῆς καί, καθὼς τὴ φύσηξε, ἡ σφυρίχτρα έβγαλε ἓνα ἦχο πού τὴν έκανε ν' ἀνατριχιάσῃ...

Ἐτοὶ τώρα θά μπορούσε νὰ φωνάξῃ τὴ γίδα της καὶ τὴν ἀγελάδα της με τὴ σφυρίχτρα...

— Ὁ! τί εὐτυχισμένη πού ἦταν... Εἶχε τώρα κάτι για νὰ ξεχνᾷ τὴς δυστυχίες της.

Ἐτοὶ πέρασαν ὡμορφὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὰ δυὸ παιδιά κι' ὅταν νύχτωσε εἶπαν ν' ἀνταμώσουνε καὶ τὴν ἄλλη μέρα στὸ ἴδιο μέρος.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα έβρεχε τόσο ραγδαῖα πού ἦταν ἀδύνατο νὰ βγάλουν τὰ ζῶα στὴ βοσκή. Ἐξ ἄλλου κ' ἡ μητέρα τῆς Φλωρέττας ἦταν χειρότερα καὶ δὲν μπορούσε ν' άφήσῃ καθόλου τὸ κρεββάτι της.

Ὁ πατέρας τῆς ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ κι' αὐτὸς στὸ σπίτι κι' έθριξε βᾶνασσα μάνα καὶ κόρη. Ἡ δυστυχισμένη ἡ ἀρρωστητὴ με φωνὴ ἀδύνατη παραπονοῖταν για τὰ φερσίματα αὐτὰ τοῦ ἀνδρός της κ' ἡ Φλωρέττα καθόταν συμμαζεμένη σὲ μιὰ γωνιά για νὰ μὴ τὴ βλέπῃ ὁ πατέρας τῆς καὶ νὰ τὴν ξεχνᾷ.

Τὴ νύχτα, ἡ Φλωρέττα ἀποκοιμήθηκε με τὴ σφυρίχτρα στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸ πρωί, ὅταν ξύπνησε κ' εἶδε πὺς ὁ καιρὸς ἦταν λαμπρὸς, τὴν έσφιξε στὴ χούφτα της με χάρὰ καὶ ψιθύρισε:

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ο ΘΕΟΣ ΚΙ' Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

(Πολωνικό παραμῦθι)

Ὅταν ὁ Θεὸς έπλάσε τὸν κόσμο, φώναζε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς νὰ πᾶν ἔμπρὸς στὸ θρόνο του, νὰ τοὺς μιλήσῃ...

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τότε μαζεῦθηκαν ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Καὶ ὁ Θεὸς τότε, σάν εἶδε τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὸν περιμένουν για νὰ τοὺς μιλήσῃ, ἀνέθηκε στὸ χρυσοῦ θρόνο του καὶ τοὺς εἶπε δυνατὰ:

— Πάρτε τὸν κόσμο ὅλο, ἄνθρωποι μου. Εἶνε δικός σας. Για σὰς καὶ μόνο κουράστηκε τόσο καιρὸ νὰ τὸν δημιουργῶ. Ὁ ἀνὴρ αἰωνίως σὲ σὰς καὶ στοὺς ἀπογόνους σας. Ἐνα μόνο θέλω ἀπὸ σὰς νὰ γίνῃ: Θέλω νὰ μοιράσετε τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ τῆς γῆς, με δικαιοσύνη καὶ ἀγάπη, σάν ἀδελφοὶ καὶ ὄχι σάν ἐχθροί...

Ἐδὼ ὁ Θεὸς σταμάτησε καὶ κατέθηκε ἀπὸ τὸ θρόνο του. Μόλις άκουσαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Θεοῦ οἱ ἄνθρωποι, έπεσαν στὰ γόνατα για νὰ τὸν εὐχαριστήσουν καὶ ὕστερα ἓνας-ἓνας έφευγε κι' ἐπῆγαν νὰ παρῇ ἀπὸ ἓνα μέρος τῶν ἀγαθῶν τῆς γῆς, καθὼς εἶχε διατάξει ὁ Θεός.

Κι' έτοὶ ὁ γεωργὸς έπῆρε ὅλα τὰ χωράφια. Ὁ ἱππότης έπῆρε τὸ δικαίωμα νὰ κυνηγᾷ, μόνον αὐτὸς, σὲ ὅλα τὰ δάση...

Ὁ ἔμπορος ὅλα τὰ μαγαζιά τῆς γῆς, ὁ ἀρχοντας τὰ καλύτερα κρασιά καὶ τις καλύτερες κυράδες.

Κι' έτοὶ ἡ διανομὴ τελείωσε χωρὶς νὰ μείνῃ κανεὶς έξω, ὅταν μιὰ ἡμέρα φτάνει καὶ ὁ ποιητής. Μ' ἀλλοίμονο! Δὲν εἶχε περισσότερη τίποτα. Ὅλα εἶχαν τὸν ἀφέντη τους καὶ ὁ ποιητὴς ἀπελπισμένος έτρεξε στὸ Θεό.

— Δυστυχία μου! τοῦ λέει. Τί θὰ γίνω τώρα ἐγὼ; Ἐτοὶ λοιπόν; Εἶνε δικαίω τοῦ πὺ ἀγαπητοῦ σου παιδι νὰ μὴ πάρῃ τίποτα καὶ νὰ μείνῃ ἔτοι λησιμονημένο;

Τότε ὁ Θεὸς τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ποιὸς σοὺ φταίει ἂν ἐσὺ τόσο καιρὸ ἐγύριζες στὰ σύννεφα, στὴ χώρα τῆς φαντασίας καὶ τῆς χίμαιρας, κύρ' ποιητῇ μου; Γιατί παραπονεῖσαι τώρα, ἀφοῦ δὲν ἐφρόντισες νὰ εἶσαι ἐδῶ, ὅταν ἐμοίραζα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς;...

Καὶ ὁ ποιητὴς γυρίζοντας τοῦ ἀπάντησε:

— Δὲν ἤμουν ἐδῶ, γιατί ἤμουν μαζὺ σου. Δὲν ἤμουν αὐτὴ γῇ με τοὺς ἀνθρώπους, γιατί τὰ μάτια μου ἦταν γυρισμένα πρὸς ἐσένα, γιατί τ' αὐτιά μου δὲν άκουγαν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν οὐράνια ἀρμονία τῶν λόγων σου... Δὲν φταίω ἐγὼ! Συγχώρησέ με. Μὸς εἶχες πάρει ὅλη μου τὴν προσοχὴ καὶ δὲν μπορούσα νὰ μάθω τίποτα ἀπὸ ἐκεῖνα πού συνέβαιναν κά τω στὴ γῇ, μακριὰ ἀπὸ Σένα... Συγχώρησέ με!...

Τότε ὁ Θεός, συγκινημένος θαθεῖα, τοῦ λέει:

— Τί νὰ σοὺ κάνω; Δὲν ἔχω πειά τίποτα νὰ σοὺ δώσω ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς. Οἱ ἄγριοι, τὰ δάση, ἡ πόλις, ἡ γυναίκες, ὅλα, ὅλα, δὲν μὸς ἀνέχουν πειά. Τὰ ἐμοίρασα στοὺς ἀνθρώπους μου... Τώρα, ἂν θέλῃς, ἐνα μόνο μὸς μένει καὶ ἔχω νὰ σοὺ δώσω: τὸν οὐρανὸ!

Ἐλα, ἂν θέλῃς, νὰ μείνῃς μαζὺ μου στὸν οὐρανὸ πού μένω κι' ἐγὼ.

Ὁ ποιητὴς έσκυψε τότε τὸ κεφάλι του κι' άρχισε νὰ σέ

πτεται, μὰ ὅταν σὲ λίγο γύρισε για ν' ἀπάντησῃ στὸ Θεό, δὲν εἶδε κανέναν μπροστὰ του.

Ὁ Θεὸς εἶχε ἀνέθει στὸν οὐρανὸ, ἀμέσως μόλις τελείωσε τὴν ὁμιλία του, κι' έτοὶ ὁ ποιητὴς έμεινε στὴ γῇ φτωχὸς κι' ὄνειροπόλος στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων...

Λ. ΛΕΝΝΑΣΚΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΚΟΥΡΕΑΣ

Ἐνας κουρεὺς ἐξύριζε μιὰ μέρα ἓνα χωρικό.

— Πὺς τὰ περνάτε στὸ χωριό; τὸν ρώτησε ὁ κουρεὺς.

— Πὺς νὰ τὰ περνᾷμε; τὰ χωράφια ἔχουνε γεμίσει ἀπὸ παντικούς.

— Τί μὸς λές; Ἐχετε τόσο πολλοὺς παντικούς; Εἰσθε τυχεροὶ ἄνθρωποι! Εγὼ ζητᾷω παντικούς καὶ δὲν βρίσκω.

Ἄν' μοῦ έφερναν μερικοὺς θὰ τοὺς ἐπλήρωνα ἓνα φράγκο τὸν ἓνα. Μπορεῖς ἐσὺ νὰ τοὺς πιάσῃς;

— Πὺς δὲν μπορῶ.

— Φέρε μου τότε, σὲ παρακαλῶ, κάμποσους.

Ὁ χωρικός έπῆρε τὸ πρᾶγμα στὰ σοβαρά καὶ ὅταν ξαναγύρισε ἀπὸ τὸ χωριὸ έφερε στὸν κουρεῖα ἓνα πελώριο κασόνι.

— Τί εἶνε ἐκεῖ μέσα; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Ἐκατὸν πενήντα δύο παντικοὶ, εἶπεν ὁ χωρικός! Κάνουν ἔκατὸν πενήντα δύο φράγκα, ὅπως μὸς εἶπες.

Τότε ὁ κουρεὺς θυμήθηκε τὸ ἀστεῖο του καὶ για νὰ ξεφορτωθῇ τὸ χωρικό τοῦ εἶπε:

— Εἶνε ἀρσενικοὶ;

— Δὲν ξέρω. Δὲν τοὺς κύτταξα. Θὰ εἶνε, φαντάζομαι, ἀνακατωμένοι.

— Πάρτους ἀπὸ δῶ, εἶπε ὁ κουρεὺς. Παντικούς ἐγὼ δὲ θέλω στὸ μαγαζὶ μου.

Μὰ ὁ χωρικός κατάλαθε τὴ φάρσα καὶ εἶπε:

— Προτιμῶ νὰ σὰς τοὺς χαρὶ ὡ, κύριε.

Κι' άνοῖξε τὸ κασόνι ἀμέσως καὶ ἔκατὸν πενήντα δύο παντικοὶ ἐγέμισαν τὸ μαγαζὶ τοῦ φαρσέρ.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Ο ΚΟΚΟΣ Κ' Η ΚΙΚΗ

Ὁ Κοκὸς χωρὶς μυαλὰ
λέγει στὴν Κικὴ τρελλά!

Παίζουμε τὸ τόπι;

Ἐλα πρώτα ἐδῶ κοντὰ

νὰ διαβάσῃς, τ' ἀπαντᾷ

παίζουμε κατόπι.

Ποῦ ν' ἀκούσῃ ὅμως αὐτὰς!

Πάει στὸν κῆπο πεταχτός;

Τὸς δὲν τὸν νοιάζει.

Κι' ὁ μπαμπὰς σὰν ἤρθε ἐκεῖ,

ἄρῃκε μὴν τὴν Κικὴ

μέσα νὰ διαβάσῃ.

Πάνει τότε τὸν Κοκὸ,

τὸν ἀφήνει νηστικό

κι' ἐξῶ ἀπ' τὸ τραπέζι.

Καὶ τὸν ἐμαθε μ' αὐτὰ

τὴ δουλειὰ του νὰ κυττᾷ

κ' ὕστερα νὰ παίξῃ.

ΣΤ. ΣΠΕΡΑΤΖΑΣ

Νά ἓνα ὠραῖο παιγνίδάκι! Ἡμεῖς ... χωρίζετε τὸ ἐσωτερικὸ αὐτοῦ τοῦ κύκλου σὲ ἔξι ἴσα μέρη. Ἐτοὶ πού καθένα ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ νὰ περικλείῃ μιὰ καλὸδα καὶ δυὸ δέντρα. Λίγη ὑπόμνη, καλοὶ μας φίλοι καὶ θὰ τὸ κατορθώσετε.

ΠΕΡΙΠΤΕΥΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Μιά τουφφα μαλλιά...

Ο Σαλθαίρ αναρωτήθηκε τί εσήμαινε τάχα αυτό; Τά μακρὰ αὐτὰ μαλλιά μὲ τὸ κοκκινωπὸ χρῶμα δὲν μποροῦσαν ν' ἀνήκουν παρὰ σὲ κάποιον τοσπανόσκυλο ἢ σὲ λύκο. Μὰ τὸ κλαδί, ὅπου ἦσαν γαντζωμένα καὶ ποὺ θρискόταν σὲ ὕψος ἐνάμιση πάνω-κάτω μέτρα ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἀπέκλειε ἐντελῶς μιά τέτοια ὑπόθεσι.

Ο Σαλθαίρ τὰ πῆρε στὰ χέρια του κι' ἀρχισε νὰ τὰ ἐξετάζει. Ποιὸ μποροῦσε νὰ εἶνε τὸ ζῶο ποὺ εἶχε καταφύγει ἐκεῖ στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου καὶ ποὺ εἶχε τέτοιο μπόι ὥστε νὰ φτάνη σ' αὐτὸ τὸ ψηλὸ κλαδί;

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησι ποὺ ἔκανε στὸν ἑαυτὸ του ἔμενε χωρὶς ἀπάντησι. Σκύλος; Ἦταν ἀδύνατο. Κι' ἕνα σκυλὶ τῆς Νέας Γῆς ἀκόμη ἢ τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φτάσῃ σ' αὐτὸ τὸ κλαδί. Ἀρκούδα; Σ' αὐτὸ τὸ δάσος δὲν ὑπῆρχαν πειὰ ἀρκούδες.

Τότε ὁ νοῦς τοῦ Σαλθαίρ πῆγε ἄλλου καὶ ξαναγύρισε στὴν ἀγροικία τοῦ μὲ βῆμα ἀργό, κυριευμένος ἀπὸ ἕνα δεισιδαίμονα φόβο ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ὁμολογήσῃ οὔτε στὸν ἴδιον ἐαυτὸ του.

Τὸ ἴδιο πρῶτ' ἤγειρε τὸ Μοντουρσί νὰ υποβάλλῃ μιά μῆνυσι στὴν ἀστυνομία γιὰ τὰ νυχτερινὰ γεγονότα.

Ο Ἀλθέρτος περίμενε τὴν ἐπιστροφὴν του, γιατί εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐξερευνήσῃ, αὐτὴ τὴν ἡμέρα, τὴν Κακὴ Σπηλιά. Περιέργως ὅμως ἕνας ἀλλόκοτος φόβος τὸν εἶχε κυριεύσει κι' αὐτόν. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά, ὅπως ἔγραφε τὸ χειρόγραφο, εἶχε καταφύγει τὸ τέρας τοῦ Λωρὰν μετὰ τὴν τελευταία του ἐμφάνισι κι' ἀκριβῶς τὸ διάβασμα αὐτοῦ τοῦ χειρογράφου τοῦ εἶχε προκαλέσει τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν ἐξερευνήσῃ.

Ὅταν ὁ Σαλθαίρ ξαναγύρισε, ὁ Ἀλθέρτος εἶπε:

— Θὰ πάω τὸ ἀπόγευμα νὰ ἐξερευνήσω τὸ Γυμνὸ Βουνὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς Κακῆς Σπηλιάς.

Ο Σαλθαίρ τὸν κῦτταξε καὶ κατάλαβε ἀμέσως, μὰ ἡ Λουίζα Σαλθαίρ, ποὺ ἦταν μπροστὰ κι' αὐτὴ, παρατήρησε: — Δὲν εἶνε ὠστὸ νὰ ριψοκινδυνεύσῃς ἐστὶ. Δὲν θὰ ἡσυχάσω καθόλου ὅσο θὰ λείπης.

— Θὰ ξαναγυρίσω πρὶν νυχτῶσι.

— Νὰ εἶσαι προσεχτικὸς, εἶπε ἀπλᾶ ὁ Σαλθαίρ. Θέλεις τὸ τουφέκι μου;

Ο Ἀλθέρτος δίστασε.

— Πάρ' το λοιπόν! ἔπεμειν ὁ θεὸς του. Δὲν θὰ σὲ στενοχωρήσῃ καθόλου.

Ἦταν μιά ὥραία χειμωνιάτικὴ μέρα, χωρὶς καταχνιά. Ο Θόρυβος τῶν βημάτων ἀκούγονταν μακρὰ μέσα στὸ δάσος. Κάθε τόσο ἕνας λαγὸς ξεπετιόταν, διέσχισε τὸ δρόμο καὶ τρύπωνε κάτω ἀπ' τὰ δέντρα, τρέχοντας ἀπάνω στὰ ξερά φύλλα ποὺ ἔστρωναν σάν ἀληθινὸ χαλὶ τὸ ἔδαφος.

Ο Ἀλθέρτος ἔφτασε στὴν κορυφὴ τῆς ἀνηφορίας καὶ στάθηκε ἀναποφάσιτος. Ἄν προχωροῦσε διακόσια μέτρα δεξιὰ θὰ συναντοῦσε τὴ βίλλα τῶν Λουβὲ καὶ πὺ κατὰ τὴν κατοικία τῶν Συρζέρ. Μὰ τώρα ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ ἀριστερὰ, νὰ μῆλ' μέσα στὸ δάσος καὶ νὰ κἀν ἕνα χιλιόμετρο γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν Κακὴ Σπηλιά. Ἰσως καλὴνὰ μονοπάτι νὰ ὠδηγοῦσε ἐκεῖ. Μὰ δὲν εἶδε τίποτε τέτοιο κι' ἔκανε μερικὰ βήματα πίσω. Ἐπειτα, ἀποφασιστικὰ, μῆλ'κε μέσα στὸ δάσος. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἀπετελεῖτο ἀπὸ δεινὰ δένδρα μᾶλλον παρὰ ἀπὸ μεγάλα δέντρα. Μερικὰ ἔλατα ἐδῶ κι' ἐκεῖ τοῦ χρησίμευαν γιὰ σημάδια γιὰ ν' ἀκολουθῇ ἕνα δρόμο ὅπως οὐδέποτε ἴσαιο.

Τὸ ἔδαφος ἦταν ἀνώμαλο. Ἦταν ἀναγκασμένος νὰ πα-

ρακάμπη μεγάλες πέτρες, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες εἶχαν σχηματιστῇ τεράστιες ρωγμὲς ὅπου σάπιζαν σωροὶ ἀπὸ φύλλα.

Σιγὰ-σιγὰ, οἱ θάμνοι ἀρχισαν ν' ἀραιώνουν τὰ δέντρα, νὰ γίνονται πὺ σπάνια, κι' ἔξαφνα ὁ Ἀλθέρτος εἶδε μπροστὰ του ἕνα μακρὸ ξέφωτο ποὺ δὲν θὰ τὸ ὑποψιαζόταν λίγες στιγμὲς νωρίτερα. Μονάχα ρεῖκα καὶ μερικὲς φτέρες φύτρωναν ἐκεῖ σ' ἕνα ἔδαφος πετρώδες ποὺ μόλις τὸ σκέπαζε λίγο χῶμα.

Στὴν ἀκρὴ αὐτοῦ τοῦ ξέφωτου, τὸ δάσος ξανάρχιζε, μὰ τὰ δέντρα ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶνε πολὺ ἀραιὰ, σκελεθρομένα, ψημένα ἀπὸ τὸν ἥλιο τὸ καλοκαίρι, θαρμὲνα τὸ χειμῶνα ἀπ' τὴ θύελλα ποὺ τίποτε σ' αὐτὴ τὴν κορυφὴ δὲν μποροῦσε νὰ τὴ σταματήσῃ — σημιῶδες μὲ κορυμνοὺς ἀπὸ πρὸς καὶ πρὸς ὅλας τὰς μερὲς χαμηλὰ καὶ ἐξαράμενα.

Ο Ἀλθέρτος νόμισε πὺ εἶχε πολλὴ ὥρα ποὺ βόδιζε ἐστὶ καὶ φοβήθηκε μήπως εἶχε προσπεράσει τὸ σημεῖο τῆς κατευθύνσεώς του, ἀφήνοντάς το δεξιὰ του ἢ ἀριστερὰ του. Τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ προσανατολισθῇ. Ἡ Κακὴ Σπηλιά θρискόταν τάχα ἀκριβῶς στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ ποὺ εἶχε πλάτος μόλις ἑκατὸ μέτρων;

Ἡ πέτρας στὸ δρόμο του γίνοντο τώρα πὺ σπάνιες καὶ τὸ ἔδαφος ἀνηφόριζε ἐλαφρὰ. Μιά σειρά ἀπὸ ἔλατα, σφιγμένα τὰ μὲν στὰ δέ, ἔφραζε τὸν ὁρίζοντα σ' ἑκατὸ μέτρων ἀπόστασι. Ο Ἀλθέρτος εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὺ πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔλατα ἦταν τὸ κενόν.

Καὶ δὲν γελιόταν. Τὰ πεῦκα ἦσαν ἀκριβῶς στὸ χεῖλος μιάς φυσικῆς λεκάνης, ποὺ εἶχε διάμετρο πεντακόσια μ' ἑξακόσια μέτρα. Τοῦ ἦταν εὐκολο νὰ κατέβῃ σ' αὐτὴ γλιστρώντας τὰ δυὸ-τρία μέτρα τῆς κατηφορίας, μὰ δὲν τὸ ἀποφάσισε ἀμέσως γιατί νόμιζε πὺ εἶχε ἀποπλανηθῇ.

Στὸ βάθος αὐτῆς τῆς λεκάνης βρισκόμουν σωροὶ ἀπὸ πέτρες ποὺ εἶχαν κατρακυλίσῃ. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς ἦσαν τεράστιες κι' ὅλες μαζὺ σχημάτιζαν ἕνα ἀληθινὸ χάος ὅπου μόνο μερικοὶ θάμνοι φύτρωναν. Ἡ λεκάνη θύμιζε κρατήρα ἡφαιστείου καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ γρανιτινοὶ ὅγκοι μοιάζαν σάν νὰ τοὺς εἶχαν ξεράσει τὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

Στὴ μέση, ἕνα φυσικὸ τοίχωμα γκρίζο, ψηλὸ πέντ' ἑξὶ μέτρα, ὠρθωνόταν. Ἐνα μεγάλο πούλι, πολὺ ψηλὸ, θρискόταν θρονιασμένο μ' ὅλη τὴν ἀνεσί του ἐκεῖ καὶ δὲν φαινόταν καθόλου τρομαγμένο.

Ο Ἀλθέρτος ἀποφάσισε στὴν ἀρχὴ νὰ παρακάμψῃ αὐτὴ τὴ χόανη. Τὸ πούλι φοβήθηκε κι' ἔφυγε μ' ἕνα πέταγμα βαρὺ, διαγράφοντας μεγάλους κύκλους.

Στὴν ἀκρὴ τῆς σειρᾶς τῶν ἐλάτων, ἕνα ρήγμα σχηματίζονταν καὶ μιά στενὴ γαράδρα κατηφόριζε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Μοντουρσί. Ο Ἀλθέρτος σκέφτηκε ὅτι τὴν ἐπαχὴ τῶν ραγδαίων θροῶν, ἢ χαράδρα χρησίμευε γιὰ νὰ φύγουν τὰ νερά, γιατί ἡ πέτρας ποὺ σχημάτιζαν τὴν κοιλίαν τῆς ἦσαν ὅλες γυαλιστερές καὶ στρογγυλὲς σάν μεγάλα βότσαλα.

Ὅταν προσπέρασε αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο, ὁ φυσικὸς τοῖχος ποὺ ὠρθωνόταν στὴ μέση τῆς χόανης τοῦ φάνηκε ἐντελῶς διαφορετικὸς. Ἦταν σκαμμένος στὴ μιά ἀπὸ τίς πλευρὰς του κι' ἀναρωτήθηκε μήπως ἦταν ἐκεῖ ἡ εἰσόδος τῆς Κακῆς Σπηλιάς.

Κατεβαίνοντας στὴ λεκάνη μὲ προφύλαξι ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα, παρατήρησε ὅτι τὸ ἐσωτερικὸ τοίχωμα αὐτοῦ τοῦ θάλου ἦταν κατὰμαυρο καὶ λεῖο σάν μάρμαρο. Τέλος, ἀφοῦ παρέκαμψε μιά μεγάλη πέτρα σχεδὸν στρογγυλὴ, μεγαλύτερη στὸ ὕψος ἀπὸ τρία μέτρα καὶ ποὺ σχημάτιζε ἐκεῖ ἕνα εἶδος τεραστίας πόρτας, θρέθηκε μπρὸς σ' αὐτόν τὸ τοῖχο ποὺ φαινόταν ἔτοιμος νὰ τὸν συντριπῇ κι' ἐνωῖσε τὸν ἑαυτὸ του πολὺ μικρὸ μέσα σ' αὐτὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς διάκοσμο.

Τὰ ἔλατα, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του τοῦ φαινότουσαν

ἐντελῶς μικροσκοπικὰ καὶ σκέφτηκε ὅτι ἡ μικρότερη ἀπ' αὐτὲς τίς πέτρες κατρακυλίζοντας, θὰ τὸν συνέτριβε ἀδυσπῆστα.

Ο θόλος αὐτοῦ τοῦ τοῖχου χαμήλωνε ἀπὸτομα, καὶ τὸ ἔδαφος κατηφόριζε σχηματίζοντας κάτω ἀπ' τὴ γῆ μιά σκοτεινὴ στοά.

Ἐβίσταξε τώρα νὰ πλησιάσῃ αὐτὸ τὸ γρανιτίνιο τοῖχο καὶ νὰ τὸν ἀγγίξῃ. Τοῦ ἔρχόταν νὰ θγάλλῃ μιά δυνατὴ κραυγὴ γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν ἡγὼ τῆς ἰδίας του τῆς φωνῆς.

Προχωροῦσε θῆμα - θῆμα καὶ πῆγε ὡς τὴν εἰσόδον τῆς στοᾶς. Ἡ μέρα τὴ φώτιζε μερικὰ μέτρα, μέσα καὶ κατὰλαθε πὺς ἦταν φυσικὴ. Ἐκανε ἕνα - δυὸ θῆματα μέσα καὶ τοῦ φάνηκε πὺς ἄκουσε μπροστὰ του, στὸ σκοτάδι, σταγόνες νεροῦ ποὺ ἔπεφταν ἀργὰ, κανονικὰ καὶ ρυθμικὰ.

Ναταλάβαινε τώρα πὺς εἶχε ἔρθῃ ἀπροετοίμαστος γι' αὐτὴ τὴν ἐξερεύνησι. Τοῦ ἔλειπε ἕνα φανέρι ἀρκετὰ δυνατὸ ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ προχωρήσῃ μέσα σ' αὐτὸ τὸ δαίδαλο. Τέλος, σκέφτηκε ὅτι θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ μῆν' εἶχε ἔρθῃ μόνος.

Ὡστόσο, τὰ μάτια του εἶχαν συνηθίσει σιγὰ-σιγὰ στὸ μισοσκόταδο καὶ καθὼς ἔμενε ἐκεῖ, ἀναποφάσιτος ἀκόμα, ἔβλεποντας ὅτι τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ καὶ μὴ ἀποφασίζοντας νὰ ξαναγυρίσῃ, ἕνα γκρίζο σημάδι ποὺ ἔχοντο μὲς στὴ μαυρίλα τοῦ ἔδαφους, τράβηξε τὴν προσοχήν του.

Ἐκανε τρία-τέσσερα θῆματα ἀκόμα, ἀκουμπώντας στὸ τοίχωμα τῆς στοᾶς.

Τὸ ἔδαφος γίνονταν τρομερὰ γλυστερὸ κι' ἐνωῖσε τότε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ σταγόνες τοῦ νεροῦ ποὺ εἶχε ἀκούσει προηγουμένως, δὲν ἔπεφταν στὰ τοῖχώματα τοῦ γρανίτη, μὰ σὲ κάποιον ποτάμι ὑπόγειο. Τὸ σημάδι ποὺ εἶχε τραβήξῃ τὴν προσοχήν του ἦταν κοντὰ του. Ὡστόσο, δίσταζε νὰ σκύβῃ καὶ ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του. Ἄναψε ἕνα σπέρτο καί, γιὰ μιά σύντομη στιγμή, ὁ σκοτεινὸς θόλος φωτίστηκε.

Γονάτισε σχεδὸν καὶ εἶδε στὸ ἔδαφος ἕνα σκοτεινὸ ἀντικείμενο ποὺ τὸ πῆρε στὸ χέρι του τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ τὸ σπέρτο του ἔσβυε.

Ξαναγύρισε πίσω καὶ εἶδε πὺς κρατοῦσε ἕνα μικροσκοπικὸ σουγιά μὲ δυὸ λάμες καὶ μὲ λαθὴ ἀπὸ φύλιντιο.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας θόρυβος ἀνὰκουστος σχεδὸν, ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὸ θόλο τῆς σπηλιάς, τὸν ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του. Δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἐξηγήσῃ, μὰ εἶδε πὺς ἕνα κοίλωμα σχηματίζονταν, σὲ δύομιση μέτρων ὕψος ἀπὸ τὸ ἔδαφος, μέσα στὸ γρανίτη.

Κοντὰ του θρискόταν μιά μεγάλη πέτρα. Σκέφτηκε ν' ἀνέβῃ ἀπάνω καὶ νὰ δῇ καλύτερα... Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἔβγαλε μιά κραυγὴ φρίκης.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ φυσικὸ κοίλωμα, ἕνα τεράστιο ἔρπετο, μιά πελώρια σαλαμάντρα, ἦταν μαζεμένη, μὲ τὴ ράχι τῆς γυμνῆς σκληρὰ λεία καὶ τὴν κοιλία τῆς ἀηδῶς μαλακὴ.

Ο Ἀλθέρτος ὑπολόγισε πὺς εἶχε ἕνα μέτρο μακρὸς καὶ τρομαγμένος ἔτρεξε ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά.

Ἄνασσε τότε σάν νὰ εἶχε θγῇ ἀπὸ τᾶφο, κι' ὁ οὐρανὸς τοῦ φάνηκε πὺς γαλάζιος κι' ἡ πέτρας λιγώτερο γκρίζες.

Ο ἥλιος εἶχε γείρει πρὸς τὸν ὁρίζοντα. Ἦταν πειὰ ὥρα νὰ ξαναγυρίσῃ.

Κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ σουγιά ποὺ εἶχε θρῇ στὴν ὑπόγειαν στοά καὶ μιά μόνη σκέψις τὸν ἀπασχολοῦσε τώρα: Κἀποιοι πρὶν ἀπ' αὐτὸν εἶχε προχωρήσει μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ δαίδαλο... Μὰ ποῖος καὶ πότε;... Ἐπειτα σκέφτηκε: Αὐτὸς ὁ σουγιάς εἶνε πραγματικὰ μικροσκοπικὸς, σχεδὸν ἕνα κόσμημα, καὶ φαντάστηκε τὸ χέρι ποὺ τὸν εἶχε χάσει, ἕνα χέρι λεπτὸ, χωρὶς ἄλλο, ἕνα χέρι γυναικεῖο...

Ἐὰν ποτὲ — σκέφθηκε ἀκόμα — μιά γυναίκα δὲν τόλμησε νὰ προχωρήσῃ ἐκεῖ μέσα...

Διέσχισε πάλι τὴ χαράδρα καὶ καθὼς ἔφτανε στὸ χεῖλος τῆς, στάθηκε, ἀκούγοντας μιά μεγάλη πέτρα νὰ κατρακυ-

λάη κάτω. Σκέφθηκε ὅτι ὁ ἴδιος ἴσως τὴν εἶχε σπρώξει μὲ τὸ πόδι του, μὰ αὐτὴ ἡ ἐξηγησις δὲν τὸν ἱκανοποίησε... Μήπως τὸν εἶχε παρακολουθήσει κανεὶς;

Καί, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐβίασε τὸ θῆμα του...

Ἐφτασε ἐστὶ ὡς τὸ ξέφωτο ποὺ εἶχε διασχίσει πρὸ μιᾶς ὥρας. Γὸ φῶς ποὺ τὴ φώτιζε τώρα ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὸ καὶ τὸ δάσος φαινόταν σκοτεινὸ καὶ ἀδιαπέραστο σχεδόν.

Βιάστηκε ἀκόμα περισσότερο ἐπιβλέποντας τὸ ἔδαφος ποὺ ἀπλωνόταν ὀλόγυμνο ὡς τὰ δέντρα ποὺ ἔφραζαν τὸν ὁρίζοντα. Στὴ μέση τοῦ δρόμου γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε πὺς ἦταν μόνος σ' αὐτὴν τὴν ἐρημίαν. Μὰ, παρ' ὅλ' αὐτὰ, εἶχε τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι κάποιος τὸν παρακολουθοῦσε, κρυμμένος κι' ἀόρατος.

Κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε ν' ἀρχίσῃ νὰ τρέχῃ...

Μόνον, ὅταν θγῇ ἀπὸ τὸ δάσος, λιγότεψε τὸ δρόμο του... Ο ἥλιος εἶχε βασιλέψει πειὰ!

Τὴν ἴδια ὥρα, στὴν ἀγροικία, ὁ ἐνωμοτάρχης Ραφῶ τὲ λειῶνε τὴν ἀνάκρισί του. Εἶχε ἀκούσει τὴν κατάθεσι τοῦ Σαλθαίρ καὶ τὴν εἶχε γράψῃ.

Ο Ἀλθέρτος τὸν συνάντησε στὸ δρόμο, καθὼς ἔφευγε.

-- Εἶστε ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κ. Σαλθαίρ; τὸν ρώτησε ὁ ἐνωμοτάρχης, σταματώντας τὸ ἄλογό του.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐπεσκέφθηκα πρὸ ὀλίγου τὸ θεῖο σας. Μοῦ διηγήθηκε τὰ γεγονότα λεπτομερῶς. Μήπως ἔχετε σείς νὰ προσθέσετε τίποτε;

— Ὁχι, κύριε...

Ο ἐνωμοτάρχης συνέχισε τὸ δρόμο του καὶ ἡ νύχτα ἦρθε γρήγορα νὰ τυλίξῃ τὴν ἀγροικία καὶ τὰ λιγοστὰ σπιτάκια ποὺ ἀπλωνόντουσαν ὀλόγυρά της.

XI

Ο Σαλθαίρ ἦταν ἀνήσυχος. Αὐτὴ ἡ ἀνάκρισις, τὴν ὁποία εἶχε προκαλέσει, ποῦ θὰ κατέληγε;

Ο Ἀλθέρτος, μόλις μῆλ'κε μέσα, τὸν ρώτησε:

— Τί εἶπε ὁ ἐνωμοτάρχης;

Ο Σαλθαίρ ὠμωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε:

— Τίποτα... Τοῦ εἶπα ὅσα ἤξερα...

— Τοῦ δείξατε τὸ χειρόγραφο;

— Ὁχι... Μὰ τοῦ εἶδ' ἕνα κόκκαλα τῆς παλάμης ποὺ θρῇκες χθές...

Τοῦ εἶδ' ἕνα ἑπίσης τὴν τουφά τῶν ξανθῶν μαλλίων ποὺ θρῇκα γαντζωμένη στὸ θάμνο... Τὰ σημεῖα ὅλα... Μὰ αὐτὰ δὲν ἀποτελεῖ καμμιὰ ἀσφάλεια γιὰ μὰς.

Σώπασε κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἐπρόσθεσε:

— Ὁχι... ὁ στενοχώριες μοῦρχνονται μαζὺ. Ο Ζουλιέν φαίνεται πὺς...

δὲν θέλει νὰ ξεχάσῃ. Νομίζω πὺς πῆγε τὸ ἀπόγευμα στὸ Μοντουρσί νὰ ρίξῃ ἕνα γράμμα... Ἰσως θὰ μπορούσε ἐσὺ νὰ τοῦ μιλήσῃς... νὰ τὸν συμβουλέψῃς...

— Θὰ προσπαθῶ ἀπόψε, μετὰ τὸ φαγητό...

— Ἐπίσης ἕνας ἀπὸ τοὺς ξυλοκόπους ἔπαθε συμφορὰν τὸ ἀπόγευμα. Ο Μαρσενά πῆγε καὶ τηλεφώνησε γιὰ νάρθῃ γιαντρός, μὰ σίγουρα θὰ φτάσῃ αὔριο.

-- Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε μόνος του τώρα;

— Ὁχι, τὸν μετεφέρω ἐδῶ.

Ο Ἀλθέρτος σκεφτόταν. Ἐπειτα ρώτησε:

— Στὴ μικρὴ κάμαρη ποὺ θρῇσκεται πλάι στὴ δική μου;

— Ναι, εἶνε τὸ μόνο μέρος ὅπου μπορούσε νὰ τὸν θάλω. Κι' ἐσὺ τί ἀνακαλύψες;

— Πῆγα ὡς τὴν Κακὴ Σπηλιά ὅπως σὰς εἶχα πῇ.

— Τὴν ἐξερεύνησες;

— Ὁχι, ἦταν ἀδύνατον. Δὲν τὰ εἶχα προβλέψει ὅλα. Δὲν εἶχα φῶς... Μὰ μπορούμε νὰ ξαναπάρῃμε αὔριο μαζὺ. Ἐκα-

να μερικὰ θῆματα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς γαλαρίας καὶ θρῇκα αὐτὸ ἐδῶ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΗΜΕΡΕΣ ΧΑΡΑΣ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου ντρε Μωζέ.)

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ, παραδείγματος χάριν, μέχρι τα τριάντα χρόνια του δεν ήξερε τί θα πη ευτυχία και χαρά.

Περνούσα, μου εξωμολογήθηκε, τις μέρες μου αγωνιζόμενος να κερδίσω το ψωμί μου. Κι' αυτός ο αγώνας ήταν τόσο σκληρός και τόσο άγριος που δεν μ' άφηνε να σκεφθώ ότι έχω καρδιά κι' ότι σαν άνθρωπος θα μπορούσα κι' εγώ να δνιευρωθώ και να ελπίσω. Έτσι, έρχόντουσαν στιγμές που μια δαθεία απογοήτευσις πλήγωνε την ψυχή μου κι' ένοιωθα ότι συχνά έχανα το θάρρος μου. Άλλωστε η ζωή μου εκείνη την εποχή δεν είχε κανένα σκοπό. Ζούσα για να εργάζομαι κι' εργαζόμουν για να ζώ! Ξαφνικά μια αχτίνα ήλιου γλύστρησε ως το σκοτάδι της ψυχής μου. Μια γοητευτική όμορφη μ' είχε προσέξει και μου είχε στείλει ένα αγγελικό χαμόγελο. Κι' εγώ που είχα θασανισθή στη ζωή μου, φοβήθηκα τόσο αυτό το χαμόγελο, ώστε αναγκάστηκα να της όμολογήσω μ' ελίκρινεια «Μπορεί να είσαστε όμορφη και γοητευτική, μ' δεν τολμώ να σ' ασ κινάω. Μ'ας χωρίζει ένα τεράστιο θάλασσο. Έσείς έχετε γεννηθή στην χρυσή κούνια μιας πριγκίπισσας κι' εγώ περπάτησα ξυπόλυτος στο δρόμο. Άλλοιώς λοιπόν νοιώθει ο καθείς μας τη ζωή κ' είναι αδύνατο να θρούμε την εδύχια.

Μά εκείνη με κύτταξε μ' έμπιστοσύνη και μου δήλωσε:

— Καταλαβαίνω ότι είσαι δυνατός και θα νικήσης. Πρέπει να νικήσης τις μιζέριες της ζωής σου. Πρέπει να δείξεις ότι είσαι άνδρας!

Και πράγματι, αυτή η όμορφη γυναίκα μου έδωσε τη δύναμη να παλαίωμ και να πετύχω στη ζωή μου. Χάρης στον έρωτα αυτής της γυναίκας έγιναν «άστερες» τοις κινηματογράφου και διάσημος «γόνος» της θόνης. Μαζώ μ' αυτήν πέρασα τις πιο ευτυχισμένες μέρες μου. Έπειτα ο καθένας μας τράθηξε το δρόμο του. Έγώ πρὸς τὰ στούντιο κι' εκείνη πρὸς τὴν ἐφιαλτική πολιτεία τῶν οὐρανοευστῶν καὶ τῶν εὐθύνων νυκτερινῶν κέντρων, τὴ Νέα Ὑόρκη. Μά ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν καλωσύνη της καὶ τὴν τρυφερότητά της. Ἦταν γιὰ μένα ἕνας σωστός ἄγγελος.

Και πράγματι αὐτὴ ἡ γυναίκα ἡ Μάργκαρετ Γκρέυ, ἡ κόρη τοῦ «βασιλέως τῶν μιουτλέγκερς» ἦταν γιὰ τὸν Κλάρκ Γκέιμπλ ἡ καλὴ μοῖρα τῆς ζωῆς του.

Ο Ουίλλιαμ Πόγουελ πάλιν πέρασε τις πιο ευτυχισμένες μέρες της ζωής του τὸν καιρὸ που ἦταν ἐρωτευμένος με τὴν χαριτωμένη θεντέττα Τζόαν Ἀρθουρ. Αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο τους ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιο περιπαθῆ τοῦ Χόλλυγουντ καὶ γιὰ πολὺ καιρὸ ὅλοι μιλοῦσαν γι' αὐτὸ στὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου.

— Δὲν ἔχω κανένα παράπονο ἀπὸ τὴ ζωὴ μου ἂν καὶ δὲν εἶνε πάντα εὐτυχισμένη, μου ἐξωμολογήθηκε ὁ Ουίλλιαμ Πόγουελ. Ξέρω ὅτι ἂν ἡ εὐτυχία διαρκούσε περισσότερο ἀπὸ μιά στιγμὴ στὴ ζωὴ μας, δὲν θὰ εἶχε καμμιά ἀξία καὶ θὰ ἦταν ἕνα πρᾶγμα κοινὸ καὶ συνηθισμένο. Γιὰ μένα ἡ πρὶν εὐτυχισμένη ἐποχὴ ἄρχισε ἄσφαινα χωρὶς νὰ τὴν περιμένω, τὸν καιρὸ που «γύριζα» στὸ στούντιο τὸ φιλμ «Ἡ πρώτη γυναίκα μου ἀστνομικός», στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦσε ἡ γοητευτικὴ Τζόαν Ἀρθουρ. Αὐτὴ ἡ τετράετη θεντέττα με τὴ γλυκυτάτη φυσιογνωμία καὶ τὸ ἐκφραστικὸ χαμόγελο, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μου εἶχε κάνει μεγάλη ἐντύπωσι. Κάθε φορὰ που τὴν ἀντίκρυα, νόμιζα ὅτι τὴν ἤξερα πολλὰ χρόνια πρὶν, ἀκόμη καὶ προτοῦ γεννηθῇ! Γι' αὐτὸ συχνά μ' ἄρεσε ν' ἀστειεύωμαι μαζί της καὶ νὰ της λέω ὅτι οἱ χαρακτήρες μας ταιριάζουν κι' ὅτι πρέπει νὰ συνδέσουμε καὶ τὴν τύχη μας. Μά ἡ Τζόαν Ἀρθουρ γελοῦσε καὶ με κοροϊδεύε. Μιά μέρα ὅμως ἤρθε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ στὸ στούντιο ἕνας στενὸς φίλος της. Τῆς φέρθηκε δὲ τόσο τρυφερά που μ' ἔκανε νὰ ἐξαγριωθῶ ἀπὸ τὴ ζήλεια. Καὶ μὴ ξέροντας τί κάνω τὴν πλησίασα μόλις αὐτὸς ἔφυγε καὶ τῆς διήλωσα:

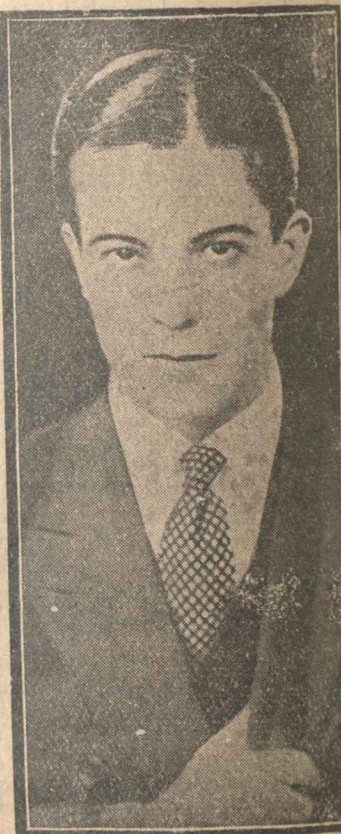
— Εἴσαστε πολὺ γελασμένη ἂν νομίζετε ὅτι μπορεῖτε νὰ παίξετε με μένα ὅπως μ' ἕνα παιχνιδάκι!...

Ἡ Τζόαν Ἀρθουρ τᾶχασε. Θυμωμένη μου ζήτησε ἐξηγήσεις κι' ὅταν ἔμαθε τὴν αἰτία τῆς ζήλειας μου με κύτταξε μ' ἕνα παράξενο ἔλγμμα καὶ δὲν εἶπε τίποτε. Τὸ θράδυ μόνον με πα-

ρακάλεσε νὰ της κάνω με τ' αὐτοκίνητό μου ἕναν ρωμαντικὸ περίπατο στὸ δρόμο τῆς Φλωρίδος, τὸν στολισμένο με ὁμορφες φοινικίες καὶ ὁ ὁποῖος ἀπλώνεται στὴν ἄκρη τῆς θάλασσας. Ἡ τοποθεσία ἐκείνη τὴ νύχτα ἦταν τόσο μαγευτικὴ κι' ἡ Τζόαν Ἀρθουρ τόσο πολὺ κοντά μου, ὥστε γιὰ πρώτη φορὰ ἔνοιωσα τί θὰ πη εὐτυχία. Ὅσο γιὰ τὴ διάρκειά της; Κράτησε ὅσο καὶ τὸ φιλμ. Έπειτα ἡ Τζόαν Ἀρθουρ γύρισε στὶς παλιές συνήθειές της καὶ στοὺς πλούσιους θαυμαστάς της κι' ἐγὼ ἀφωσιώθηκα στὰ σπὸρ.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ὥστοςό ὅταν τῆς ἔκανα τὴν ἐρώτησι πότε πέρασε τις πιο ευτυχισμένες μέρες της ζωῆς της στὸ Χόλλυγουντ μου δήλωσε δίχως καθόλου νὰ σκεφθῇ:

— Τὸν καιρὸ που συνάντησα γιὰ δεύτερη φορὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ μου ὁ ὁποῖος ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶχα γίνει διάσημη, ξεκίνησε ἀπ' τὴ Στοκχόλμη κι' ἤρθε νὰ με θρῇ στὸ Χόλλυγουντ. Ἦταν ἕνας πυγμάχος, γεμάτος ζωὴ καὶ ἐννοοῦσε νὰ

Ο Ραμόν Νοβάρρο

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Φοβούμεστε τὰ γεράματα. Μά ἔμαστε βέβαιοι πὼς θὰ τὰ φτάσουμε; Ἐλπίζουμε νὰ γεράσουμε καὶ μισοῦμε τὰ γεράματα. Διηλαδὴ ἀγαποῦμε τὴ ζωὴ καὶ τρέμουμε τὸ θάνατο.

Λαμπρυγιέρ
Μεγάλες ἐπιτυχίες.
Ἡ δημοκρατίες γκρεμίζονται ἀπὸ τὴν πολυτέλεια, ἡ μοναρχίες ἀπὸ τὴ φτώχεια.

Μοντεσκιέ
Ὁ δειλὸς φοβάται πρὶν ἀπὸ τὸν κίνδυνο, ὁ ἀνάνδρος ὅσο διαρκεῖ κι' ὁ γενναῖος μετὰ.

Ρίχτερ
Οἱ ἄντρες ὅσο εἶνε ἀρραβωνιασμένοι δνιεύονται καὶ ξυπνοῦν μετὰ τὸ γάμο.

Πῶ
Τρεῖς μορφοῦν νὰ κρατήσουν μυστικὸ, ἂν οἱ δύο εἶνε... πεθαμένοι.

Φραγκλίνος
Ὁ θάνατος που προλαμβάνει τὸ ξεμώραμα εἶνε προτιμότερος ἀπὸ κείνον που τὸ τερματίζει.

Λαμπρυγιέρ
Ἀνυπόφοροι εἶνε ὅσοι νομίζουν πὼς δὲν ἔχουν κανενὸς τὴν ἀνάγκη.

Βωθενάργκ
Ἡ ἐπιτυχία τῶν περισσοτέρων πραγμάτων ἔγκειται στὸ νὰ ζήρουμε πόσος καιρὸς χρειάζεται γιὰ νὰ πετύχουν.

Μοντεσκιέ
Ὅ,τι κακὸ κάνουν οἱ ἄνθρωποι ζῇ καὶ μετὰ τὸ θάνατό τους, τὸ καλὸ καμμιά φορὰ θάβεται μαζί τους.

Σαίεπηρ
Ὅποιος κάνει τὸ κακὸ με καλὸ σκοπὸ, πληρώνει τὸ διάβολο γιὰ νὰ τὸν μπάζη στὸν Παράδεισο.

Παροιμία
Εἶνε μεγάλη πληγὴ τὸ νὰ ἕνας ἄντρας πολὺ ὠραίος.

Πλάυτος
Ἡ κεφαλὴ εἶνε πάντοτε τὸ θυμὸ τῆς καρδίας.

Λαροσφουκῶ
Εἴμαστε ἀπαρηγόρητοι γιὰ τὸ ἔκανα κακὴ χρῆσι τῆς ζωῆς μας που ἐπέρασε, μὰ αὐτὸ δὲν μᾶς σωφρονίζει νὰ μεταχειριστοῦμε καλύτερα ὅση μᾶς μένει.

Λαμπρυγιέρ
Πιο πικρὸ ἄνθρωποι εἶνε ἐκεῖνοι που γλυκαίνουν ἀπὸ τὸ νὰ ἔχουν ἕνα καλὸ φίλο.

Βωθενάργκ
Ὁ γιαντὸς εἶνε ἕνας ἄνθρωπος που ρίχνει φάρμακα που δὲν γνωρίζει σ' ἕνα σῶμα που τὸ γνωρίζει ἀκόμα λιγότερο.

Μοντεσκιέ
Ἡ ἱκανότης εἶνε ὁ πλοῦτος τοῦ φτωχοῦ.

Βρέν
Ὅταν κάνης ὅ,τι μπορεῖς, κάνεις ὅ,τι πρέπει.

Παροιμία
Οἱ κακοὶ ὑπακούουν στὰ πάθη τους ὅπως οἱ δοῦλοι στὸν κύριό τους.

Διονένης
Υπάρχουν πατέρες που νομίζει κανεὶς πὼς δὴ ἡ ζωὴ τους εἶνε μιά διαρκὴς προσπάθεια γιὰ νὰ μὴ λυπηθοῦν καὶ θόλου τὰ παιδιά τους γιὰ τὸ θάνατό τους.

Λαμπρυγιέρ
Ἀπὸ τὸ χρόνὸ καὶ τοὺς ἄνθρώπους ὅλα νὰ τὰ περιμένῃ κανεὶς.

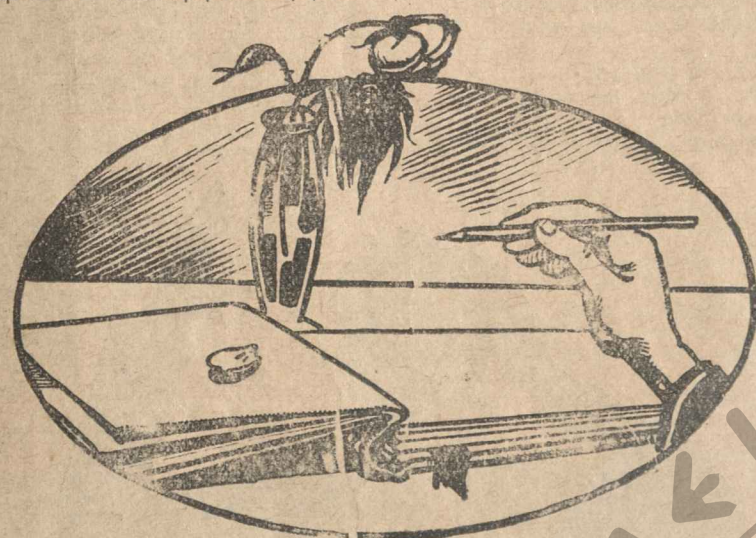
Βωθενάργκ
Μέγας ἀνὴρ εἶνε ἐκεῖνος που βλέπει γρήγορα, μακρὰ καὶ σωστά.

Μοντεσκιέ
Τὸ κρασί κάνει τὸ φτωχὸ πλούσιον στὴ φαντασία του καὶ τὸν πλούσιον φτωχὸ στὴν πραγματικότητα.

Νταίη
Ὅ,τι ἀρχίζει με θυμὸ τελειώνει με ντροπὴ.

Παροιμία
Ὁ φτωχὸς δὲν μπορεῖ νὰ τρῶν κάθε μέρα κρέας κι' ὁ πλούσιος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωνέψη.

Ἀνρὺ Ζιλ

παίρνη πάντα τὸ δίκιο του με τὶς γροθιές του. Ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας στιγμὴ που με ἀντίκρυσε μάλλωσε μαζί μου. Κι' αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ θυμὸς του μ' ἔκανε νὰ θυμηθῶ με συγκίνησι ὅλη τὴν παλιὰ ζωὴ μου τότε που ἤμουν μιά μικρὴ καὶ φιλάσθητη μανικιουρίστρα σ' ἕνα κομμωτήριον δευτέρας τάξεως. Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ εἶχα μόνον ἕνα φόρεμα καὶ πολλὰ δνείρα, πάρα πολλὰ δνείρα. Καὶ ἤμουν μὰ τὴν ἀλήθεια εὐτυχισμένη γιὰτὶ εἶχα ἕνα σωρὸ ἐλπίδες. Τώρα ἔχω πάρα πολλές τουαλέτες, θίλλες κι' αὐτοκίνητα καὶ κανένα δνείρο! Εἶμαι φυσικά πολὺ δυστυχισμένη. Καταλαβαίνετε, λοιπόν πόση χαρὰ αἰσθάνθηκα ὅταν ἀντίκρυσα αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο που μου θυμίζε ὅλη τὴν παλιὰ ζωὴ μου. Ἐξῆρα μαζί του λίγο καιρὸ. Σ' ὅλο δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα ντυνόμουν ἀπλᾶ, τὸ φερνόμενον σὰν ἀρραβωνιαστικιά του κι' εἶχα δημιουργήσει τὴν ψευδαίσθησι ὅτι ἤμουν ἀκόμη τὸ ἀσθενικό ἐκεῖνο κορίτσι τῆς Στοκχόλμης με τὰ πάρα πολλὰ δνείρα. Αὐτὲς ἡ μέρες ἦσαν ἡ πιο εὐτυχισμένες τῆς ζωῆς μου. Ἐπειτα τ' ὄνειρο διαλύθηκε, ὁ «ἀρραβωνιαστικὸς» μου ἔφυγε ἀφ' οὗ μὴ ἀπέσπασε ἕνα γενναῖον χρηματικὸ ποσὸν κι' ὅλα εἶχαν ἕνα κοινὸ καὶ ἄδοξο τέλος.

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἐπίσης πέρασε τις πιο ευτυχισμένες μέρες της ὅταν κατάφερε νὰ τὸ σκάση κρυφὰ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ καὶ νὰ ζῇ στὴν ἀγρὲπαυλι μιάς φίλης της στὴν Καλλιφόρνια. Ὅλη τὴν ἡμέρα γύριζε στοὺς ἀπέραντους κήπους, ἔκανε ἵππασία, περιπολοῦσαν τὰ ζῶα κι' εἶχε ἀναλάβει τὴν συντήρησι τοῦ ὀρνιθώνα. Κατάφερε ἀκόμη νὰ ἔχῃ ἕνα ὁμορφὸ εἰδύλλιο μ' ἕναν ὑπὲρ τοῦ σπιτιοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν νόμιζε ὡς ἀνεψιά τῆς κυρίας που τὴν φιλοξενούσε. Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν πικράνῃ, παρακάλεσε τὴ φίλη της νὰ τσακωθῇ μαζί της καὶ νὰ τὴ διώξῃ ὡς «ἀδιάντροπη» γιὰ νὰ πιστέψῃ πράγματι ὁ φίλος της ὅτι τοῦ εἶχε πῇ. Κι' ἔτσι ἡ Τζόαν Κράουφορντ ὅταν τελείωσε ἡ ἀδεία της γύρισε πάλι στὸ Χόλλυγουντ. Μὰ συχνά θυμᾶται αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ ζωὴ της στὴν ἐξοχή.

Ὁ Ραμόν Νοβάρρο πάλι μου ἀπάντησε ὡς ἐξῆς στὴ σχετικὴ ἐρώτησι μου:

— Γιὰ μένα εὐτυχισμένες μέρες εἶνε ἐκεῖνες που καταρθῶνα νὰ ζῇσω ἥσυχος μαζί με τὶς ἀδελφές μου. Σὰς βεβαίω δὲ ὅτι δὲν ὑπάρχει πὸ εὐχάριστο πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ που μαζεύομαστε ὅλοι στὸ τραπέζι καὶ συζητᾶμε γιὰ τις ἀσχολίες μας. Μά ἡ πιο εὐτυχισμένη μέρα μου ἦταν τότε που ἀγόρασα τὴν ὁμορφὴ θίλλα μας κι' ἐγκατέστησα μέσα σ' αὐτὴ ὅλη τὴν οἰκογένειά μου. Ἀπὸ τότε ἤξερα ὅτι ἄρχιζε μιά καινούργια ζωὴ καὶ γι' αὐτὸ ἤμουν πολὺ εὐτυχισμένος. Κανεὶς ἀπ' τοὺς οἰκείους μου δὲν φοβόμουν ὅτι θὰ δυστυχῇ, γιὰτὶ τὰ λεφτὰ που κέρδιζα τοὺς εἶχαν ἐξασφαλίσει πειὰ μιά ἄνετη ζωὴ.

Αὐτὲς εἶνε ἡ εὐτυχισμένες μέρες τοῦ Νοβάρρο. Μά καὶ οἱ ἄλλοι «άστερες», τοὺς ὁποῖους ρώτησα, μου εἶπαν τὰ ἴδια σχεδὸν πρᾶγματα. Ὅλοι ὀφείλουν αὐτὴ τὴν παροδικὴ εὐτυχία τους σ' ἕναν ἔρωτα ἢ στὴν πραγματοποίησι ἑνὸς πόθου τους. Έπειτα ἀρχίζουν πάλι τὴν κανονικὴ ζωὴ τους που εἶνε γεμάτη στενωχῶριες καὶ θάσσανα καὶ που μεταβάλλει τὸν παράδεισον τῆς ζωῆς τους σ' ἀληθινὴ κόλασι.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

Μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Ἀθήναι.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η... ΜΕΓΑΛΗ ΔΟΥΚΙΣΣΑ

ΤΟΥ R. L. ROSCH

Ο Φρέντ συνάντησε για πρώτη φορά τη «Μεγάλη Δούκισσα» σ' ένα παγκάκι του ζωολογικού κήπου. Η μικρολεπτομέρεια αυτή θάπρεπε να του γεννήσει κάποιες υπόνοιες, αν λάβαινε το κόπο να σκεφθώ λίγο. Μά, όπως είχε γνωστόν, η σκέψις κουράζει τον άνθρωπο: κι' ο Φρέντ ζητούσε ν' αποφύγη κάθε κόπο. Η νεαρή γυναίκα, λοιπόν, αφού άλλαξε λίγα λόγια μαζί του, του αποκάλυψε ότι είχε μια μεγάλη δούκισσα από τη Ρωσία κι' ότι έχει εξαιρετική αδυναμία με τα διαμάντια. Ο Φρέντ δε βρήκε σ' αυτό τίποτε το παράξενο, γιατί κι' αυτός ο ίδιος αγαπούσε τα πολυτίμα πετράδια. Και της είπε με περηφάνεια πως είχε στο σπίτι του μια τέτοια συλλογή αρκετής αξίας.

— Στο σπίτι σας; φώναξε η Βέρα με κατάντηξη. Δεν σας φαίνεται ότι αυτό είναι πολύ επικίνδυνο;...

— Κάθε άλλο! Σε κανένα δεν θα κατέβαινε ξαφνικά η ιδέα ν' αναζητήσει διαμάντια μέσα σ' ένα γραφείο.

Η Βέρα χαμογέλασε ερωτικά.

— Μπορώ να δω αυτή τη θαυμάσια συλλογή σας; ρώτησε.

— Μά δεν είναι δυνατόν! αποκρίθηκε ο Φρέντ. Δεν λαμβάνετε υπ' όψει σας ότι πηγαίνοντας στο σπίτι ενός νέου μπορείτε να παρεξηγηθήτε;

Η Βέρα όμως ήταν μια γυναίκα πολύ πεισματάρια.

— Μπορείτε κάλλιστα να προσκαλέσετε και μερικούς άλλους για ένα τσάι... του είπε.

Ο Φρέντ δε μπόρεσε να κρύψη τη χαρά του.

— Ψηλοτάτη!... Καταδέχεσθε, λοιπόν, να πιείτε ένα ποτηράκι τσάι στο φτωχικό μου; ρώτησε.

— Ω, πολύ ευχάριστος φίλε μου! απάντησε μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο η μεγάλη δούκισσα. Μου επιτρέπετε να σας ονομάζω φίλο μου;

Ο Φρέντ φίλησε με βαθύ σεβασμό τώμορφο χέρι της.

Η Βέρα σηκώθηκε.

— Μπορώ να σας συνοδέψω, Ψηλοτάτη; ρώτησε ο Φρέντ.

Η ώμορφη κυρία κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

— Αφού το θέλετε, του είπε, συνοδεύστε με ως το «Καφέ Γιόστου». Εκεί με περιμένει μια κυρία της τιμής.

Ούτε σκιά κυρίας της τιμής δεν υπήρχε στο «Καφέ Γιόστου». Η μεγάλη δούκισσα φαινόταν δήθεν στενοχωρημένη γι' αυτό, μά ο Φρέντ θέλησε να διευκολύνει τη θέσι της.

— Μπορούμε να καθήσουμε σ' αυτό το τραπέζι, της πρότεινε.

Φανταζόταν πως η πρότασις αυτή θα γινόταν δεκτή εκ μέρους της κυρίας με κάποιο δισταγμό. Εκείνη όμως κάθισε χωρίς δυσκολία, χωρίς αντίρρηση. Ο Φρέντ ήταν κατασυντημένος από μια τέτατη τιμή.

— Λοιπόν... την Πέμπτη! είπε η μεγάλη δούκισσα. Γράψτε τώρα αμέσως ένα προσκλητήριο στους φίλους σας που θα ταχυδρομήσω εγώ ή ίδια, γιατί δεν εμπιστεύομαι τόσο πολύ τους ξυπνούς ανθρώπους, όπως σείς... Και ποιόν σκέφτεσθε να προσκαλέσετε;

Ο Φρέντ σκέφτηκε λίγο.

— Ίσως τον φίλο μου Μπάλκε και την άρραβωνια-

στικιά του.

— Τι δουλειά κάνει ο κύριος αυτός;

— Είναι αστυνομικός υπάλληλος, ένας νέος πολύ συμπαθητικός.

Εκείνη τη στιγμή ακριβώς η Βέρα έβανε πούδρα υπό πρόσωπό της και στά λόγια του Φρέντ χαμογέλασε παράξενα.

Μια ώρα πιο ύστερα, ενώ γυρνούσε στο σπίτι του, ο νεαρός έρωτευμένος λίγο έλειψε να καταπλακωθεί από κάποιο αυτοκίνητο... Ο νοός του ήταν στη μεγάλη δούκισσα.

Πέμπτη.

Μέσα στη μικρή του καμαρούλα ο Φρέντ προσπαθούσε να ετοιμάσει το τραπέζι, για τέσσερα άτομα. Όλο το δι-

αμέρισμα ήταν γεμάτο λουλούδια. Ο νέος εξακολουθούσε να νάνε ακόμα ταραγμένος. Καμιά μεγάλη δούκισσα ως τότε δεν είχε περάσει το κατώφλι της χαριτωμένης του κατοικίας.

Κατά τις τέσσερις και μισή περίπου, η ιδιοκτήτρια του σπιτιού έπρεπε να πάει να επισκεφθώ στο νοσοκομείο την άρρωστη κόρη της.

— Περνώντας απ' το ζαχαροπλαστείο, είδοποιείστε, σας παρακαλώ, τον ζαχαροπλάστη να μου στείλει εγκαίρως το παγωτό, της είπε ο νέος.

— Κατά τις πέντε χτύπησε το κουδούνι. Προστά στην πόρτα στεκόταν η μεγάλη δούκισσα Βέρα... μόνη!

— Νόμισα πως φέρναν τό... παγωτό... μουρμούρισε ο νέος ταραγμένος.

— Το παγωτό φτάνει πάντα αργά! είπεν εκείνη γελώντας. Μήπως έφτασαν κιόλας οι φιλοξενούμενοί σας; Η κυρία μου της τιμής είναι δυστυχώς άρρωστη!

— Επιτρέψτε μου να σας σερβίρω εγώ ο ίδιος το τσάι, της είπε ο Φρέντ παίρνοντας θάρρος. Η σπιτονοικοκυρά μου ήταν ανάγκη να πάει να ιδεί την άρρωστη κόρη της.

— Περίημα! φώναξε η μεγάλη δούκισσα.

Και μόλις ο Φρέντ βγήκε έξω, πήδησε κοντά στο τηλεφώνιο κι' έκοψε τα σύρματα μ' ένα σουγιάδακι πολύ ακονισμένο ποδο βγάλε από την τσέπη της. Όταν γύρισε ο Φρέντ τούριξε μια φλογερή ματιά και μ' ένα δελεαστικό χαμόγελο ρώτησε:

— Μπορώ να σας παρακαλέσω να μου προσφέρετε ένα ποτηράκι λικέρ;

Ο Φρέντ γέμισε σύντομα δυο ποτηράκια. Ενώ ξανάφερνε το μπουκάλι στο ντουλάπι, η Βέρα τίναξε από ένα χαρτί λίγη σκόνη στο ένα από τα δυο ποτηράκια.

Μά δεν πρόκιναν να πιούν το λικέρ. Το κουδούνι χτύπησε χαρούμενα κι' ο Φρέντ πήγε ν' ανοίξει την πόρτα.

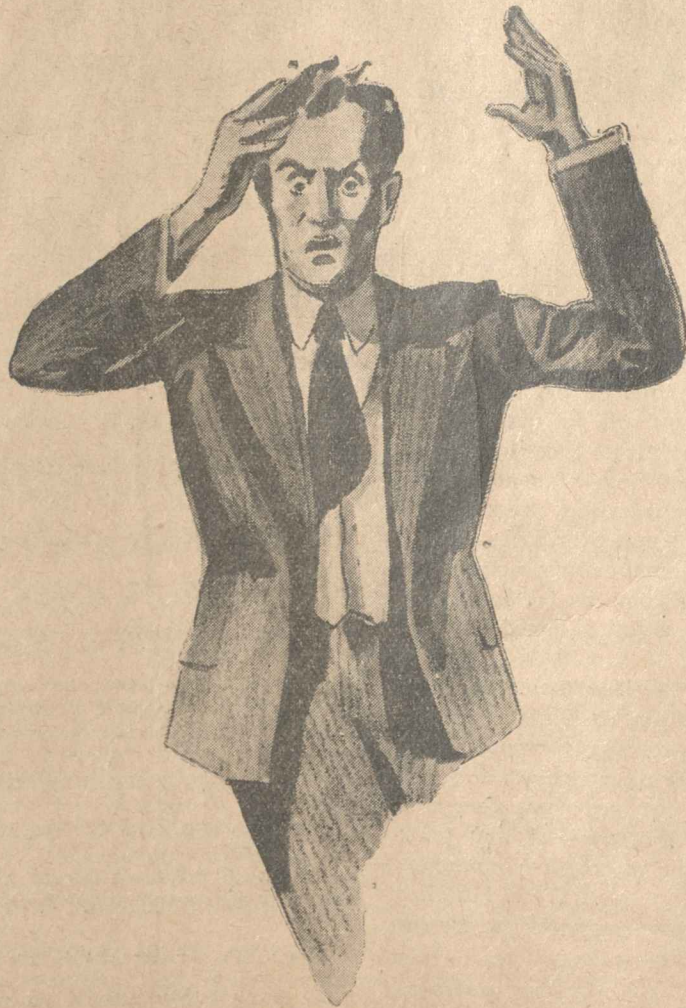
Ανάμεσα από τη μασκλήστη πόρτα η Βέρα άκουσε μια ανδρική φωνή κι' άρχισε να άφουκράζεται.

— Ήλθε, επί τέλους! φώναξε ο Φρέντ. Μά που έβλεπε άρραβωνιαστικά σου;

— Δεν σε καταλαβαίνω... είπεν η φωνή.

— Δεν πήρατε λοιπόν το προσκλητήριό μου;

— Τό προσκλητήριό σου;

— Θεέ μου, τα διαμάντια μου!...

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

ΠΕΖΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΩΡΙΣΜΕΝΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

(Του Henri Schole)

Δυο σιωπές έρημες και χώριες είμαστε τώρα.

Δυο σιωπές γεμάτες θλίψη και αγάπη.

Δυο ματιές είμαστε, που ενώμενες κάποτε ευφραίνονταν από την ήδονή του έρωτος, και τώρα χαμένες βρίσκονται στον κόσμο...

Και τώρα σαν δυο άστρα μοιάζουμε που κρυφολάμπουν πίσω από σκοταδερά κλαδιά...

Δυο χέρια είμαστε χωρισμένα, που άλλοτε μόνο με τ' αγγιγμά τους θα έφερναν χαρά, θα έφερναν ευτυχία...

Δυο ψυχές είμαστε που δέρονται τώρα στα κύματα... τελαγούς...

Δυο άγκαλιές είμαστε δίχως τα σώματά των...

Δυο έρημα πουλιά...

Νά! τι είμαστε τώρα...

Μιά ώρα που άργει τόσο νάρθη και που περνάει τόσο γρήγορα...

Ένα λουλούδι που ανθίζει και μαραίνεται...

Μιά σιωπή βαρεία και παρατεταμένη.

Ένας χωρισμός...

Ένας θάνατος...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Του Herder)

Στην μεγαλόπρεπη πομπή της ζωής πέρασε γδές ένα πλάσμα που είχε τις φτερούγες του έρωτα...

Πού είχε χέρια σαν δυο κρίνα...

Τα χέρια εκείνα απλώθηκαν τότε σέ μένα. Τα χέρια εκείνα —σαν δυο κρίνα— κρατούσαν τη ζωή μου...

Στη μεγαλόπρεπη πομπή της ζωής το πλάσμα εκείνο, που έμοιαζε σαν έρωτα, κρατάει τώρα στα κρίνενα χέρια του κάποια σημαία!

Κ' είναι από βαρύτιμο μεταξωτό φτιαγμένη ή σημαία εκείνη...

Ερωτικοί σκοποί ύψώνονται στα χεί...

Ήχοι από παράξενες φωνές, από φωνές γάτης, πόθων και ελπίδων...

Η άνοιξις έσπει τις πτυχές της σημαίας σαν ανέμιναν...

Η δύναμις του έρωτα σου περνούσε στην καρδιά μου βιαστικά...

Τι λυπημένες ώρες!

Τι ίχνη ανετίηλα αναμνήσεων...

Μά πίσω σου! πίσω από τον έρωτα κι' απ' τη σημαία σου! ο αγάπη... ποιά ήταν εκείνη ή σκιά που έφτανε μ' έσέ γοργή; Πίσω από πένα έφτασε, σέ μάσο κρέπι τυλιγμένος ένας άντρας.

Σκυφτός και μελαγχολικός ήταν εκείνος ο άντρας, ο αγάπη!

Κ' είχε στεγνό το πρόσωπο και γυάλιζαν τα δόντια του, μέσ' απ' τα κόκκινα χείλη που έσπινγε από πίκρα.

Κι' έρχοταν σάβανος, ο άνθρωπος εκείνος...

Κι' έσπινγε τα χείλη του από πίκρα...

Ούτε θυμάμαι πια τα λόγια του που είπε...

Εμείνα μόνος κι' έτρεμα.

Κάποια φωνή από ή μνήμη μου ακόμα συγκρατεί...

Κάποια βραχνή φωνή:

— Κιτάζε, δεν υπάρχει πια πίσω... Ο έρωτας κρατάει τη σημαία κι' εγώ κρατώ τον έρωτα...

«Είμαι ο θάνατος και κυβερνώ απόψε τις πτυχές σας...»

«Οχι!... Ήρθα απλώς να σου φέρω το τελευταίο ρομάν του του Ουάλλας.

Η μεγάλη δούκισσα γέλασε πονηρά μέσα της.

— Έχεις φιλοξενούμενον στο σπίτι; ρώτησε η φωνή.

— Μια Ρωσίδα μεγάλη δούκισσα, ψιθύρισε ο Φρέντ.

Ενδιαφέρεται για τη συλλογή μου των πολυτίμων λίθων.

— Χούμ!... Έκανε ο αστυνομικός Μπάλκε με δυσπιστία, γιατί αυτός ήταν ο επισκέπτης.

Ο Φρέντ πειράχτηκε. Μά ωστόσο ώδήγησε το φίλο του στην αίθουσα που βρισκόταν η μεγάλη δούκισσα.

Εκείνη δάγκωσε τα χείλη της με τα λευκά δοντάκια της. «Ασχημα! Πολύ άσχημα την έχω!» είπε μέσα της.

Ο αστυνομικός βλέποντας την κυρία σταμάτησε για μια στιγμή έκπληκτος. «Υστερα ξέσπασε σ' ένα χαιρέκακο γέ-

λιο και την έπλησίασε.

— Βέρα Μύλλερ!... της είπε ειρωνικά. Πολυαγαπημένο μου παιδί, πώς να το έλεγε πως θα μπορούσαμε να συναντηθούμε τόσο σύντομα;... Πάνε δυο χρόνια τώρα, από τότε που κατασκευάζατε τα κίβδηλα τραπεζογραμμάτια.

Και τώρα; Τ' άρπάξατε τα διαμάντια του φίλου μου ή έ-

σπασα αρκετά γρήγορα για να σας εμποδίσω;

Πίσω του στέκοταν ο Φρέντ, με τα μάτια δρθάνοιχτα, μη μπορώντας ν' αρθρώση λέξη.

Ο αστυνομικός πλησίασε τώρα, μ' ένα έντελως αδιάφορο ύφος, στο τραπέζι, άρπαξε το ποτηράκι με το λικέρ και το άδειασε με μια ρουφηξιά.

Η Βέρα τον κύταζε με αγγαλλίασι. Είχε πηή το λικέρ με το ναρκωτικό. «Έξαφνα η τυχοδιωκτική ρίχτηκε χάμου σπάζοντας:

— Είμαι χαμένη!... Δεν θα βασταξώ σε τέ-

τοια ντροπή... Θεέ μου, αισθάνομαι τόσο πό-

νο! Πεινάω!... Ένα γιατρό!...

Ο Φρέντ, πολύ ταραγμένος ακόμα, έτρε-

ξε σαν τρελλός έξω για να θρή γιατρό.

Ο αστυνομικός Μπάλκε πλησίασε στο τη-

λέφωνο και χαμογελώντας είπεν στη Βέρα:

— Μπορούμε και να τηλεφωνήσουμε στο γιατρό!...

Μά ξανάβαλε σέ λίγο στη θέσι του το σ-

κουτικό.

— Έχετε κιόλας κόψει τα σύρματα... εί-

πε. Όμολογώ πως είσθε υπερβολικά επιειτή-

δεια. Μά μείνετε ήσυχη! Είναι πολύ τυχερός ο Φρέντ που έφτασα στην ώρα μου.

— Πέτυχα το σκοπό μου, ψιθύρισε έξαφνα η Βέρα, βλέποντας ότι ο αστυνομικός τρίκλι-

ζε. Και τώρα στο έργο!...

— Θεέ μου! βόγγησε ο Μπάλκε κέφτοντας σέ μια πολυθρόνα...

Είχε κοιμηθώ κιόλας.

Η «μεγάλη δούκισσα» δεν κοτίασε και πο-

λύ για ν' ανοίξη το γραφείο του Φρέντ. Σαν τέλεια έμπειρη που ήταν, διάλεξε τα πολυτιμότερα πετράδια κ' ύστερα το έσκασε απ' το σπι-

τι με προφύλαξη.

Μετά δέκα λεπτά έφτασε κι' ο Φρέντ με το γιατρό. Μόλις είδε πως η Βέρα ήταν φυεγά-

τη, ο αστυνομικός κοιμισμένος και τα διαμαν-

τικά του είχαν κάνει φτερά, σωριάστηκε κά-

τω σαν κεραυνόπληκτος.

— Θεέ μου, τα διαμάντια μου!

Ο γιατρός είχε σαστίσει.

— Ασφαλώς σ' αυτό το σπίτι είναι όλοι ή

ρωσιστοί ή τρελλοί... μουρμούρισε.

R. L. ROSCH

100.000 ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ

Πρό δυο μηνών στην Αμερική, ο εκατομμυριούχος βιβλιοφίλος Ροθμπερτ Ρίς, αγόρασε ένα σπάνιο βιβλίο αντί του μυθώδους πο-

σού των 100.000 δολλαρίων, δηλαδή 10 περί-

που εκατομμυρίων δραχμών.

Το βιβλίο αυτό είναι το πρώτο αντίτυπο

της Αγίας Γραφής που τύπωσε ο Γοι τεμβέ-

γιος και προέρχεται από τη βιβλιοθήκη της

μονής του Μέλκ της Αυστρίας, όπου βρισκό-

ταν ως σήμερα.

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝ

Ο ΣΑΤΩΜΠΡΙΑΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πώς ο συγγραφέας των «Μαρτύρων» επισκέφθηκε τη χώρα μας. Μπροστά στα έρειπια της Σπάρτης. Θαυμασμός και δάκρυα. Η άφιξή στην Αθήνα. Το υπόμνημα του Σατωμπριάν για την Ελλάδα κτλ.

ΕΝΑΣ από τους πρώτους κι ένθουσιωδείς συγγραφείς των «Μαρτύρων», της «Ατάλας» και άλλων άριστουργημάτων Σατωμπριάν. Από το 1811 κιόλας, δέκα χρόνια δηλαδή προ της ελληνικής επανάστασης, ο Σατωμπριάν διεκήρυξε ότι αποτελούσε αίσχος για την Ευρώπη η υποδούλωση της πατρίδας του Ομήρου και του Αισχύλου στους Τούρκους.

Μά η αγάπη του Σατωμπριάν προς την Ελλάδα χρονολογείται από τη νεανική του ηλικία και προ πάντων από το 1806 που έπεσε κέφθη τη χώρα μας. Γι' αυτό ακριβώς το ταξίδι του Σατωμπριάν στην Ελλάδα θα μιλήσουμε στο άρθρο μας αυτό.

Στις 13 Ιουλίου 1806, ο διάσημος συγγραφέας έφυγε από το Παρίσι, έφτασε έπειτα από δέκα μέρες στη Βενετία και την 1 Αυγούστου επιβιβάστηκε στην Τεργέστη σ' ένα καράδι που θα έφευγε για τη Σμύρνη. Ο πλοίαρχος του καραβιού αυτόν ανέλαβε την υποχρέωση, καθώς θα παρέπλεε την Πελοπόννησο, να τον αποβιβάσει στις ακτές της κι' ο Σατωμπριάν θα διέσχισε διά ξηράς το Μωριά και την Αττική για να επιβιβάσει στη πάλι στο Σούνιο, όπου θα τον περίμενε το καράδι.

Στις 10 Αυγούστου, πριν ακόμα ανατείλει ο ήλιος, ο Σατωμπριάν βρισκόταν στη γέφυρα, περιμένοντας με λαχτάρα ν' αντικρύσει τις ακτές της Πελοποννήσου.

«Καθώς το άστρο της ημέρας —γράφει στο «Ταξιδιωτικό Ημερολόγιό του— έβγαίνε από τη θάλασσα, αντίκρισα μακριά μερικά ψηλά βουνά: ήταν τα βουνά της Ήλειας. Κι' άμέσως η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά...»

Μόλις ο Σατωμπριάν αποβιβάστηκε στη Μεθώνη, του έκαναν εντύπωση η σιωπή, η εγκατάλειψη κι' η λησμονιά που βασιλευσε σ' αυτή την έρημη ακτή της πατρίδας των γραμμάτων και των τεχνών. Ούτε ένα καράδι δεν βρισκόταν στο λιμάνι, ούτε ένα πλάσμα ζωντανό στην όχθη. Μονάχα μερικά τούρκοσιτα υπήρχαν κοντά στα έτοιμωρροπα τείχη. Κι' εκεί, μπροστά στα σπίτια τους, είδε για πρώτη φορά, Τούρκους.

«Αυτοί οι Τάταροι της Μεθώνης —γράφει— καθόντουσαν μπροστά στις πόρτες τους με τα πόδια τους σταυρωμένα, κάτω απ' τη σκιά μερικών παληόπανων που ήταν τεντωμένα από το ένα σπίτι στο άλλο. Κάπνιζαν τις πίπες τους, έπιναν καφέ και, μολοντί νόμιζα ως τότε ότι οι Τούρκοι ήταν τύποι σιωπηλών και σκυθρωπών ανθρώπων, γελοῦσαν δυνατά, κουνώντας δλοι μαζί κι' έκαναν μεγάλη φασαρία».

Κι' από εκείνη τη στιγμή του έγινε εφιάλτης και δεν τον εγκατέλειψε πειά η ιδέα, ότι μια χώρα ένοξη ήταν υπόδουλη και στέναζε μ' απόγνωσι κάτω από τον ζυγό του κατακτητού.

Στις 11 Αυγούστου, ο Σατωμπριάν, που είχε ξαναβρή την πατρίδα των όνειρων του στην Ελλάδα —της οποίας, καθώς λέει, δεν μπορούσε να προφέρει το όνομα χωρίς σεβασμό και συγκίνηση— ξεκίνησε καθάλλα για να διασχί-

Ο Σατωμπριάν

ση την Πελοπόννησο, συνοδευόμενος από έναν Γεντίσαρο κι' έναν Έλληνα οδηγό. Μαζύ μ' ένα χαλί που το είχε για να κάθεται, μαζί με τη πίπα του, ένα μπρίκι του καφέ, μερικά σάλια για να τυλίγει το κεφάλι του τη νύχτα, κουβαλούσε μαζί του τα έργα του Ρακίνα, του Τάσσου, του Βιργιλίου και του Ομήρου —τα τελευταία δεμένα με πολλά λευκά φύλλα χαρτιού για να κρατάει τις σημειώσεις του.

Από τη Μεθώνη πήγε στην Κορώνη κι' από την Κορώνη στο Νησί. Έπειτα, ακολουθώντας τον Παμίσιο, που ήταν γεμάτος άγριοπούλια, άφησε άριστερά του τα έρειπια της Μεσσήνης. Απ' εκεί, στρέφοντας τα νώτα του προς την Ίθωμη, πήγε στο Λεοντάρι και στην Τρίπολη.

Στις 16 Αυγούστου, με το χάραμα, διασχίζοντας την Λακεδαίμονα κατέθηκε προς τον Εύρωτα. Επισκέφτηκε το Μισοτρά και νόμιζε πως ανάκάλυψε την τοποθεσία της άρ-χαιάς Σπάρτης σ' ένα μέρος όπου ώρθωνόταν μια άσπρη καλύβα, περιτοιχιωμένη από λιγά δέντρα και μερικά έρειπια.

«Δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια μου —γράφει— καθώς αντίκρισα την τρισάθλια αυτή καλύβα στο μέρος όπου ώρθωνόταν άλλοτε μια από τις ένοξότερες πόλεις της οικουμένης, αυτή την καλύβα που χρησίμευε για κατοικία σε κάποιον γιδοβοσκό, του οποίου όλη την περιουσία αποτελούσε το χοιτάρι που φύτευε στους τάφους του 'Αγιδος και του Λεωνίδα!...»

«Έρειπια λόγυρα κι' ούτε ένας άνθρωπος άναμεσα σ' αυτά τα έρειπια!

«Απόμεινα ακίνητος κι' άφωνος από κατάπληξη κυττάζοντας αυτή τη σκηνή μπροστά μου. Ο θαυμασμός και ο πόνος σταματούσαν τα βήματά μου και τη σκέψι μου. Η σιωπή άπλωνόταν βαθειά λόγυρά μου. Θέλησα τουλάχιστον να κάνω την ήχη να μιλήσει σ' αυτά τα μέρη όπου η ανθρώπινη φωνή δεν άκούγεται πειά και φώναξα μ' όλη μου τη δύναμη: «Λεωνίδα! Λεωνίδα! Μά κανένα έρειπιο δεν επανέλαβε το μεγάλο αυτό όνομα!... Κ' η ίδια ή Σπάρτη φαίνεται πως το είχε λησμονήσει!...»

Από τη Σπάρτη, αφού για τελευταία φορά χαιρέτησε με σι-χούς τις αιθέριες κορυφές του Τα-χους τις αιθέριες κορυφές του Τα-χους τις αιθέριες κορυφές του Τα-χους...

Υγέτου κι' ήπια άρθονο νερό από τον Εύρωτα, ο Σατωμπριάν, ο Σατωθριάνδος διευθύνθηκε προς το 'Αργος και Μυκήνας και κατόπιν έπεσε κέφθη διαδοχικά την Κορίνθο, τα Μέγαρα και την Έλευσίνα. Σ' όλο δε αυτό το διάστημα δεν έπαυσε να επαναλαμβάνει: —Τι έρημιά! Τι σιωπή!... 'Ατυχη χώρα! Δυστυχισμένοι Έλληνες...»

Τέλος, η μεγάλη μέρα της εισόδου του στας 'Αθήνας έφτασε. Στις 23 Αυγούστου 1806, στις τρεις το πρωί, ο ένθουσιώδης προσκυνητής εγκατέλειψε την 'Ελευσίνα κι' άρχισε να προχωρή σιωπηλός στην 'Ιερά Όδη.

«Κι' ο πιο πιστός μύστης των Έλευσινίων —γράφει— δεν δοκίμασε ποτέ έναν ένθουσιασμό σαν αυτόν που ένιωσα εγώ τη στιγμή εκείνη».

Ο ήλιος ανέτελλε, όταν τον είδε ξαφνικά να φωτίζει το μάρμαρα του Παρθενώνος και τις έληές του κάμπου της

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΤΡΩΜΑ ΜΕ ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟ

ΕΙΧΑΜΕ διαβάσει στην έφημερίδα μια είδηση για κάποιον γέρο ζητιάνο, που πέθανε και μέσα στο στρώμα του οποίου είχαν βρεθεί ένα σωρό χαρτονομίσματα.

—Αυτή η είδηση, μας είπε ο Τοννελέ, μου θυμίζει την ιστορία του μπάμπια Βιολής. 'Αν θέλετε να σας την διηγηθώ...

Ο μπάμπια Βιολής, λοιπόν, είχε έπινομαστή έτσι από άνθρωπος χωρίς φαντασία, γιατί άπλούστατα ζητιάνευε, παίζοντας βιολί κάτω από μια πόρτα της συνοικίας μου. Ήταν όγδόντα κι' άπάνω χρονών κι' είχε χάσει το ένα του πόδι σε κάποιο καρροδρομικό άτύχημα την έποχή του Ναπολέοντος Γ'. Μά αυτός το έπεδείκνυε στους διαβάτες λέγοντας πως ήταν άνάπηρος του πολέμου του 1870. Τελειοτάτα όμως, μετά τον ευρωπαϊκό πόλεμο, θέλησε να δώσει στο σακατίκι του έπικαιρότητα κι' έλεγε πως ήταν θύμα του βομβαρδισμού των γερμανικών αεροπλάνων.

Ο διαβάτης που τον έλεεούσε πιο ταχτικά απ' όλους ήταν ο νεαρός μου εξάδελφος 'Ερρίκος Πικτόν, δημόσιος υπάλληλος που μόλις πριν από λίγο καιρό είχε παντρευτεί. Ο 'Ερρίκος δεν περνούσε ποτέ μπρος απ' το μπάμπια Βιολή χωρίς να του βάλει στο χέρι του πότε δυο, πότε τρεις και πότε πέντε δεκάρες.

Ένα βράδυ, λοιπόν, που είχε φάει στο σπίτι του Πικτόν, σχολίαζε, όπως τώρα καλή ώρα, μια είδηση της έφημερίδας που έγραφε για κάποιον άλλο ζητιάνο, ο οποίος είχε πεθάνει ξαφνικά και στη σοφία του οποίου είχαν βρη μια όλοκληρη περιουσία. Μιλήσαμε επί τη ευκαιρία και για τον μπάμπια Βιολή και είπα σε κάποια στιγμή, ότι δεν ήταν καθόλου άπίθανο να είναι κι' αυτός από τους πλούσιους έπαϊτας.

Τα λόγια μου αυτά έκαναν αϊ-

Αττικής.

Ο περτές του ήταν τόσο μεγάλος, ώστε την ίδια κιόλας ημέρα της άφιξής του, αυτός ο άχորτος γος ταξιδιώτης, είχε έπισκεφθεί ελα σκεδόν τα ένοξα έρειπια: την 'Ακρόπολη, το Θησείο, την Πνύκα, τον Άρειο Πάγο και το λόφο των Μουσών.

Πέρασε τις 24, 25 και 26 Αυγούστου εξετάζοντας ένα ένα τα έρειπια αυτά που δοξάζουν περισσότερο την πόλη του Θησέως και του Σόλωνος απ' ό,τι έδόξασαν την ρωμαϊκή αυτοκρατορία όλες οι κατακτήσεις της.

Επί τρεις ημέρες όλοκληρης, η καρδιά του έπαλλε από χαρά κι' ένιωθε σκεδόν ντροπή ο μεγαλοφυής αυτός συγγραφέας με τη σκέψη ότι πατούσε το πόδι του στο χώμα που είχαν πατήσει ο Σωκράτης, ο Πλάτων και ο Φειδίας! Ο ήρωισμός της Σπάρτης και η ασύγκριτη χάρις των 'Αθηνών τον είχαν κάνει να καταλάβει ότι «ο Παρθενών δεν ημύσε τους ψευδείς θεούς των 'Ελλήνων», μά το πνεύμα και το μεγαλείο του ανθρώπου».

Τέλος, τη νύχτα της 26 προς την 27 Αυγούστου ο Σατωμπριάν εγκατέλειψε τας 'Αθήνας.

Έφευγε από την Ιερά αυτή γη με το πνεύμα του γεμάτο από τη λαμπρότητα του παρελθόντος της, μά με την καρδιά πληγωμένη για την σύγχρονη κατάκτησή της. Τέτοια αισθήματα, σε μια καρδιά τόσο ευγενική, δεν ήταν δυνατόν να σβήσουν ποτέ... Και τα αισθήματα αυτά ξεσπάσαν σε δυνατές κραυγές μετά είκοσι χρόνια, όταν ο Σατωμπριάν εξέδωσε το 'Υπόμνημα για την Ελλάδα, στο οποίο εξάρκιζε την Ευρώπη να άναγνωρίσει την άνε-ξαρτησία της 'Ελλάδος... Το υπόμνημά του αυτό είχε ένας λίβελλος έναντίον της υποκριτικής διπλωματίας των ευρωπαϊκών δυναμένων κι' ένας ύμνος για τη χώρα μας.

Μεταξύ των άλλων γράφει έκει: «Τι τα θέλετε τα άσκοπα και άνόητα λόγια, πολιτικάν-ηδες: Ένα μονάχα σπαθί αν τρανταχτεί για την Ιερή αυτή ύπθεση! 'Αξίζει περισσότερο απ' όλους τους λόγους της γής: ο θεός λόγος είναι ή ρομφαία!»

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

σθαι στο ζεύγος Πικτόν κι' άμέσως, την άλλη μέρα κιό-λας, εξαπόλυσαν στη γειτονιά την υπηρέτριά τους 'Οκτα-βία για να συγκεντρώσει πληροφορίες για τον μπάμπια Βιολή.

Σύμφωνα λοιπόν με τις πληροφορίες της 'Οκταβίας, ο μπάμπια Βιολής κατοικούσε σε μια καμαρούλα, στη σο-φίτα κάποιου παληόσιτου. Την είχε επιπλώσει μόνος του μ' ένα στρώμα, μ' ένα μπουφέ και τρεις παληοκαρέκλες, όλα άγορασμένα για ένα κομμάτι ψωμί στο Δημοπρατή-ριο.

Η 'Οκταβία έπίσης είπε ότι ο άνάπηρος ήταν βαθειά συγκινημένος για τις ταχτικές έλεημοσύνες του κυρίου της κι' ότι τον ευγνωμονούσε γι' αυτό πολύ. 'Απεκάλυψε ακό-μα ότι ο μπάμπια Βιολής δεν είχε παντρευτεί ποτέ του, ότι δεν είχε κανένα συγγενή στον κόσμο κι' ότι κατά συ-νέπειαν ήταν έλευθερος να διαθέσει την περιουσία του, αν είχε, όπως ήθελε.

Έπειτα από λίγες μέρες, ένα πρωί που η 'Οκταβία είχε βγη έξω για ψώνια, ξαναγύρισε στο σπίτι λαχανιασμένη κι' έδωσε στους κυρίους της ένα χαρτί χαρτοσημασμένο, γεμάτο από το τρεμάμενο γράψιμο του μπάμπια Βιολή κι' υπογεγραμμένο με το πραγματικό του όνομα. Ήταν η διαθήκη του, διά της οποίας άφηνε στο ζεύγος Πικτόν όλα τα υπάρχοντά του...

—Μου την έδωσε ο ίδιος, εξήγησε η υπηρέτρια στους κυρίους της. Με έβαλε μάλιστα να όρκιστώ πως δεν θα σας τη δείξω ως την ημέρα του θανάτου του. Μά έπειδή φοβάμαι μήπως τη χάσω, προτιμώ να σας την δώσω.

Ο Πικτόν φύλαξε τη διαθήκη στο γραφείο του, αν και δεν ήταν έδωκε και πολύ μεγάλη σημασία... Μά έξέρι κα-νείς τί γίνεται καμμία φορά...

Κι' από την ημέρα εκείνη, ο Πικτόν αύξησε κατά πολύ τις έλεη-μοσύνες του στον μπάμπια Βιολή. Του έδινε τώρα από ένα κι' από δυο φράγκα.

Μά ο μπάμπια Βιολής φαίνό-ταν πως δεν είχε σκοπό να πεθά-νι... Κάθε πρωί, καθημερινές—Κυριακές, βρισκόταν στο πόστο του. 'Αψηφούσε τη βροχή, το χιόνι, το χαλάκι, τον άνεμο, τους κυ-κλώνες κι' όλες τις θεομηνίες. Και χρειάστηκε τέλος έν' ατο-κίνητο, όδηγούμενο από τη Μαί-ρα και περιφρονώντας όλες τις άστυνομικές διατάξεις, ν' άνεση στο πεζοδρόμιο όπου ζητιάνευε ο Βιολής, να τον πιακώσει και να τον στείλει στας αλώνιους μονάχα.

Αυτό το περιστατικό έγινε έξη-εφτά μήνες μετά την παράδοσι της διαθήκης στο ζεύγος Πικτόν. Ο Πικτόν την έδειξε τότε κι' έτσι πήρε τα λιγστά πράγματα του μπά-μπια Βιολή σπίτι του.

Η πρώτη του φροντίδα τότε ήταν ν' άνοίξει το στρώμα του ζητιάνου μπροστά στη γυναικία του, σ' έμένα και στην πονηρή υπηρέτρια 'Οκταβία. Και τι νομίζετε πως βρήκε;

—'Απολύτως τίποτε, είπε κάποιος.

—Γελίσαί πολύ, του άπάντησε ο Τοννελέ. Βρήκε πεν-τακόσια τραπέζογραμμάτια των χιλίων φράγκων.

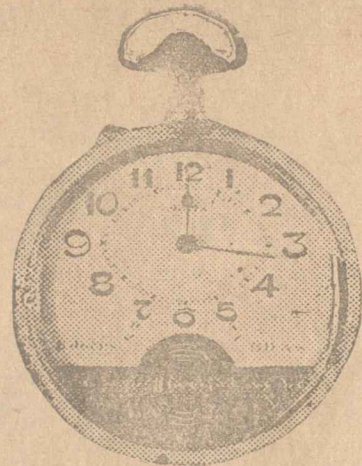
«'Ακούστε άκόμα, επρόσθεσε. Δεν τελείωσα... Μόλις φάνηκαν τα χιλιόφραγκα, η 'Οκταβία άλλάξε τα έζατα χρώματα της ιδέας και άφαιρέθηκε κάτω λιποθύμη... Το ίδιο δε θα πάθαινε κι' ο μπάμπια Βιολής, αν ζούσε και ήταν εκεί... Κι' ο λόγος είναι άπλούστατος... Η υπηρέτρια κι' αυτός είχαν δημιουργήσει την ιστορία της διαθήκης, για να τραβάνε λεφτά από τους Πικτόν και να τα μοιρά-ζονται κατόπιν. Μά ούτε ο ζητιάνος ούτε η υπηρέτρια ή-ξεραν πως μέσα στο στρώμα του πρώτου υπήρχαν πεντα-κόσια χιλιόφραγκα. Το είχε αγοράσει, όπως σας είπα, από το Δημοπρατήριο και προερχόταν από κάποιον γέρο φιλάργυρο, ο οποίος έκρυβε εκεί μέσα τα λεφτά του κι' ο οποίος είχε πεθάνει ξαφνικά χωρίς να προφτάσει ν' απο-καλύψει το μυστικό του σε κανένα».

Έτσι ο μπάμπια Βιολής ζητιάνευε και περνούσε επί χρόνια μια πανάθλια ζωή και κάθε βράδυ πήγαινε και κοι-μόταν σ' ένα στρώμα με πεντακόσια χιλιόφραγκα.

ΤΕΛΟΣ

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

ΑΡΓΥΡΑ ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ ΟΚΤΑΗΜΕΡΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Ευθηνότερα κατά 30ο/ο των τιμών της αγοράς Αθηνών.
Μόλις παρελήφθη ή νέα αποστολή, παραγγείλατε έγκαι-
ρως πριν εξαντληθούν.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΜΙΧΑΗΛ ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ

Όδος Κάνιγγος 12 β
ΑΘΗΝΑΙ

Για την πλάζ

μεταχειρισθήτε την κρέμαν

SKIN FOOD

“GEORGE”

(ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ ΖΩΡΖ)

Θά σας προφυλάξη από τὰ ήλιοκάματα και θά σας χαρί-
ση τὸ τόσο ἐπιθυμητὸ ΜΠΡΟΝΖΕ ΧΡΩΜΑ τῆς ὑπαίθρου.
Διὰ πᾶσαν σχετικὴν συμβουλὴν ἀποταθῆτε προσωπι-
κῶς πρὸς τὸν κ. ΖΩΡΖ. Ἀκαδημίας 5. Τηλ. 20.918.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΤΟΛΟΥ

ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΝ 7 ΣΕΒΡΙΟΥ 6 Μ. Μ.

Πρῶτος λαχνὸς	ΔΡΧ.	500.000
Δεύτερος »	»	300.000
Τρίτος »	»	200.000

15240 λαχνοὶ κερδίζουν ΔΡΧ. 3.300.000

Καλλίτερα
ἀπὸ ὅσα ἔα
ἄλλα γυαλιά.

REX

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 18 ΤΗΛ. 80786

ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ

RADIOPERMANANT

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ

ΤΗΛ. 24-961

ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Τὸ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ εὑρίσκεται εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ σᾶς παρουσιάσῃ τὸ νεώτερον διὰ τὴν Ἑλλάδα μὴχάνημα.

PERMANANT RADIO - RITA

Εἶνε τελευταίου τύπου, ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ, χωρὶς σύρματα, τελείως ἀκίνδυνον. Δὲν ἀφαιρεῖ τὴν στιλπνότητα τῶν μαλλίων, ἔχει μεγάλην διάρκειαν καὶ ἐκτελεῖται ἐντὸς μιᾶς ὥρας. Παρέχομεν τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὰς κυρίας νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ ἐργαστήριά μας πρὸς παροχὴν συμβουλῶν ἐν σχέσει μετὰ τὴν RADIO - PERMANANT δωρεάν.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13

ΤΗΛΕΦ. 24-961